

Vörös Rózsa
történetek

CATHERINE BYBEE
FÉLIG ÜRES

„Trina és Wade története hollywoodi forgatókönyvből kívánczik.
A tempó gyors, a karakterek szórakoztatóak és jól megírtak,
a cselekmény fantasztikus.” – ROMANCEREADERSTY

CATHERINE BYBEE

Félig üres

Egyszer szedhetsz rá 2.

*Ellennek,
a váratlan, új barátnak.
Köszönöm, hogy segítettél rátalálni az új otthonomra*

Első fejezet

Trina Petrov Velence számtalan kis csatornájának egyike mellett üldögélt. Aperol spritzét kortyolgatva hallgatta a körülötte folyó beszélgetéseket; egyedül utazgatva rákapott a hallgatózásra, amiben az volt a legjobb, hogy a körülötte lévőknél meg sem fordult a fejükben, hogy akár csak egy szót is ért a beszélgetésükből. Három nyelven beszélt folyékonyan, és már a negyedikkel is egyre jobban boldogult. Most azért tért vissza éppen ebbe a kávézóba, mert a helyiektől hallotta, hogy itt nem sok a turista. Igaz, ő maga turista volt, azonban feltett szándéka volt olyan helyet találni, ahol alkalma van gyakorolni az olasz nyelvet. A nagyobb kávézókban sokszor hallott angol beszédet – ha ezt a nyelvet akarta volna hallgatni, akár haza is mehetett volna.

Nem véletlenül esett a választása épp Velencére. A várost belengte a romantika: a ringatózó gondolákon összebújva ültek a szerelmesek, miközben a gondolás végigvitte őket a híres, süllyedő város kis csatornáin. A helyet leginkább párok kedvelték, így Trina nem vált a tolakodó férfiak figyelmének célpontjává. Persze ebben az is segített neki, hogy gyakran játszadozott az ujján lévő, négykarátos gyémántgyűrűjével, melyet általában magával vitt az utazásokra.

Két, a hetvenes éveiben járó férfi ugyanannál az asztalnál ült, ahol az előző nap. És pontosan ugyanazt csinálták: egy üveg bor mellett fájdalmasan hosszú ideig gondolkodtak rajta, melyik bábujukkal hova lépjenek a sakktáblán, miközben megvitatták a világ nagy problémáit. Minél kevesebb bor volt a palackban, ők annál jobban meg voltak győződve róla, hogy megtalálták a választ a legnagyobb kérdésekre.

Trina, tekintetét e-bookja képernyőjére szegezve, úgy tett, mintha teljesen lekötné az olvasás.

– *Bella*, hát újra itt van! – Luciano, a kis étterem tulajdonosa angolul beszélt vele. A kiejtése azonban nagyon árulkodó volt.

– Még nem sajátítottam el kellőképp a nyelvüket – válaszolta Trina olaszul.

– Szerintem nagyon jól beszéli! – felelte a férfi.

Két összetolt asztalnál egy csapat nevetgélő kamaszlány flörtölt meglehetősen nyíltan Luciano fiával, miközben a fiatalember felvette a rendelésüket. A fiú talán kicsit Justin Bieberre emlékeztetett, bár valamivel idősebb lehetett az énekesnél. Ám a kora nem vette el a hátizsákos lányok kedvét attól, hogy kuncogva flörtöljenek Marcóval, és kézzel írt üzenetekkel ostromolják. Marco pedig visszamosolygott rájuk, kacsingatott... benne volt a flörtben, így valószínűleg nem egy telefonszámot kapott.

– Szégyentelen! – mormogta olaszul Luciano.

– Csak szórakoznak.

– De hát már gyakorlatilag vőlegény!

Trina a fiatalok felé pillantott.

– Azok a lányok úgylis túl fiatalok hozzá. Csak gondoskodik róla, hogy legyen miről beszélgetniük este, miközben... – Trina a *sminkelnek* szót kereste, majd végül inkább így fejezte be a mondatot: – Miközben kifestik egymást.

Luciano, akinek már pár ősz szál is vegyült a hajába, kezét a fejéhez emelve elmosolyodott.

– Képzelem!

Trina tekintete ide-oda vándorolt apa és fia között.

– Fogadni mernék, hogy ennyi idősen maga is pont ilyen volt! – Abból, ahogy Luciano mosolya kajánná változott, Trina tudta, hogy nem tévedett. – Ugye?

A férfi meg sem próbálta tagadni.

– Ez a fiú az apjára hasonlít – ismerte el.

– Ha csak feleannyira jól főz, mint ön, nagyon boldoggá fogja tenni a leendő feleségét.

Luciano mosolya elhalványult.

– Adriana tökéletes az én Marcóm számára.

Mindketten csendben maradtak, míg a fiatalember mosolyogva elsétált mellettük.

– Akkor miért mogorva? – kérdezte Trina, mikor a vendéglős fia már hallótávolságon kívül volt. Tudta, hogy nem a *mogorva* szó a

megfelelő, de az olasz szavak közül, melyeket ismert, ez állt a legközelebb a Luciano arcára kiülő aggódó kifejezéshez. Azonban nem hagyta annyiban, megjegyezte magának, hogy ha visszaér a szállodába, nézzon utána, mi az olasz megfelelője az *aggódó* szónak.

– Gazdagabb, mint mi vagyunk – válaszolta a férfi. – És ez zavarja Marcót.

Trinának összeszorult a szíve.

– A pénz nem minden – mondta. Ha valaki, hát ő tudta.

– Szereti a lányt – folytatta Luciano. – Bármit megtenne érte.

– Akkor meg mi a baj?

A férfi, aki addig követte fiát a tekintetével, visszafordult Trinához.

– A világon mindent meg akar adni neki. Mondtam neki, hogy elég megkérnie, azzal máris ő jelentené a lány számára a világot.

Trinának tetszett, ahogyan beszélt.

– Fiatal, és még azt hiszi, hogy a pénz csak úgy az ölünkbe hullik.

Trina lehunyta a szemét.

– Ezek a mai fiatalok... – mondta Luciano, mintha ők ketten ugyanabban az évtizedben születtek volna, pedig jó húsz év volt köztük. – No de elég az én családomból... mondja, az öné hol van?

Trina párat pislogva kinyitotta a szemét.

– A szüleim Kaliforniában élnek.

Luciano arcáról teljesen eltűnt a mosoly. Tekintete a nő bal kezén lévő gyűrűre vándorolt.

– Özveggy vagyok – válaszolta meg Trina a ki nem mondott kérdést.

A férfi arca elfehéredett – ami szép teljesítmény egy olasznál. Kisvártatva odahúzott egy széket, és leült Trina mellé.

– Sajnálom! – váltott angolra.

Trina megpróbált mosolyt erőltetni az arcára.

– Már jól vagyok.

A férfin látszott, hogy nem hisz neki.

– Komolyan! Már majdnem egy éve. – Amint kimondta, Trina máris érezte, mennyire rosszul hangzik. Kevesebb mint egy év telt el az *igen* és a *Nyugodj békében!* között, gondolta, de hangosan már nem mondta ki. Nem állt szándékában mesélni a rövid házassága körüli bonyodalmakról.

– Nem találom a megfelelő szavakat... sem angolul, sem olaszul – vallotta be Luciano.

Ekkor Marco futó pillantást vetett rájuk, ahogy újra elsétált mellettük. Trina, miközben követte a tekintetével, felsóhajtott.

– Csak a mával tervezhetünk. A holnap sosem biztos. Ön elég idős ahhoz, hogy tudja ezt.

A férfi Trina kezére tette a kezét.

– Ön viszont még túl fiatal ahhoz, hogy ezt ilyen meggyőződéssel mondja.

Trina elmosolyodott.

– Akkor megelőzőm a kortársaimat, igaz?

Mikor Luciano pár perccel később elkészönt tőle, pár eurót az asztalon hagyva Trina is elindult. Most, hogy eszébe jutott a valódi élete – amelyet úgy élt, hogy másnak tettette magát, mint aki –, legszívesebben elmenekült volna előle.

Szinte még ki sem lépett a kávézóból, máris tudta, hogy vissza fog még térni Lucianóhoz. Most azonban valami forgalmas, turistáktól hemzseggő helyet kell keresnie, ahol elvegyülhet a tömegben.

Nem sokkal később, fél tucat nagyon hasonló, mégis más és más kis utcácskával arrébb, kiért a Szent Márk térre.

Lassan alkonyodott, a hatalmas teret pedig kezdte ellepni a víz. A városban, amelyre az a sors várt, hogy az elkövetkezendő száz év során szépen, fokozatosan elsüllyedjen, a helyi lakosok már hozzászoktak ehhez. A turisták azonban, akik számára újdonság volt a látvány, a cipőjüket levetve ültek a téren, nem is sejtve, mit jelent az, hogy a csatornák nem tudják elvezetni a vizet.

Ma azonban a város még nem tűnt el a tenger alatt, csak beletörődően tűrte, hogy utcáit és tereit ellepik a turisták, az andalgó szerelmespárok és a hatfős kis zenekarok, amelyek a klasszikus zenétől a modern popszámokig mindenfélét játszottak.

Trina megállt egy pillanatra, és csak átadta magát a látványnak.

Kibújt a szandáljából, majd belegázolt a bokáig érő vízbe. Egy ismeretlen nő menyasszonyi ruhájának alját megemelve mosolygott bele a kamerába.

Miután besétált a térre, Trina megállt a templom és a tenger között. *Rejtőzködöm*, gondolta. Egyedülálló nőként sétálgatott a

turisták tömegét vonzó város utcácskáin és terein, ahol senki sem tudta, ki – vagy mi – ő. Valójában pont ezért jött ebbe a városba. A nyelvtanulás csak egy jó indok volt.

Itt egyszerűen csak Trina volt.

Időnként visszamosolygott a férfiakra, akik elismerő pillantásokat vetettek rá, majd továbbsétált. Egyszer sem állt meg kideríteni, hogy vajon lehet-e valami több is abból a tekintetből. Egyszerűen nem érdekelte.

Mikor az utcákon már alig voltak turisták, így a bővít kínáló árusok is megfogyatkoztak, Trina elindult vissza a szállodához, amelyben megszállt.

A kétszárnyú ajtót belökvé belépett az előtérbe, majd felsétált az emeleti sarokszobájába, melynek az ablaka az egyik csatornára nyílt.

Becsukta az ajtót, majd a kulcsot, amely hagyományos, valódi kulcs volt, nem pedig egy plasztikkártya, letette az asztalra. Az ablakhoz lépve kinyitotta, majd kitárta a zsalugátereket.

A legközelebbi hídon sétálók hangja elmosódva felszűrődött az ablakáig. Pár pillanatig nézte őket, majd odalépett az ágyhoz, és hanyatt fekvé eldőlt rajta. A mennyezetről impozáns üvegcsillár lógott – Trina akár egy vegasi hotelben is el tudta volna képzelni.

Szemét lehunyva igyekezett nem tudomást venni a magányosságról, mely kezdett újra befurakodni a gondolatai közé.

Minden szép és jó, mondta magában.

Másnap kora reggel hangos kiabálásra ébredt.

– Dolgozom!

– Engedjen már át!

A hangok az ablaka alól jöttek. Trina az órára pillantva felszisszent – reggel fél hétkor még korán van a kiabáláshoz.

A férfiak folytatták a hangos vitatkozást, így Trina végül feladta, és odament az ablakhoz, hogy megnézzé, mi történik.

Az ablak alatti csatornán két csónak állt, melyről hat férfi pakolta le az árut – liszteszsákokat, papírárut, egyszóval mindent, amire egy étteremnek szüksége lehet. A kiabálva méltatlankodó férfi egy gondolás volt, aki a két másik csónaktól nem fért el.

– A turisták még úgylis alszanak! – mondta neki az egyik rakodó. – Nyugodtan várhatsz.

– Az isten szerelmére, engedjék már el, mielőtt egész Velencét felébresztik! – kiabált le nekik Trina.

Hirtelen hét szempár szegeződött rá.

Trina mindkét kezét a magasba emelte, így adva nyomatékot a szavainak.

A következő pillanatban egyszerre három férfi is kiabálni kezdett, mind a maga igazát bizonygatta.

Trina még jobban kihajolt az ablakon.

– Felnőtt férfiak, mégis mind úgy viselkednek, mint az ötéves gyerekek!

Ekkor a csatorna túloldalán lévő ház falán is kinyílt egy ablak, majd egy Trinánál kétszer idősebb nő olyan gyorsan kezdett el olaszul beszélni, hogy Trina csak minden negyedik szót csípte el. Ennyiből nem értette meg, amit a nő mondott, a férfiak azonban nagyon is. Pár perccel később az egyik csónak arrébb húzódott, hogy a gondolás továbbhaladhasson.

– Elnézését kérem, szépséges hölgy! – hajolt meg a gondolás színpadiasan Trina felé.

Magas, sötét hajú olasz volt. A mosolya arra készítette Trinát, hogy visszamosolyogjon rá.

– Tojzs a fejemre! – Avery Grant mobiltelefonjával a kezében le-föl sétált Los Angeles belvárosában lévő lakásában. Meglepően tisztán hallotta a világ túlsó felén pihenő Trinát.

– Nem igaz!

– Három üzenetet küldtem, és kétszer hívtalak. Ha ez nem meríti ki a másik fejére tojás fogalmát, akkor nem tudom, mi...

– Gyenge a wifi.

– Inkább a kifogásod gyenge. Egyébként meddig tervezel Velencében maradni?

Avery az ablaknál állva nézte, ahogy a nap lebukik az épületek mögé. Ilyen magasról nézve mindig gyönyörű volt a naplemente.

– Honnan... honnan tudod, hol vagyok?

– Kérlek! Fent vagyunk a Friend Finderen, emlékszel? Így látod, hol vagyok, mikor randizom.

– Tényleg... el is felejtettem.

Avery a szemét forgatva ellépett az ablaktól, hogy teljes figyelmét a beszélgetésnek szentelhesse.

– Sokra megyek az appal, ha nem is figyeled!

– Sajnálom. Én... furcsa állapotban vagyok.

– Tudom, de valahogy ki kell másznod belőle. Most hétvégén lesz az Elvált Nők Klubjának a gyűlése, és most rajtad a sor, te vagy a házigazda. Ugye nem felejtetted el?

– Én... nem, dehogyis – mondta Trina.

A hangja azonban elárulta: Avery azonnal tudta, hogy elfelejtette, és így nem is készült semmivel a hétvégére.

– Jól van – felelte. – Tudod, mit? Te csak menj haza a ranchra, a szervezést pedig csak bízd rám!

– Még van hat napom.

– Nem szeretnénk, hogy az utolsó pillanatban érkezz haza, és ott kókadazz nekünk az időeltolódás miatt. Na menj, kezd el szervezni a hazautat!

– Nyugi!

– Ne akard, hogy elmenjek érted! Hidd el, megteszem, ha kell!

Trina felnevetett, mire Avery elmosolyodott.

– Tudom, hogy kitelik tőled! Csak néhány napot kérek.

– Oké, de ha nem érsz haza időben, Lorival, Shannonnal és Sammel együtt megyek el érted!

– Megértettem, Avery. Most viszont mennem kell.

– Hova? Csak nem randid lesz? – Avery egy pillanatra elgondolkodott, hogy a viccelődésével beletrafált-e.

– Nem, dehogyis!

– Szégyen! Olaszországban vagy, jobbnál jobb pasik között!

– Tudom.

Avery egy éve ismerte Trinát, ez alatt a barátnője legfeljebb háromszor randizott egy-egy férfira.

– Próbáld meg a kedvemért! – mondta. – Csak csókolózz egy kicsit valakivel!

– Rendben.

Persze, úgysem teszed meg.

– Addig zaklatlak, míg újra online nem leszel Texasban.

– Most leteszem, Avery.

Legalább már nem szomorú a hangja, gondolta Avery.

– Szeretlek.

– Én is téged.

Avery bontotta a vonalat, és máris hívta Lorit.

Mikor szomszédja és egyben ügyvédje, aki szintén tagja volt az Elvált Nők Klubjának, beleszólt a telefonba, Avery azonnal a lényegre tért.

– Végre elértem Trinát!

– Jól van?

– Attól tartok, tennünk kell valamit.

Második fejezet

Másnap reggel Trinát egy bársonyos bariton hang ébresztette. Hét óra volt; az ablakon beszűrődő napfény egy újabb forró napot ígért.

Miután az éneklés nem maradt abba, de még csak nem is távolodott a hang, Trina kikelt az ágyból.

Ezúttal csak egyvalaki volt a csatorna vizén – Mr. Magas, Fekete Olasz a tekintetét az ablakára szegezve énekelt.

A dal a szerelemről szólt; a férfi, mikor a végére ért, két kezét teátrálisan széttárta.

Trina mosolyogva megtapsolta, mire az olasz mélyen meghajolt.

– Egy ingyenes gondolázás a gyönyörű hölgynek? Amiért tegnap a segítségemre sietett.

– Ugyan, nem szükséges – válaszolta Trina olaszul.

– Ön amerikai?

– Igen, az vagyok.

– Az amerikaiak szeretnek gondolázni.

Trina kijebbb hajolt az ablakon.

– Majd máskor.

A férfinak így volt miben reménykednie.

– Mi a neve?

– Trina.

A férfi a mellkasára tette a kezét.

– Dante vagyok. Holnap találkozunk!

Trina már épp nyitotta volna a száját, hogy tiltakozzon, azonban a férfi az éneklést folytatva már tovább is állt.

Ez a nap gyorsabban telt el, mint az előző három hét. Mivel nem szabta meg előre, hogy meddig fog tartani az utazása, csak most döbbsent rá, hogy valójában milyen keveset látott a szigetből. Hirtelen úgy érezte, gyorsan mindent be kell pótolnia.

Hajóval hamar átjutott a szomszédos, üvegfüvőiről híres Muranóra. Időnként egy-egy üzletben keresett menedéket a lábait csipkedő szúnyogok és a nap melege elől. Soha nem izgatta különösebben a vásárlás, most azonban, hogy szép vagyont örökölt néhai férje és anyósa után, nem fukarkodott, több gyönyörű üvegtárgyat is vett a mesterektől. Ahogy leszámolt darabjáért háromezer eurót, már tudta, hogy a négy váza, amely magára vonzotta a tekintetét, engesztelőajándék lesz, amiért megfeledkezett a negyedéves találkozásióról. Biztos volt benne, hogy ezek a gyönyörű alkotások feledtetik majd a lányokkal, hogy nem ért haza időben.

Máris elkezdte gyakorolni, amit mondani fog, mikor majd kap hideget-meleget a lányoktól. *Amint Avery emlékeztetett rá, hogy találkozásióránk lesz, gyorsan a nyakamba vettem a várost. Miközben végigrohantam Velencén, egyszer csak megpillantottam ezeket a gyönyörű vázákat...*

Avery persze nem fogja bevenni.

Lori, a válóperes ügyvéd, azonnal látni fogja rajta, hogy hazudik, ám szó nélkül hagyja.

Aztán ott van Shannon. Őt már nem olyan könnyű kiismerni. Valószínűleg csak megköszönné az ajándékot, aztán a hátát megpaskolva azt mondaná, hogy ha Trina beszélgetni szeretne, rá mindig számíthat.

Averyvel nem lesz ennyire könnyű dolga. Mivel azonban vele állnak a legközelebb egymáshoz, valahogy mindenképp ki kell engesztelnie.

Talán holnap reggel mégiscsak elmegy gondolázni Mr. Magas, Fekete Olasszal, gondolta. Csinál kettejükéről egy-két szelfit, és majd azt mondja Averynek, hogy Dante elvonta a figyelmét. Elég, ha rámosolyog az ellenkező nem képviselőjére, Avery máris sokkal könnyebben elnézi neki, hogy megfeledkezett a klub találkozásióráról.

Megvárta, míg az eladó kitölti a jótállási jegyeket, aztán a nap hátralévő részét gondtalan sétálgatással töltötte.

Dante közeliől még jobban nézett ki.

– Ma nem énekel nekem? – kérdezte a szálloda ajtaján kilépve Trina. Pontosan reggel hét óra volt. Ha eleget kérdezősködik, talán elfelejti,

hogy valójában egy randiféleségen van. Bár lehet, hogy túl nagy jelentőséget tulajdonít a dolognak.

A férfi kiugrott a gondolából, és úgy lépett oda hozzá, mintha már ismernék egymást egy ideje. Arcon csókolta Trinát, előbb a jobb, majd a bal orcáján. Trina, akit kicsit zavart, hogy egy idegen behatol a személyes terébe, hátrébb lépett.

– Ha dalra vágyik, megkapja! – bólintott a férfi. Mielőtt még Trina nevetve azt mondhatta volna, hogy csak viccelt, Dante már ki is eresztette a hangját, amitől még a környező épületek falai is megremegtek.

Trina a karjára tette a kezét.

– Csak vicceltem! – kérlelte angolul. – Csss! Még felébreszti az embereket!

– Igaza van. Nem akarom, hogy más is lássa a szépségét! – felelte az olasz. Ravasz mosolya volt, és a szeme sem állt jól. – Jöjjön! – nyújtotta a kezét Trinának. – Gondolázott már?

– Nem.

Ahogy a férfi megrázta a fejét, arcára árnyékot vetett fehér karimájú kalapja.

– Micsoda szégyen!

– Igazán nem kell szívességet tennie...

– Nem szívesség, nagyon is szívesen teszem. Megmutatom a városom rejtett gyöngyszemeit.

Trina kényelembe helyezte magát a gondola orra felé néző padon. Dante a csónak végében állt, és egyetlen evezőlapáttal irányította a kézzel épített vízi járművet.

– Már majdnem három hete itt vagyok – szólalt meg Trina. – Szerintem már minden utcát bebarangoltam.

– De a csatornákat még nem.

Trina hátranézett a válla fölött.

– Igaz. – Mielőtt még elfelejtette volna, elővette a mobilját, és úgy tett, mintha megörökítené a látványt maga előtt. Valójában azonban egy szelfit készített, amelyen Dante is rajta volt. *Ez elég lesz, hogy Avery megenyhüljön.*

A város még aludt, és egy kicsit a levegő is lehűlt.

– Ez a legjobb napszak – jelentette ki Dante.

Trinának könnyebb volt úgy beszélgetnie a férfival, hogy közben nem nézett rá.

– Mióta foglalkozik ezzel? – kérdezte.

– Öt éve.

– És szereti?

– Ezt csak szeretni lehet. Ilyen szép nőkkel találkozom. A napjaimat a vízen töltöm, és pár pluszeuróért énekelek is.

Egyszerű élet.

– Romantikusnak hangzik.

– Hiszen Velencében vagyunk! Itt minden a romantikáról szól!

Trina felnézett a különböző színű és az enyészet különböző szakaszaiban járó épületekre.

– Tényleg süllyed a város?

– Sajnos igen. De a kormányunk megígérte, hogy a víz fölött tartja.

Elég lenne egy földrengés, és máris semmit sem érne a kormány erőfeszítése...

– Bízunk benne, hogy nem felesleges az igyekezetük!

Dante megtámasztva a lábát az egyik ház falán, ráfordult egy keskenyebb csatornára.

– Nagyon jól beszél olaszul! Élt itt korábban?

– Nem, csak ellátogattam ide néhányszor.

– Akkor viszont gyerekkora óta tanulja a nyelvünket.

Trina hátradőlt.

– Még csak fél éve tanulom.

A férfi egy pillanatra abbahagyta az evezést.

– Le vagyok nyűgözve!

Attól, hogy Dante ennyire nyíltan flörtölt vele, Trina is kezdett ellazulni. Nem vette komolyan a férfit. Legalábbis nem teljesen. Semmi értelme nem lenne komolyabbra fűzni a dolgot, hiszen néhány nap múlva itt kell hagynia Velencét. Lehet, hogy csak jó néhány napos, sőt akár egyhetes késéssel ér haza, azonban talán még van esélye elhíttetni a lányokkal, hogy komolyan mindent megtett annak érdekében, hogy ott legyen az Elvált Nők találkozóján.

– Mire gondolsz, *bella*? – tért át Dante könnyedén a tegeződésre.

– Arra, hogy mindjárt véget ér az olaszországi utam.

Mikor a férfi felmordult, Trina hátrapillantott.

Dante durcásan nézett rá, akár egy kisgyerek.

– Hiszen csak most találkoztunk! Biztos meg tudod oldani, hogy egy kicsit még maradj!

Trina a vállát megvonva visszafordult.

– Meglátjuk...

– Nekem ez már elég! – felelte a férfi, majd dalra fakadt.

A dal felénél járhatott, mikor feltámadt a szél, és az ég is kezdett beborulni.

– Úgy tűnik, a tervezettnél hamarabb véget ér a csónakázásunk – állapította meg a férfi, miközben odairányította a járművet a legközelebbi mólóhoz. Szerencsére minden sarkon volt egy.

Hamarosan hangos mennydörgés is nyomatékosította Dante szavait.

A férfi kikötötte a gondolát, majd a testsúlya segítségével szilárdan tartva a járművet, Trinának is segített kiszállni.

Villámlott, amit újabb dörgés követett.

Dante, miután kisegítette Trinát a csónakból, lehajolva nekilátott, hogy befedje a járművét egy nagy ponyvával. A felénél járt, mikor leszakadt az ég.

Trina szeretett volna segíteni a férfinak, de tudta, hogy csak útban lenne.

Így csak álldogált ott a meleg záporban. Katartikus élmény volt szándékosan kint maradni az esőben, és hagyni, hogy a haja és a ruhája teljesen elázzon. Ott lenni valakivel, még úgy is, hogy az a valaki gyakorlatilag egy vadidegen, ezerszer jobb volt, mint egyedül.

Dante, amint végzett, odaugrott mellé, megragadta a vállát, majd magával vonszolta egy kis mellékutcán, amely egy térbe torkollott. Mint Velence legtöbb terén, itt is állt egy templom, amelynek a tetőpereme alá be tudtak húzódni.

Na nem mintha ez bármit is számított volna, hiszen ekkorra már mindkettejükről csöpögött a víz.

Trina végignézett magukon, majd hangos nevetésben tört ki.

Pár másodperccel később Dante is csatlakozott hozzá.

– Szívás! – mondta Trina angolul.

– Lehet, hogy csak pár perc az egész, de az is lehet, hogy órákig eltart – felelte a férfi.

Trina kidugta a fejét az eresz alól, és felnézett a szürke égboltra.

– Azt hiszem, ez valahol a kettő között lesz – állapította meg. Mikor visszafordult Dantéhoz, a férfi már közelebb állt hozzá. Kezét felemelve kisimított Trina arcából egy vizes hajtincset.

Csak csókolózz egy kicsit valakivel!, hallotta Trina Avery hangját. Olyan volt, mint egy idegesítően zümmögő légy.

– Gyönyörű vagy! – mondta a férfi.

– Te meg igazi nőcsábász – felelte Trina.

Csak egy csók.

– Fogd be, Avery! – suttogta angolul Trina.

Dante megnyalta az ajkát.

– Épp lebeszéled magad, vagy rábeszéled?

Trina megborzongott, mert már azelőtt, hogy a férfi még közelebb hajolt volna hozzá, tudta, hogy nem kell majd hazudnia Averynek.

Dante lassan közelített felé, időt hagyva neki a visszakozásra.

Trina azonban már nem akart visszakozni.

És mikor Dante megcsókolta, lehunyta a szemét, és hátrahajtott a fejét.

Kellemes volt... na jó, kicsit talán több is, mint kellemes. Olyan rég csókolózott már utoljára, hogy attól félt, el is felejtette, hogyan kell.

Dante azonban nagyon is jól tudta.

Mikor átkarolta Trina derekát, a nő pánikba esett.

– *Bella!* Olyan gyönyörű vagy! – mondta újra a férfi, ezúttal már a fülébe súgva. – Csodálatosat tudnánk szeretkezni!

Na, addig biztos nem jutunk el!

Trina a férfi mellkasára tette a kezét.

– Nem hiszem, hogy...

– Senkinek sem kell megtudnia. A kettőnk titka marad. Nem árulom el a férjednek, ahogy te sem a feleségemnek.

Trina megdermedt. Tekintete a férfi mellkasán nyugvó kézfejére vándorolt. A Fjodortól kapott gyűrű szemrehányóan nézett vissza rá.

Eltolta magát Dantétól.

– Én nem... – *Istenem!* – Te viszont nős vagy?!

– Nem kell letagadnod – mosolygott tovább Dante. – Semmi gond, engem nem zavar.

Trina kiszabadította magát az ölelésből, és kilépett az esőbe.

Dante arcáról csak ekkor hervadt le a mosoly.

– Nem vagyok férjnél, seggfej! – kiáltotta Trina angolul. Sőt oroszul is elismételte, mert azon a nyelven még durvábban hangzott.

– Együttérzek a feleségével! – kiáltotta még oda, mielőtt a legközelebbi utcán kirohant volna a térről.

A férfi nem vette üldözőbe. Igaz, nem is volt rá szükség, hiszen tudta, melyik szállodában lakik.

Trina jó húsz percen át barangolt az utcák labirintusában, mire rátalált egy ismerős útra.

Kézfejjével megtörölte a száját, majd végig káromkodva tette meg az utat vissza a szállodáig.

Harmadik fejezet

Mivel a kis hotelben nem volt lift, Trinának le kellett vonszolnia a másodikról a jól megpakolt bőröndjét.

– Mrs. Petrov! Hát itt hagy minket?

– Igen. Szükségem lenne egy vízitaxira, amely kivisz a reptérre.

– Hiszen a hét végéig szól a foglalása!

Trina a bejárat felé pillantott.

– Megváltoztak a terveim – mondta angolul.

Az idős férfi begépett néhány dolgot a számítógépbe, majd odatolta Trina elé a számlát.

Miközben aláírta a papírt, a szeme sarkából megint Fjodor gyűrűjét nézte. *Nevetséges!*

– Hívjam a taxit?

Trina a bőröndjére pillantott, majd az ujján lévő gyűrűre. Felemelte a kezét.

– Várjon! Valamit még el kell intéznem. – Mikor a férfi csodálkozva nézett rá, hozzátette: – Kérem, addig vigyázza a bőröndömre? Nem tart sokáig.

Nem futott, de utoljára akkor sietett ennyire, mikor még stewardess korában késésben volt a járatához.

Luciano egy órája nyitott ki, így még csak egy asztalnál ültek.

– Korán érkezett! – üdvözölte a férfi, arcon csókolva Trinát.

– Nem maradok.

Luciano csalódottnak tűnt.

– Az az igazság, hogy hazautazom.

– Itt hagyja Velencét?

– Igen.

A férfi újra arcon csókolta.

– Elszomorít, még ha tudtam is, hogy nem örökre jött ide.

– Köszönöm, Luciano! Az ittlétem alatt az egyik legjobb dolog az volt, hogy megismertem.

– Visszajön még hozzánk?

– Egészen biztosan! És az első utam ide fog vezetni! – Trina hátranézett a válla felett. – Marco itt van?

Luciano a fia nevét kiáltotta, mire a fiatalember, épp egy kötenyt kötve derekára, kilépett az étterem hátsó ajtaján.

– Ms. Trina itt hagy minket – mondta neki Luciano.

– Mindenképp el akartam köszönni.

– Hiányozni fog – felelte Marco.

Trina megölelte Lucianót, majd a fiatalemberhez fordult. Miután őt is megölelte, két kezébe fogta a kezét.

– Kövesd az álmaidat, Marco... a pénz meg majd jön. Ha szereted őt, ne engedd el!

A fiatalember elmosolyodott.

Pár másodperccel később, miután valamit a kezébe csúsztatott, megpaskolta, majd elengedte Marco kezét.

– *Ciao!* – mondta, majd ugyanolyan sietve távozott, mint ahogy érkezett.

Még hallotta, ahogy apa és fia búcsúzóul a nevét kiáltja. Futni kezdett.

Egy órával később, a repülőtér várójában a csupasz kezére pillantva nagyot sóhajtott.

A reptéren vagyok.

Trinának nem volt kedve felhívni Averyt, inkább csak üzent neki.

Két órájába telt, de végül sikerült módosítania a Párizsba szóló repülőjegyét. Működött a terve: az országnak abban a részében vihar volt várható, ezért elég nagy esély volt rá, hogy a gép nem kapja meg a felszállási engedélyt.

Trina, aki fiatal felnőttkorának nagy részében légiutaskísérőként dolgozott, jól tudta, a világ mely részeit kell elkerülnie, ha nem akarja, hogy a járata a rossz idő miatt késsen. Most is ezt a tudását használta fel, azonban pont ellenkező céllal. Londonban egész évben köd van, délebbre azonban a nyári viharok már nagyobb nehézségeket tudnak okozni.

Ha pedig a franciaországi eső nem lenne elég ahhoz, hogy feltartóztassa a járatát, majd Florida felé veszi az irányt, ahol a trópusi ciklonok gondoskodnak róla, hogy sikerüljön a terve. Így vagy úgy, de csak a hétvége után fog hazaérni Texasba. Nem akart találkozni a barátnőivel.

Leginkább azért nem, mert egyedül akart lenni Fjodor halálának évfordulóján.

A házasságuk valójában csak papíron létezett, amire az Elvált Nők emlékeztetnék is. Ám valamiért néhai férje a halála után fontosabbá vált Trina számára, mint életében volt. Szerződés révén lépett be Fjodor életébe – a megegyezés értelmében a házasságukat másfél év múltán felbontották volna, és Trina ötmillió dollárral gazdagabban távozik.

Azonban Fjodor önkezével véget vetett az életének, így a válás oka fogottá vált.

A lapok hetekig csámcsogtak az öngyilkosságán.

Aztán, mikor a férfi anyja is meghalt gyógyíthatatlan rákban – Fjodor azért nősült meg, hogy az asszony békére lelhessen –, a bulvársajtó lehozhatta az évtized híréit.

Aliszja nemcsak egész vagyonát hagyta Trinára, de egyharmados szavazati jogát is az olajcégben, melynek ő és két húga, Diane és Andrea voltak a tulajdonosai.

A hagyatéki eljárás végére Trina lett a világ egyik leggazdagabb nője – a vagyona több mint háromszázötven millió dollárra rúgott.

Meglehetősen ironikus módon egy túlsúlyos férfi és egy tinédzser között ült – ez utóbbi a szagából ítélve hátizsákos európai útja során végig hosteleekben lakott.

Avery egész biztosan szóvá teszi majd, hogy miért nem rendelt egy magángépet, hogy időben és stílusosan érjen haza.

A magánjetek kisebbek voltak, és a nagy légitársaságok menetrend szerinti járataival ellentétben nem kockáztatták meg, hogy rossz időjárási körülmények közé kerüljenek.

Megpróbáltam, komolyan... de csak egy kis Lear volt elérhető, és az sem akart felszállni.

Igen, ez a magyarázat megfelelő lesz.

Trina hajlandó lett volna akár tíz-húszezret is adni azért, hogy még néhány napig ne kelljen hazaérnie.

Két éjszakát töltött Párizsban, mire elállt a vihar, és tovább tudott indulni Floridába.

Ott is foglalt egy szállodai szobát, majd nézegetni kezdte a járatokat. Nem erőltette meg magát, hogy minél hamarabb találjon egyet, amely végre hazarepíti texasi birtokára.

Amint leszállt Miamiban, azonnal megszólalt a telefonja.

– Mégis hol a pokolban vagy? – Avery hangja igencsak türelmetlen volt.

– Miamiban. Épp a csomagomra várok – válaszolta Trina. A szalagra pillantott, amely kínzó lassúsággal hozta ki az utasok bőröndjeit.

– Van csatlakozás?

Trinát kicsit bosszantotta, hogy a hívás az istennek sem akar megszakadni.

– Próbáltam jegyet szerezni, de nem volt járat. Keresek egy magánchartert.

– Tudod, ha eleve megtervezted volna a visszautat, hogy hazaérj a találkozóra, most nem lenne ilyen problémád.

Trina, mikor megpillantotta a szalagon az utazótáskáját, átvette a telefont a másik füléhez.

– Nem szabtam meg magamnak, hogy mikor érek haza – mondta.

– És lehetek feledékeny. Egyébként Texasban vagy?

– Igen. Lori és Shannon holnap késő este érkezik.

– Remek! Én meg rögtön utánuk.

Avery erre nem mondott semmit.

– Ott vagy? – kérdezte Trina. Vállával megtartva a telefont, előrenyúlt, hogy levegye a szalagról a táskáját. Azonban mikor megfogta a táska fülét, a retikülje lecsúszott a válláról, a telefonja pedig nagyot csattanva leesett a váróterem kőpadlójára.

– Francba! – Miközben ügyetlenül keresztülcibálta a táskát a szalag fémperemén, majdnem fellökte a mellette álló nőt. Szitkozódva hajolt le a telefonjáért.

A kijelzőjén már nem a folyamatban lévő hívást látta, hanem a pókhálószerű repedéseket. Mikor hallotta, hogy Avery a nevé

szólongatja, a füléhez emelte a készüléket.

– Leejtettem a telefonom – szólt bele.

A nő, akit majdnem fellökött, megpróbált odaférni a szalaghoz. Trina oldalra araszolt, hogy ne legyen útban.

– Mit csinálsz? – kérdezte Avery.

– Mondom, elejtettem a telefont.

– A hangod alapján eléggé szét lehetsz esve – állapította meg Avery.

– Mert szét is vagyok. És még a telefonom is majdnem tropára ment.

– Jól van, hívj fel, ha már tudod, melyik géppel érkezel. Kimegyek eléd.

Trina morogva teljesen kikapcsolta a telefont, és elrakta a retiküljébe.

Amint kilépett az ajtón, megcsapta a párás miami levegő. A nevét keresve végignézett a táblákat tartó, sötét öltönyös férfiakon.

Végül megpillantotta a *Petrov* feliratot.

– Trina vagyok – lépett oda a sofőrhez.

A férfi alacsony volt, sötét bőrű, és vaskos kubai akcentussal beszélt.

– Mrs. Petrov!

– Szólítson csak Trinának! – *Soha többé nem akarom hallani, hogy Mrs. Ez-Az.*

A férfi biccentett, majd megfogta a gurulós utazótáska fogóját, és elindult Trina előtt.

– Hogy érti azt, hogy nem tudom elfoglalni a szobámat? – Trina a recepcióspultnál állt, és értetlenül bámult a szálloda alkalmazottjára.

– Kis keveredés történt. A vendég, aki a penthouse-emeleten szállt meg, az összes lakosztályt kivette erre az éjszakára.

– Egy vendég egy egész emeletet?!

– Nos, igen.

– Jó nagy családja lehet – mondta Trina. Ami jó nagy zajjal is jár, tette hozzá magában.

– Néhány emelettel lejjebb van egy szabad junior suite-unk.

Trina körbenézett a vendégekkel teli előtérben. Normál esetben nem lett volna szüksége egy tágas lakosztályra, most azonban már beleélte magát, hogy nyugodtan kipihenheti az időeltolódás okozta fáradtságot. És mivel a pénz nem jelentett akadályt... miért is ne?

– Ha csak ez a szobájuk van...

A recepciós rámosolygott, majd bevitte a rendszerbe Trina hitelkártyaadatait, és aktiválta a kulcsot.

– Sajnáljuk az okozott kellemetlenséget. Kárpótlásképp egy normál szoba árát számítjuk fel önnek.

Trina, amint felért a lakosztályába, kibújt a cipőjéből, megfürdött, majd arccal előre bezuhant az ágyba. Alig fél óra telt el a négyórásra tervezett alvásából, melynek az lett volna a célja, hogy visszatérjen a normális ritmusába, mikor a szomszéd szobában bömbölni kezdett egy gyerek.

Ennyit a pihenésről...

Wade Thomas csizmástul felpakolta a lábát a dohányzóasztalra, míg személyi asszisztense, Ike felvette Wade kalapját. Valójában nem is Wade-é volt a kalap, csak pontosan olyan. Mikor egy-egy turné végén elköszöntek egymástól, mindig ezt a kalapot vette fel.

– Még néhány óra az edzőteremben, és tényleg lehetnél a dublőröm.

Ike a tükör felé fordulva szemébe húzta a Stetsont.

– Bármennyi izmot növeszthetek, az nem fogja ellensúlyozni a tényt, hogy te szebb vagy.

Wade felnevetett.

– Mármint azt, hogy csúnyább vagy nálam.

– A nők szeretik a markáns arcot.

– Persze, ismételd csak!

Ike visszafordult Wade felé, és kihúzta magát.

– Nos?

– Szerintem jó. Jeb, mit gondolsz? – kérdezte Wade az ajtónál álló testőrétől.

– Senkit sem engedek olyan közel, hogy észrevehesse a különbséget – válaszolta a férfi.

Wade, tarkója mögött összekulcsolt kézzel, kényelembe helyezte magát.

– Jó hazautat, srácok!

– Holnap estére van charterjáratod. Biztos nem akarod, hogy a szálloda kocsijával kivigyenek a reptérre?

– A sima taxi kevésbé feltűnő.

Ike-ot nem igazán győzte meg a válasz.

– Ne nézz így rám! Múltkor sikerült. – És az előtt is és az előtt is. Jó ötletnek bizonyult, hogy az asszisztense az ő ruháit viselve, testőröktől körülvéve távozzon a szállodák főbejáratán. Így Wade legalább egy kis lélegzethez tudott jutni.

A két férfi tetőtől talpig végignézett rajta, mintha elfelejtettek volna valamit.

– Menjetek! – legyintett Wade.

Mikor egyedül maradt a lakosztályban, az ablakhoz lépve lepillantott az utcára. Beletelt egy kis időbe, azonban végül megjelent egy limuzin, amelyet több kocsi követett.

Megszólalt a mobiltelefonja.

– Úgy tűnik, sikerült magunkra vonnunk a figyelmüket.

Wade megkönnyebbült.

– Írj, ha már a gépen ültök!

– Meglesz.

Wade végre egyedül volt. Az elmúlt években egyre jobban vágyott erre, ám nem könnyen kapta meg. A hírnévnek a háborítatlan magánélet volt az ára. Tudta, hogy ez így megy, de még mindig nem sikerült megszoknia.

Most azonban végre élvezheti egy kicsit a nyugalmat. Persze lesznek még fellépései, a hivatalos turné viszont véget ért, és legközelebb csak akkor lesz, mikor kiadja a következő albumát. Az pedig még több mint egy év.

Lerúgta a csizmáját, és elhevert a hatalmas franciaágyon. Nem vette a fáradságot, hogy bezárja az ajtót, vagy kikapcsolja a telefont. Tudta, hogy most lesz alkalma egy kicsit aludni, míg Ike fel nem hívja azzal, hogy tiszta a levegő.

Negyedik fejezet

Trina úgy riadt fel, mint aki a pokol ördögeinek keze közül rántja ki magát, akik le akarják húzni a fortyogó mélybe.

Még sötét volt, csak az óra digitális kijelzője világított, 11:30-at mutatva.

– Ne...! – nyögte.

Visszadőlt a párnára. Túllépte az alváslimitjét, így most napokig fog szenvedni az időeltolódás okozta fáradtságtól.

A szomszédos szobából áthallatszó sírás miatt sokáig nem tudott elaludni. Most pedig úgy tűnt, a csecsemő újra ébren van. Az ember azt gondolná, hogy egy szállodában, ahol ilyen csillagászati árat kérnek egy éjszakáért, legalább hangszigeteltek a falak...

Kikelt az ágyból, és kíváncsorgott a fürdőszobába. Mikor meglátta magát a tükörben, felszisszent. Egy jó zuhanyra lett volna szüksége, de tudta, hogy attól egy teljes napra felébredne, aminek aztán az lenne az eredménye, hogy még egy héten át zombiként fog járni-kelni. Ezért csak megtörölgette az arcát a benedvesített törölközővel, majd gyorsan megfésülködött.

Mikor végzett a fürdőszobában, megkereste az étlapot. Azonban a következő pillanatban kezdetét vette az újabb visítás, így Trina inkább bele sem kezdett a reménytelen harcba. Ehelyett belebújt a farmerébe, felvett hozzá egy topot, és kezében a retiküljével a szálloda bárja felé vette az irányt.

A kellemesen megvilágított, fém- és tükördíszítésű helyiség fényviszonyaihoz könnyen alkalmazkodott a szeme. A pulthoz lépett, és elvette róla az étlapot.

A bartender, egy negyvenes évei közepén járó férfi, letett elé egy kis szalvétát.

– Jó estét! – köszönt mosolyogva.

– Üdv!

– Mit adhatok?

– Cabernet-t.

A bartender bólintott.

– A konyhánk tíz perc múlva zár.

Trinának korgott a gyomra. Mikor is evett utoljára?

– Miniburgereket kérek – közölte Trina, majd mikor a férfi már kezdett elfordulni, hozzátette: – És sült krumplit.

A bartender tett egy lépést.

– És csirkeszárnyat.

A férfi hátrafordult.

– Jet lag – magyarázta Trina.

A bartender pillanatnyi habozás után megkérdezte:

– Még valamit?

– Azt hiszem, jó lenne mellé valami zöldség.

– Friss salátát javasolnék.

Remekül hangzott.

– Ranchöntettel.

A férfi bólintott, majd elsétált.

Trina, míg késői vacsoráját várta, a borát kortyolgatva átfutotta az Averytől érkezett üzeneteket.

Nem mintha a megrepedt kijelzőn könnyen el tudta volna olvasni őket. Csoda, hogy még egyáltalán működött a telefonja.

A salátája épp akkor érkezett meg, mikor megjelent egy magas férfi, és felült a kettővel arrébb lévő bárszékre. Trina, mielőtt nekilátott volna enni, még fél füllel hallotta, hogy az idegen egy sört kér.

Éppen elégedetten hümmögve nyelte le az első falatokat.

– Helló! – köszönt rá a tőle balra ülő férfi.

Trina a kezében a villával, teli szájjal felnézett – tekintete egy ragyogóan kék szempáréval találkozott. A férfinak homokszőke haja volt, ravaszkas mosolya és olyan vonásai, amelyektől minden nő elalél.

Ő azonban csak lassan újra rágni kezdett.

Látott ő már ilyen mosolyt, nem is olyan rég... egy olasz arcán. Egy *nő*s olasz arcán.

Újabb falat salátát vett a szájába.

– Kösz, de nem – mondta. Talán ha kicsit rájátszik, és kellőképp udvariatlan, a férfi gyorsan más célpont után néz.

Az idegen azonban csak felnevetett.

Mikor Trina újra rápillantott, látta, hogy a férfinak fülig ér a mosolya.

– Ezt most hallom először. – A déliekre jellemző, elnyújtott magánhangzókkal beszélt.

Trina folytatta a rágást, miközben a csapos letette a férfi elé a sört. Közben szemügyre vette a vendég öltözkését: egy vékony zakó, alatta póló, kék farmernadrág és... csizma. Ha találgatnia kell, azt mondta volna, hogy a férfinak kalapja is van, csak fent hagyta a szobájában.

– Az egy idióta! – mondta most, mindenféle bevezető nélkül.

Trina megtörölte a száját.

– Hogy mondja?

– A férfi, aki miatt ilyen tüskés. Jó nagy barom lehet!

Ezt a megállapítást akár bóknak is lehetett venni.

– A legtöbb férfi az – felelte végül Trina.

– Áu! – szisszent fel a férfi.

Trina túl jó nevelést kapott ahhoz, hogy tovább folytassa ezt a viselkedést.

– Sajnálom – mondta, remélve, hogy a férfi nem akar tovább ismerkedni. – Rossz az időzítés.

Úgy tűnt, a férfi beéri ezzel a rövid bocsánatkéréssel.

– Megértem – mondta, és a pultra könyökölt.

Mielőtt bármi mást mondhatott volna, a bartender kihozta a többi ételt, melyet Trina rendelt. Mikor az összes tányér a pultra került, tenyérnyi üres hely sem maradt Trina és kéretlen udvarlója között.

– Na, ezt megnézem magamnak! – mondta a szemét meresztve a férfi.

– Én is! – Így a bartender.

Trina a szájába tett egy sült krumplit. Mikor felpillantott, látta, hogy mindkét férfi bámulja.

– Jó étvágyat! – mondta a bartender.

– Én is egy ilyen adag miniburgert kérnék, amelyet ő eszik – szólalt meg az idegen.

– Sajnálom, épp most zárt be a konyhánk.

– Komolyan?

– Igen. Éjfélig tart nyitva.

Mr. Country, akiről csak a patentos ing hiányzott, felnyögött.

– A szobaszerviz kínálatában van kész szendvics.

– Ami olyan vonzó, mint egy hosszú séta a zuhogó esőben.

Trina beleharapott az egyik miniburgerbe, majd mikor a meleg hús íze szétáradt a szájában, szemét lehunyva átadta magát az élménynek. Mikor újra kinyitotta a szemét, látta, hogy Mr. Country majdnem olyan vágyakozva nézi a pulton lévő ételt, mint őt. A maradék két miniburgerre, a csirkeszárnyakkal megpakolt tányérra és a sült krumplival teli kosárára pislogott.

– Remek! – motyogta, és közelebb tolta a férfihoz a tálcát.

– Biztos? – kérdezte a férfi. Olyan volt, mint egy hatéves az édességes standnál.

– Ha nem kér...

A férfi azonban olyan gyorsan szállt le a székéről, és ült át a közvetlenül mellette lévőre, hogy Trinának pislognia sem maradt ideje.

Hátranézett a válla fölött, és odahúzta maga elé a sörét.

– Mi a neve, kis hölgy? – kérdezte.

– Hadd találjam ki: Texas? – Trina már elég ideje élt ott ahhoz, hogy kihallja valaki beszédéből az orrhangot, és felismerje a texasi dialektuson belüli finomabb különbségeket.

– Austin mellől érkeztem – válaszolta hangját lehalkítva a férfi.

– Én nemrég költöztem Houstonba.

– Tényleg? – A férfi nagy kezével elvette az egyik kis burgert. Trinára pillantott, majd a burgerre, végül felnevetett.

Trina beleharapott a sajátjába, a férfi viszont az egésztest egy falásra eltűntette. Vicces volt nézni, ahogy próbálja megrágni. Nem kellett hozzá sok idő, és már le is öblítette a sörrel.

– Érezte egyáltalán az ízét?

– Ühüm.

Trina a fejét rázva bekapott egy újabb sült krumplit.

Hallotta, hogy vacsoratársa gyomra hangosan korog, ezért, mielőtt még a férfi újabb sóvárgó pillantást vetett volna az ételére, odatolta

elé a tányérját.

A férfi nem kért engedélyt, csak kiszolgálta magát.

– Trina vagyok – válaszolta meg Trina a korábban feltett kérdést.

– Az adósa vagyok, Trina. Úgy tűnik, átaludtam a vacsoraidőt.

– Akárcsak én.

– Ugyanakkor örülök is neki, hiszen így találkozhattam önnel.

Trina erre csak felemelte a kezét, így jelezve, hogy köszöni, de ebből nem kér, majd nekilátott a csirkeszárnyaknak.

– A vacsorámat megosztom magával, de nem ismerkedem.

Vonzónak találta a férfit, azonban semmi kedve nem volt megkérdezni tőle, hogy mit szólna a felesége ahhoz, hogy együtt eszegetnek éjnek évadján.

– Kár!

Trina leöblítette a csípős húst egy korty borral.

– És mi szél hozta Miamiba, Mr. ...?

A férfi újra úgy nézett rá, mint aki nem hisz a fülének.

– Mi az?

– Maga tényleg nem tudja, ki vagyok, igaz?

Trina ezúttal kicsit hosszabb időre hagyta abba az evést, hogy alaposabban megnézze magának a férfit.

– Nem – válaszolta végül.

A férfi felnevetett, majd gyorsan maga mögé pillantott.

– Wade-nek hívnak – mondta suttogva.

Erre Trina is lejjebb vitte a hangját.

– Most meg miért suttog?

A férfi közelebb hajolt hozzá.

– Wade Thomas – mondta még halkabban.

Trina pislogott néhányat.

– Talán ismernem kéne magát?

Wade kihúzta magát.

– Nos...

– Hozhatok önnek még egy kis bort? – szakította félbe az időközben visszatért bartender.

– Igen, és én is kérnék még egy sört – válaszolta Trina helyett Wade. – És írja az egészet a számlámra!

– Ne, ne... nem szükséges – tiltakozott Trina.

– Ragaszkodom hozzá!

Trina a csaposhoz fordulva így szólt:

– A második pohár boromat kifizetheti, de a többi, kérem, írja a szobámra!

Mikor Wade nem vitatkozott tovább, a bartender elment az italokért.

– Ez a második dolog, amit először hallok – mondta Wade.

– A második?

– Az első az volt, mikor félreérthetetlenül elutasított – válaszolta Wade. – Most pedig nem engedi, hogy kifizessem az ételt, amit eleszek ön elől. – Egy pillanatra elhallgatott. – Ja, és nagyon úgy tűnik, hogy tényleg fogalma sincs róla, ki vagyok. Ez a harmadik.

Trina felhörpintette a maradék borát.

– Tudnom kéne követni a gondolatmenetét?

A férfi nevetése kezdett rá is átragadni.

– Mi hozta Miamiba? – kérdezte mosolyogva.

Wade erre csak még jobban nevetett.

– Valami vicceset kérdeztem?

A férfi megrázta a fejét.

– Nem... nos, a munka. És magával mi a helyzet?

– Útban hazafelé. Nyaralni voltam.

Wade elvett a tányérról egy csirkeszárnyat.

– Tényleg? És hol?

– Olaszországban. Velencében.

– És milyen volt?

– Meleg és intenzív.

– Nem tetszett?

– De... nagyon is. Nem is jöttem volna el, ha nem lennének a barátaim... – Látva a férfi arcára kiülő értetlenséget, így folytatta: – Most hétvégén lesz a szokásos találkozónk, amit megpróbáltam megúszni. Szeretem a barátaimat, de szükségem volt még egy kis egyedüllétre. Érti?

Wade a csirkeszárnyat rágva bólintott.

– Jobban, mint gondolná.

– Miamin keresztül repülök haza, mert abban bíztam, hogy a ciklonok miatt talán nem fognak felszállni a gépek.

– És? Bejött a terve?

A bartender letette eléjük az italokat.

– Nem biztos. Vacsora után akartam megnézni a járatokat. Ami pár órával ezelőtt lett volna, de a szomszédos szobában lévő csecsemő miatt nem tudtam elaludni, aztán meg már ágyúval sem tudtak volna felébreszteni.

– Ez elég rosszul hangzik!

– Na igen. Egy csendes szobát foglaltam magamnak a legfelső emeleten, de valaki az egész penthouse-szintet kibérelte magának!

Wade arcáról lehervadt a mosoly.

– Mi az? – kérdezte Trina.

A férfi elfordította a tekintetét.

– Semmi... És akkor most mik a további tervei?

– Keresek egy holnapi járatot... vagy addig alszom, míg túl késő nem lesz.

– Tényleg nincs kedve találkozni a barátaival.

Trina arra gondolt, miről szólna a beszélgetés: Fjodor egy évvel korábbi haláláról és arról, hogy Trinára ráférne már egy kis tesztoszteron. Avery emlékeztetné arra, hogy még túl fiatal az egyedülléthez, Lori, mintha nem ügyvéd lenne, hanem pszichológus, elemezgetné őt, Shannon pedig hallgatna, mintegy egyetértve azzal, amit a másik két nő mond. Majd mikor kicsit kettesben maradnának, beszélne a fejével, és elérné, hogy jobban magába nézzen. Amit Trina nem akart megtenni. Legalábbis most még nem.

A kék szempár továbbra is rászegeződött, ezért gyorsan elhessegette ezeket a gondolatokat.

– Tudja, mennyire kiülnek az arcára az érzelmei? – kérdezte Wade. Trina felszegte az állát.

– Azt hiszem, ezen van még mit dolgoznom.

Mikor a bár bezárt, a szálloda előtere felé vették az irányt. Wade érezte, hogy eléggé becsípett, és Trina sem volt teljesen józan. A kanapén ülve, a lábfejét maga alá húzva olyan lelkesen mesélt Velencéről, hogy Wade-nek kedve támadt ellátogatni a városba.

– Nincs egy kocsis sem? – kérdezte csodálkozva.

– Nincs bizony! Nincs annyi hely. Csak gyalogosan vagy gondolával lehet közlekedni. Ami talán nem is baj, tekintve, hogy az ember jó sok tésztát megeszik, míg ott van!

– És miért épp Velence?

Trina tekintete a távolba révedt; Wade már korábban is észrevette, hogy ez történik, mikor a nő a gondolataiba mélyed. Arcán szomorúság suhant át, aztán hirtelen magához térve elmosolyodott, bár ez a mosoly erőltetett volt.

– Egyedül akartam lenni, hogy tanulhassak.

– Hogy tanuljon?

Trina hadarva mondott valamit, amiből Wade egy szót sem értett.

A nő sötétbarna szeme pajkosan felcsillant.

– Olaszul tanulok.

Wade hangosan kifújta a levegőt.

– Már azt hittem, megártott az az utolsó sör!

– Szeretem az idegen nyelveket.

– Sok nyelvet beszél?

– Néhányat.

– Le vagyok nyűgözve!

– Ne legyen! A legtöbb európai legalább két nyelvet folyékonyan beszél.

– Ön európai?

– Nem. Dél-Kaliforniában születtem és nőttem fel. Az anyai nagyszüleim mexikóiak. Otthon rengeteget beszéltünk spanyolul.

– Tehát spanyolul is tud? – Wade fészkelődni kezdett.

– Ühüm.

– Most már kezd kisebbségi érzésem lenni.

– A nyelvtudás a titkos szuperképességem – felelte Trina.

– És hogy kötött ki végül Texasban?

Egy pillanatra találkozott a tekintetük, de Trina végül az orrát ráncolva megrázta a fejét.

– Hosszú történet.

– Ami annyit jelent, hogy ne faggatózzak.

– Ami annyit jelent, hogy kellemeset beszélgettünk, viszont ha felhoznánk a legutóbbi költözésem témáját, azzal elrontanánk az élményt.

Wade-et váratlanul érte ez a válasz.

– Most aztán tényleg felkeltette az érdeklődésemet!

– Majd legközelebb – ingatta a fejét Trina.

Wade felvillantotta azt a mosolyát, amelytől általában az összes nő elalélt.

– Ez azt jelenti, hogy lesz folytatása?

– Minek?

– A beszélgetésünknek.

Trina tekintete elárulta, mit gondol: hogy Wade nem épp a legélesebb kés a fiókban.

– Már mondtam, hogy nincs kedvem ismerkedni.

A férfi egyik szemöldökét felvonva rámosolygott.

– És ha azt mondanám, hogy gazdag vagyok?

Trina hangosan felnevetett.

Wade arcáról azonnal lehervadt a mosoly.

– Sajnálom... – Úgy tűnt, Trina jól szórakozik rajta. – A gazdagságnál többet kell villantania.

– Te jó ég!

– Bocs.

A férfi megvakarta a fejét.

– Híres vagyok.

Trina ráharapott az alsó ajkára.

– Így már érthető az arrogáns viselkedése.

– Nem is vagyok arrogáns! – tiltakozott kezét a mellkasára téve Wade.

Trina hátravetette a fejét. Mély hangú nevetése megtöltötte a szálloda előterét.

– Wade Thomasnak hívnak. Nem tudja, ki vagyok?! – A nő nevetése furcsán bizsergető hatással volt rá. – Megtaníthatom magának a two-stepet.

Trina a száját csücsörítve próbálta visszafojtani a nevetést.

Wade-nek végképp csorbát szenvedett a büszkesége.

– Nem nézek ki rosszul.

Trina végigmérte... kétszer is.

– Ezt elismerem.

– Végre! – mondta két kezét a levegőbe emelve Wade.

Trina egy percen keresztül csak némán nézett rá. Ahogy arcáról lassan eltűnt a mosoly, Wade tudta, hogy épp lebeszéli magát arról, hogy randevúzzanak.

– Tudja, mit? Holnap repülök haza. Magángéppel, mert gazdag vagyok, híres és arrogáns. – Ennél az utolsó szónál Wade felmordult.

– És jóképű.

Na, ez már valami.

– Hazaviszem.

Trina hangosan kifújta a levegőt.

– Épp azon vagyok, hogy minél később érjek haza – emlékeztette a férfit.

– Azon gondolkodom, hogy útközben le kéne szállnom Nassauban... Ahonnan könnyen lehet, hogy nem tudunk azonnal továbbrepülni. Tudja, a trópusi ciklonok miatt.

Trina rámutatott a mutatóujjával.

– Tetszik az ötlet!

Ötödik fejezet

– Még mindig Floridában vagy?! – üvöltötte a telefonba Avery.

Bár a repülőtér felett szürke felhők tornyosultak, Trina óriási napszemüveget viselt, mely jótékonyan elrejtette a szeme alatti karikákat. Wade-del hajnali négy utánig beszélgettek, viszont nem sokkal dél után már kint voltak a reptéren.

– Most szállok fel a gépre – válaszolta.

– Aha...

– Nem hiszel nekem? – Trina a mellette lépkedő Wade-re pillantott, majd odanyújtotta neki a telefont. – Kérem, mondja meg a barátnőmnek, hogy most fogok beszállni a gépébe!

Wade, jól szórakozva a helyzeten, átvette a telefont. Meg sem várva, hogy Avery beleszóljon, azt mondta:

– Trina tényleg most száll be egy gépbe. – Pár másodperc szünet következett. – Azt majd ő elmondja. Gondoskodom a biztonságáról, és arról, hogy hazaérjen, amilyen gyorsan csak lehet.

Wade visszaadta Trinának a telefont, akinek nem is kellett a füléhez emelnie a készüléket, anélkül is hallotta Avery kérdését:

– Maga meg kicsoda?

– Wade-nek hívják – mondta Trina. – Figyelj, most mennem kell. Útközben fel kell vennünk valakit Nassauban. De nem szólhatok egy szót sem, szívességet tesznek nekem.

– Tudtam! Tudtam!

– Nyugi, csak leszállunk, és már indulunk is tovább. Mi az a pár kilométer! Nem akartam, hogy megijedj, mikor meglátod a radaron, hogy keletnek tartok.

– Esküszöm, Trina... ha nem érsz haza, a föld alól is előkerítelek!

– Nyugi, már úton vagyok hazafelé.

A repülőgép lépcsőjénél egy utaskísérő üdvözölte őket.

– Helló, Mr. Thomas!

– Helló! – Wade pár szót váltott a nővel, míg Trina befejezte a beszélgetést.

– Időben otthon leszek, Avery – győzködte a barátnőjét Trina. – Bevallom, nem voltam olyan hangulatban, hogy szembenézzek az első évfordulóval... – Hátrapillantva látta, hogy Wade eltűnik a gép belsejében. – De már jobban vagyok.

– Aggódtam érted... – vallotta be a dühét egy percre félretéve Avery.

– Tudom. Sajnálom! Furcsa hetem volt.

– Trina! – szólt ki Wade a gépből. – Fel kéne szállnunk, míg mielőtt ideér a vihar.

– Rendben...

– Vihar? – kérdezte Avery.

– Semmi komoly. De most már tényleg mennem kell. Mikor továbbindulunk Nassauból, újra írok.

– A gépről is írj, tudni akarom, ki az a „mi”!

– Mióta leejtettem, nem igazán működik a telefonom. – Ezzel Trina nem is hazudott.

– Trina...!

– Mennem kell. Wade már türelmetlen.

– Vezetékeve is van ennek a Wade-nek?

– Thomas. Szeretlek. – Ezzel Trina letette a telefont.

Mosolyogva fellépkedett a pár lépcsőfokon.

– Bevette? – kérdezte Wade.

– Ühüm.

A férfi arrébb húzódott, hogy beléphessen. Trina látott már nagyobb gépet is, de kisebbet is. A fehér bőrkárpitozású üléseken kényelmesen elfért hat fő. Nem volt annyi tér, mint egy nagy nappali szobában, de kényelmesen hátra lehetett dönteni az üléseket.

– Elvehetem a táskáját, Miss...?

A magas, vékony, húszas éveiben járó utaskísérőnek tökéletes volt a mosolya.

Trina eltette a mobilját, majd odanyújtotta a táskáját a nőnek.

– Szólítson Trinának! Önt hogy hívják?

– Nitának.

– Köszönöm, Nita!

Nita elvette a táskát, és berakta a poggyásztartóba.

Wade intett Trinának, hogy üljön le a szemközi ülésbe.

– A pilóta azt mondta, hogy mihamarabb fel kell szállnunk. Úgy számítja, hogy legalább hat órán át fogunk vesztegelni Nassauban.

Trina elmosolyodott.

– Biztos vagyok benne, hogy holnapig is kitolhatjuk.

Ekkor újra megjelent mellettük Nita, ezúttal két pohár habzóborral. Trina elvette a poharat annak ellenére, hogy az előző este után nem igazán kívánta az italt. Pár perccel később már kint voltak a kifutópályán.

– Szóval, mikor visszament a szobájába, tényleg nem keresett rám a neten? – kérdezte Wade.

– Nem. – Még a kocsiban ülve kezdték el ezt a beszélgetést. – Késő volt, fáradt voltam. Különben is, inkább magától szeretném tudni, mit kellene tudnom.

Wade az ülésében hátradőlve a pohara szárát babrálta.

– Nagyobb az önuralma, mint nekem. Én azonnal rákerestem volna, ha elárulja a vezetéknevét.

Az ő vezetéknevével jóval több találatot dobna fel a Google, mint a férfiével, gondolta Trina.

– Férjnél van? – kérdezte Wade.

– Nem, dehogyis! Akkor nem lennék most itt...

A férfi előrehajolva szemügyre vette Trina gyűrűsujját.

– Látok ott egy sötétebb vonalat...

– És mikor vette észre? Tegnap este, míg megpróbált rávenni, hogy randevúzzak magával?

– Mikor beszálltunk a kocsiba. Tegnap este csak azt néztem, van-e gyűrűje.

Trinának eszébe jutott az olasz, akit nem zavart, hogy otthon várja a felesége.

– És ha lenne, az elriasztotta volna?

Wade kortyolt egyet a borából.

– Sok mindent el lehet mondani rólam, de azt nem, hogy más nője körül legyeskedek.

A gép elkezdett felgyorsulni.

– Ma már senki nem mond ilyet.

– Texasi vagyok, ott születtem és nőttem fel, én így beszélek. – Abból, ahogyan közben mosolygott, Trina azt a következtetést vontale, hogy a férfi büszke is erre.

Vett egy mély levegőt, és mikor a gép kerekei elemelkedtek a kifutópálya aszfaltjától, kibökte:

– Ezen a hétvégén lesz egy éve, hogy a néhai férjem főbe lőtte magát. – Vallomásával egy pillanat alatt letörölte Wade arcáról a vigyort. Mielőtt még a férfi bármit is mondhatott volna, így folytatta:

– Azért utaztam Olaszországba, mert nem akartam lépten-nyomon sajnálkozó tekinteteket látni. És ez az oka annak, hogy nem sietek haza találkozni a barátnőimmal.

– Azt a...!

– Úgyhogy igazán hálás lennék, ha gyorsan témát váltanánk.

– Azt hiszem, beletelik egy időbe, míg megemésztsem a hallottakat.

Trina az ablak felé fordulva bámulni kezdte az esőt. Ha elmondaná, hogy Fjodorral kevesebb mint egy évig voltak házасok, az csak újabb kérdésekhez vezetne. Neki pedig semmi kedve nem volt válaszolni rájuk. Pár percig csak ült ott a gondolataiba mélyedve, majd témát váltott.

– Mit találtam volna, ha még fent maradok, és rákeresek magára a neten?

A férfi szeméből lassan eltűnt a sajnálkozás.

– Hogy énekes vagyok.

Mikor mondta, hogy híres, Trinának az volt a tippje, hogy talán színész. Mivel már több mint két éve nem volt moziban, Wade akár ez utóbbi is lehetett volna, akkor sem ismerte volna fel.

– Countryénekes – tette hozzá a férfi. – Épp most ért véget a miami turném.

– Na ezért nem hallottam soha magáról! Nem igazán hallgatok countryzenét.

– Meglátom, mit tehetek azért, hogy ez változzon! – A férfi újra elővette elbűvölő mosolyát.

A gép egy kicsit megugrott, majd előbb balra, aztán jobbra dőlt.

Wade a mennyezetre pillantott.

– Csak egy kis turbulencia – legyintett Trina.

– Gyakran repül?

– Légiutas-kísérő voltam, mielőtt... – Trina elharapta a mondat végét.

A férfi arcára újra kezdett kiülni a sajnálkozás.

– Ezt ne, Wade, kérem! Nem kell sajnálnia. Ha kikerülhettem volna a témát, meg sem említem a néhai férjemet.

A férfi a szemét lehunyva megrázta a fejét.

– Örülök, hogy megtette. Így már összeáll.

– Mi áll össze?

– A kép. Az, hogy nem akar hazamenni. Az, hogy tegnap este visszautasított, és soha többé nem akar látni.

Trina nem bírta megállni, hogy elmosolyodjon.

– Együtt ülünk egy jeten, úgyhogy az elhatározásom, hogy semmi közöm nem lesz magához, nem volt valami erős.

– Igen, de velem szemben ül ahelyett, hogy az ölemben ülne, pedig ez utóbbinak jobban örülnék.

Trina ekkor már nevetett.

– Szégyentelen!

– Csak őszinte vagyok. Ez egy átok, bár édesanyám mást mondana.

A gép újra liftezett, ezért Trina határozottabban tartotta a poharát, hogy ne löttyenjen ki belőle a bor. Pár másodpercig sistergést hallottak, majd egy férfihangot, melyről Trina gyanította, hogy a kapitányé lehet.

„Elég rossz az időjárás, Mr. Thomas. Javaslom, hogy a vendégével együtt maradjanak ülve, bekapcsolt övekkel, míg ki nem viszem a gépet a viharból.”

Wade kihúzta magát, és kinézett az ablakon.

– Nem kell kétszer mondania!

Trina ivott egy kortyot a borából, hogy ne löttyenjen ki.

– Nem engedték volna felszállni a gépet, ha nem lenne biztonságos – mondta. – Csak kicsit rázós lesz.

– Magát nem zavarja? – kérdezte csodálkozva a férfi.

– Egyáltalán nem. Mielőtt férjhez mentem volna, légiutas-kísérőként dolgoztam. Az volt a tervem, hogy én is alapítok egy magán-légiutaskísérő céget.

– És? Nem jött össze?

– Nem vittem végig. Talán majd egyszer. Idén voltak fontosabb dolgaim.

– Gondolom...

– Na de ennyi elég is rólam. Mi a maga története? – Abból, ahogy a férfi az esőt bámulta, Trina tudta, hogy ideges. Korábbi tapasztalataiból azt is tudta, hogy ez ellen a legjobb módszer az, ha beszélgeti.

– A zuhany alatt kezdtem el énekelni, amint rájöttem, hogy a hajkefe remekül helyettesíti a mikrofont... – kezdte Wade.

Trina lelki szemei előtt máris megjelent a szappannal bekent kisfiú, kezében a hajkefével.

– Úgy nyolcéves lehettem, mikor a haverommal megalakítottuk a kéttagú bandánkat. Ő egy régi festékesvödrön dobolt, nekem pedig egy használt gitárom volt, amelyen magamtól tanultam meg játszani.

A gépet újra dobálni kezdte a légörvény. Ezúttal Wade kezéből kiesett a pohár, és végiggurult a padlón.

Trina az utaskísérőre pillantott, aki szorosabbra húzta magán az övet.

– Húha!

– Nyugalom...

„Itt a kapitány beszél. Elnézést, Mr. Thomas! Úgy tűnik, Nassau helyett Grand Bahamán fogunk leszállni. A kisebb sziget felett villámlik, viszont már nem tudunk visszatérni Miami-ba. Igazán sajnálom, hogy ilyen kellemetlenség adódott! Amint kitisztul az idő, elvisszük az eredeti célállomásra.”

– Nem hangzik valami jól... – Wade hátrapillantott Nitára. – Minden rendben van odabent? – kérdezte a pilótafülke ajtajára mutatva.

– Természetesen. Ahogy a pilóta is mondta, csak egy kis villámlás.

Mikor a férfi visszafordult felé, Trina látta a tekintetében a félelmet.

– Hé, minden rendben! – próbálta megnyugtatni.

– Maga könnyen beszél! A zenészek mind ilyen kis gépen ülve halnak meg.

– Csak nem így akarja elérni, hogy átüljek maga mellé? – viccelődött Trina.

– Ki ne csatolja a biztonsági övét! – válaszolta halálosan komolyan a férfi.

A gép elkezdett süllyedni, miközben balra dőlt. Trina kinézett az ablakon, de csak a felhőket látta maguk alatt.

– Azóta is együtt játszanak a dobos barátjával? – kérdezte.

– Hogyan?

– A barátjáról kérdeztem. Azóta is együtt játszanak?

Wade megrázta a fejét.

– Nem. Ő...

Trina látta, hogy Wade megszorítja az ülés karfáját. Az ujjizületei egészen elfehéredtek.

– Mi van vele? – kérdezte Trina. Nem mutatta ki, de azért már ő sem volt teljesen nyugodt.

– Feleségül vette a gimis szerelmét, és már az első évben született egy lányuk.

– A házaselet és a zenészkarrier nem egyeztethető össze?

– Nem tudom. Drew-ban nem volt igazán erős az elszántság. A felesége és a lánya jó indoknak bizonyult, hogy abbahagyja a próbálkozást, és inkább az apja mellett vállaljon munkát. – Wade az ablakon kinézve megkönnyebbülten felsóhajtott. – Föld! Látom a földet.

Trina előrehajolva a férfi térdére tette a kezét.

– Hé...

Wade visszafordult felé, és megpróbált elmosolyodni. Elég gyatra próbálkozás volt.

– Sajnálom. Rossz ötlet volt – mondta Trina.

Wade rátette a kezét Trináéra.

– Az én rossz ötletem.

– Maga csak megpróbált rávenni egy randira.

A férfi oldalra billentette a fejét. Trina már korábban is látta ezt a mozdulatát.

– Azt hiszem, ez után a repülőút után a legkevesebb, hogy igent mond.

Wade minden lehetőséget megragadott. Persze Trinának meg sem fordult a fejében, hogy az idegességét csak megjátszotta: az elfehéredő ujjak és a rémület a szemében valódi volt.

– Mit szól egy vacsorához az első étteremben, amit találunk?

A férfi hüvelykujjával lágyan megsimogatta Trina kezét.

A nő ösztönösen elhúzta volna, Wade azonban nem engedte.

– Ez magától értetődő – válaszolta. – Én arról beszélek, mikor majd hazaérünk Texasba. Még meg kell tanítanom magának a two-stepet.

– Honnan tudja, hogy nem ismerem?

– Miért, ismeri?

– Két lépést nem lehet olyan nehéz megtanulni!

Mikor a gép kerekei először hozzácsapódtak a leszállópályához, Wade megszorította Trina kezét, épp elég erősen ahhoz, hogy a nő teste megfeszüljön. Mikor már gurultak az aszfalton, akkor pedig ő tette rá a kezét a férfi csuklójára.

Wade a kezükre pillantott.

– Ó, sajnálom! – engedte el a nőt, amint rádöbbsent, milyen erővel szorítja.

Trina nevetve rázta le a kezét.

– Semmi baj, ma már úgysem lesz szükségem rá.

Wade a fejét hátrahajtva lehunyta a szemét, és leengedte a vállát.

– Ez nem volt valami jó móka.

– Földet értünk. Jól vagyunk.

– Kis hölgy, harmadikos korom óta nem kellett ennyit melóznom egy randiért!

Trina felnevetett.

– Harmadik óta? Nem mondom, jó korán kezdte!

– Patty csak a tanév utolsó hetében engedte meg, hogy hazakísérjem.

Trina hirtelen szeretett volna többet is megtudni Pattról.

Miután a gép megállt, Nita azonnal odalépett hozzájuk.

– Őszintén sajnálom, Mr. Thomas!

Wade most, hogy már elmúlt az ijedtsége, flörtölő tekintetével megnyugtatta a nőt.

– Majd beleírom az egyik dalomba – felelte mosolyogva.

Úgy tűnt, a nőnek tetszik az ötlet.

– Alig várom, hogy hallhassam!

Wade rákacsintott.

– Tudjátok, ki az a Wade Thomas? – kérdezte a telefonjáról felpillantva Avery.

– Ismerősen hangzik – válaszolta Lori.

Avery megfordította a telefonját, és megmutatta Shannonnak és Lorinak a kijelzőjén lévő fotót.

– Egy countryénekes! Egy nyamvadt énekes!

Lori pislogott egyet.

– Oké...

– Tina egy cowboy rocksztárral ül egy magángépen! Ez így nagyon nem jó!

Avery még a gondolatát is gyűlölte annak, hogy a barátnője áldozatául eshet egy nyálas szövegű szépfiúnak, akinek minden este nők tucatjai vetik oda magukat a lábai elé.

Shannon és Lori azonban, úgy tűnt, nem osztja az aggodalmát.

– Emlékeztek még Miguelre?

Összenéztek, ahogy eszükbe jutott a férfi, aki az előző nyáron, az egyhetes hajóútvukon megkörnyékezte Trinát. A férfi drogot tett Trina italába. Valódi szándékára sosem derült fény, mert szerencsére sikerült időben megtalálniuk a barátnőjüket, még mielőtt valami igazán nagy baj történt volna.

– Az, hogy egyszer rosszul ítélte meg a helyzetet, még nem jelenti azt, hogy Trina nem képes összeszedni egy normális férfit – szólalt meg Shannon.

Lori a homlokát ráncolva az ajkába harapott.

– Mi az? – kérdezte Avery.

– Úgy rémlik, mintha Trina anyagában az állna, hogy régebben elég sok csóró pasival hozta össze az élet – válaszolta. Lori már csak tudta, hiszen ügyvédként ő írta meg az összes Elvált Nő-klubos házassági szerződését. Az Alliance nevű cégnél, amely mindannyiuk házasságát összehozta, gondosan ügyeltek arra, hogy a lehető legalaposabban átvilágítsák az ügyfeleket. A személyi anyagokban minden benne volt: a bűnügyi előélettől a korábbi kapcsolatokig, az anyagi helyzeten át a családi csontvázakig minden.

– Trina túlságosan is megbízik az emberekben.

– De amíg haza nem ér, nem sokat tehetünk...

Avery felkelt a Trina nappalijában lévő kanapéről. A három nő a texasi ranchon volt, melyet néhai anyósa hagyott örökül barátnőjükre. A birtok hatalmas volt egy egyedülálló nő számára még úgy is, hogy vagy hatfős személyzet lézengett ott a hét minden napján.

– Megvan! Elmehetnénk hozzá. Mert az biztos, hogy ő nem akar hazajönni.

– Nem rázna le minket szándékosan – vélte Shannon.

Avery keresett egy tollat és egy papírt.

– Pedig hidd el, épp ezt teszi. Egy éve, hogy Fjodor végzett magával. Az egyedüli személyek, akik ismerik a másik életét, itt ülnek, ebben a szobában. Odakint mindenki csak azt tudja róla, amit elmond magáról. Ha nem tűnt volna fel nektek, a történetek óta nem kötött még új barátságokat. Andrea szerint mindig talál valami kifogást, hogy az elnökségi üléseket leszámítva ne kelljen bemennie az irodába. – Trina egyharmados részesedést örökölt az Everson Oil vállalatból, valamint egy helyet az elnökségi tanácsban. Két sógornőjével, Andreával és Diane-nel ugyan jó kapcsolatot ápolt, ám egy hónapja elutazott Európába. Azóta elérhetetlen volt érzelmileg.

– Talán csak egy kis egyedüllétre van szüksége – győzködte a többieket Shannon.

– Vagy a barátaira, akik segítenek neki, hogy jó döntéseket hozzon. Akik ott vannak mellette, mikor meg kell birkóznia a tavalyi év emlékeivel.

Lori Shannonra pillantott.

– Igaza van.

– Még szép, hogy igazam van! – mondta Avery. – Ha az én kamuférjem loccsantotta volna ki az agyvelejét a házunkban, én Indiáig futottam volna, hogy ráleljek Istenre.

Shannon felszisszent.

– Köszönjük a szemléletes leírást.

– Bocs, csak aggódom érte. Ti vagytok a legjobb dolog, na persze a pénz mellett, amit a Bernie-vel kötött házasságomnak köszönhetek. Nem akarom, hogy Trina elkövessen egy szörnyű hibát, ha ebben megakadályozhatjuk. Ha rajtam múlik, nem fogja

finanszírozni a következő lemezét annak a countryénekesnek, aki azt hiszi, elég, ha elénekel neki pár nyálas sort!

– Miből gondolod, hogy lenne köztük bármi is? – kérdezte Shannon. Ő volt a legoptimistább a csapatban.

Avery és Lori összenézett.

Avery újra megmutatta nekik a telefonján Wade Thomas fotóját.

– Nézd meg ezt a feneket, és mondd, hogy nem markolnál bele!

A Shannon arcára kiülő, halvány mosoly mindent elárult.

Avery tárcsázni kezdett.

– Kit hívsz? – kérdezte Lori.

– Samet. Azt mondta, ha bármikor szükségünk van a jetjére, csak hívjuk. Azt hiszem, ha valamikor, hát most tényleg szükség van rá.

Hatodik fejezet

Teljesen felesleges esernyőt nyitni, ha az eső vízszintesen esik.

A csuromvizes Wade hangosan nevetve nyitotta ki Trinának a szálloda ajtaját. A sofőr követte őket a csomagjaikkal.

Trina kinyújtotta a karját, majd elemelte a mellkasáról átázott ingét.

– Szívás!

Wade megrázta a fejét, szanaszét fröcskölve a vizet.

– Hé! – szólt rá nevetve Trina.

– Mi az? – ismételte meg a mozdulatot a férfi. – Fél, hogy vizes lesz?

Trina erre közelebb lépett hozzá, és kirázta rá a vizet a lófarkából.

– Hát jó! – mondta Wade. Átkarolta Trina derekát, és addig rázta a fejét, míg a nő el nem húzódott tőle.

A nevetést abbahagyva látták, hogy az előtérben lévők úgy néznek rájuk, mint akiknek elmentek hazulról.

Trina megpróbált komoly arckifejezést erőltetni magára.

– Az ő hibája – mondta, maga sem tudta, kinek.

Wade vette magának a bátorságot, és Trina háta aljára tette a kezét, úgy vezette végig az előtéren.

– Ezt megjegyzem magamnak! Még hogy az én hibám!

– De tényleg maga kezdte! – suttogta Trina.

Egyszerre léptek oda a recepcióspulthoz.

– Jó napot! – üdvözölte őket az ott álló férfi.

– Helló! – köszönt Trina.

– Helló! – mondta Wade vele teljesen egyszerre.

A recepció hol egyikükre, hol másikukra nézett.

– Be szeretnék jelentkezni – közölte Wade.

A recepció a számítógépe monitorja felé fordult.

– Milyen néven van a foglalásuk?

– Ó, nem foglaltunk szobát. Váratlanul le kellett szállnunk a gépünkkel...

A férfi arcáról lehervadt a mosoly.

– Sajnálom, de telt házunk van.

Wade már nem egyszer hallotta ezt a választ.

– Biztos vagyok benne, hogy talál valamit.

A recepciós megrázta a fejét.

– A vihar miatt sok vendégünknek itt kellett maradnia még egy éjszakára.

Trina előrébb hajolt.

– És a penthouse lakosztály vagy bármi is a neve a legfelső szintnek? Mindegy, mennyibe kerül. – Azzal elő is vette a pénztárcáját.

Wade sem akart lemaradni mögötte.

– Pontosan – mondta, ő is elővéve a sajátját.

A férfi beírt valamit a gépbe.

– Csak az elnöki lakosztályunk maradt...

Wade Trinát megelőzve kitette a pultra a hitelkártyáját.

– Remek, kérjük!

Trina arrébb tolta a férfi kártyáját.

– Én fizetek.

Wade a fejét megrázva elvette a nő kártyáját, és helyette odatolta a sajátját.

– Ezúttal nem, kis hölgy! Ez a kártya lesz! – mondta a recepciósnak.

– Miattam vagyunk itt, úgyhogy én fizetek! – erősködött Trina. A kártyája után kapott, de Wade eltartotta a karját.

– Utoljára gyerekkoromban hagytam, hogy egy nő fizesse a szobámat! – Wade visszafordult a recepcióshoz. – Az én kártyámra terhelje!

A recepciós habozva nézett rá.

– Biztosan?

– Igen.

– Nem!

Wade odafordult Trinához.

– A felét én fizetem, vagy másik szállodába megyek! – mondta a nő határozott hangon.

– Komolyan? Még egy ilyen nőt...!

Trina csípőre tett kézzel, a fejét oldalra billentve nézett rá.

– Maga szerint nem tűnök elég komolynak?

– Inkább úgy néz ki, mint aki beleesett egy tóba.

Trina a szemét forgatva elvette Wade-től a hitelkártyáját.

– Remek! Tehát a felét én fizetem.

Arcán elégedett mosollyal átnyújtotta a recepciósnak a kártyát.

– Rendben, akkor az elnöki lakosztály egy éjszakára...

– Kettőre – helyesbített Wade, majd Trinára pillantott. – Addig nem szállok vissza a gépre, míg a májam vissza nem kerül oda, ahová Isten teremtette!

A nő felsóhajtott.

– Ám legyen!

– Magaé a franciaágy – jelentette ki Trina, miután a londoner magukra hagyta őket.

– Miért? Még erről is vitát akar nyitni?

– Nem, nem fogok vitatkozni. Viszont van egy érzésem, hogy a hálóban lévő ágy egy méretes franciaágy, és kettőnk közül maga a magasabb. Tehát ez a logikus döntés. – Trina fogta a bőröndjét, és elindult a háló felé. – De ha ragaszkodik hozzá... – A férfi mellett elsétálva bement a szobába, és felrakta a bőröndjét az ágy végénél lévő puffra. – Hmm, tetszik!

– Jól szórakozik? – kérdezte Wade.

Trina felnevetett.

– Megyek, lezuhanyozom és átöltözöm.

Wade felnyögött.

Trina visszafordult felé, és ráharapott az ajkára.

– Maga ezt nagyon is élvezi!

Trina megvonta a vállát.

– Rosszabb is lehetne.

– Nem tudok kiigazodni magán, hölgyem!

– Helyes! – mondta Trina. Ahogy becsukta maga mögött a szobaajtót, még hallotta, hogy Wade felkuncog.

Levette a cipőjét, aztán tett egy kísérletet, hátha valahogy el tudja olvasni az üzeneteit. Azonban hiába tapogatta ujjbegyével a törött kijelzőt, semmi sem történt. Végül feladva a harcot, visszarakta a telefont a retiküljébe. Majd később felhívja otthon a vezetékes számát, gondolta.

Jó lehet pár napig mobiltelefon nélkül élni. Senki sem piszkálja az embert...

Levetkőzött, majd belépett a hálóból nyíló fürdőszobába. Mosolyogva konstataálta, hogy igencsak kényelmes méretű helyiség. Régebben is sokszor szállt meg szállodában, de egyik sem volt ehhez fogható.

Mostanában azonban már ez volt az élete: penthouse lakosztályok és akkora fürdőszobák, hogy partit lehetne rendezni bennük.

Viszont kevés holmival utazott, még Olaszországba is, ahol hosszabb időt töltött el. Azt, amit ott vásárolt, hazaszállíttatta, így nem kellett nehéz bőröndöket vonszolnia magával. Régebben ezzel a luxussal sosem élt.

A tükör előtt állva szemügyre vette magát. Hosszú, fekete hajából már nem csöpögött a víz. Krémszínű ingén átütött a melltartója. Egy vizespóló-versenyt nem nyert volna meg, de azért elég látványos volt. Wade dicséretére legyen mondvá, nem vette észre. Vagy ha észre is vette, nem esett ki a szeme.

Szimpatikus fickónak tűnt – épp ezért Trina el is kezdett gondolkodni azon, vajon mi lehet az, ami hibádzik. Mert tisztában volt vele, hogy sajnos hajlamos túl korán bizalmat szavazni a férfiaknak. Azt hitte, mindannyian azt mondják, amit gondolnak, és komolyan is gondolják, amit mondanak. Fjodor előtt sem tudta jól kiismerni őket, és Fjodorral is kudarcot vallott.

Képtelen volt megakadályozni, hogy a gondolatai arrafelé kalandozzanak, így nem is harcolt ellene. Felidézte az alkalmat, mikor utoljára látta élve néhai férjét. Az öngyilkossága előtti este volt. Aliszja, Fjodor anyja kómában feküdt, így a férfi az ideje nagy részét a kórházban, az asszony ágya mellett töltötte.

A férfi a szobájában üldögélt, kezében két fémgolyóval – gyakran morzsolgatta őket, mikor gondolkodott valamin. Valódi ezüstgolyók voltak; Trina onnan tudta, hogy nem sokkal azután, hogy beköltözött Fjodor Hampton-vidéki otthonába, rákérdezett.

A szemét lehunyva elűzte gondolataiból az emlékképet.

Már egy év eltelt azóta. Most miért jut ez eszébe újra?

Megnyitotta a zuhanyt, remélve, hogy a víz hangja erősebb lesz a gondolatainál.

– Vacsoráig kereshetnénk egy medencét – javasolta Wade, aki a szobájuk ablaka előtt állva a zuhogó esőt bámulta.

– Először is, épp most zuhanyoztam le, másodszor, itt csak kültéri medencék vannak.

– És a jakuzzi?

Trina az ablaktól elfordulva olyan pillantást lövellt felé, amelyet a nők az évszázadok során már tökélyre fejlesztettek, és amelyben egyszerre van benne a kérdés, hogy *Ugye csak viccel?* és a minden további próbálkozást csírájában elfojtó *Ezt itt és most fejezze be!* felszólítás.

– Csak látni akar bikiniben – felelte.

Wade bármennyire is igyekezett, nem tudta megállni, hogy tetőtől talpig végignézzon a nőn, akinek a teste majd minden négyzetcentiméterét ruha fedte.

– Nos, hiába is tagadnám.

– Előfordult már, hogy egy nő nemet mondott magának?

Wade megpróbálta felidézni, mikor volt utoljára, hogy valaki visszautasította, miután meghívta egy italra, egy randevúra... Az utóbbi fél évben, míg turnézott, rengeteg lehetőség adódott. Megpróbált visszaemlékezni a turnét megelőző időszakra...

– Te jó ég!

– Mi az? Gondolkodom.

– Maga egy vérbeli nőcsábász – állapította meg Trina.

Wade szinte majdnem biztos volt benne, hogy a nő ezt sértésnek szánta.

– Van egy szabály: azokkal a nőkkel, akikkel együtt dolgozom, nem randizom. Túl bonyolult lenne, ha nem működne a dolog.

– Milyen kedves...

– Így maradnak a... – Wade gondolatban ismét egy koncerthelyszínen volt, ahol farmersortot, cowboycsizmát és tenyérynyi kis topokat viselő nők néztek rá csillogó szemmel. Nemegyszer volt dolga egy-egy, a backstage-be beengedett nővel vagy egy producerfeleséggel.

– Sikoltozó rajongók? – fejezte be helyette a mondatot Trina.

Wade a lábát a dohányzóasztalra feltéve hátradőlt.

– Nem fogok hazudni: rengeteg ajánlatot kapok, bár közel sem élek velük olyan gyakran, mint ahogy gondolná.

Trina visszafordult az ablak felé.

– Ha érdekelne, akkor azokról kérdezősködnék, akiket visszautasít. De nem érdekel.

Wade egy szavát sem hitte el.

A következő pillanatban, amilyen hirtelen leült, ugyanolyan hirtelen pattant fel a kanapéről.

– Nos, még órákon át csipkelődhetünk, vagy megnézhetjük a szigetet. Nem tudom, maga hogy van vele, de nekem már unalmas itt üldögelni. Bármennyire is szép ez a lakosztály.

– Hát igen... egy ilyen szállodában hiába van meg minden, az ember sosem érzi igazán a magáénak.

– Találnom kell egy üzletet, ahol megjavítják a telefonomat – jelentette ki Trina.

– Rendben. Keresünk egy üzletet, és ha közben megtetszik valami, ott megállunk.

Trina egy vállrándítással jelezte, hogy neki megfelel, aztán eltűnt a szobájában.

Wade gondolatban káromkodott egyet, mert a tekintete természetesen azonnal Trina fenekére szegeződött.

Még a nyál is összefutott a szájában. Mégis mi van ebben a nőben, amitől úgy viselkedik, mint egy kakas a tyúkólban? Fogalma sem volt róla, de azt tudta, hogy mindent megtesz azért, hogy újra találkozni akarjon majd vele, miután közös útjuk véget ér.

– Kész vagyok – jelent is meg az ajtóban a nő. Kezében a retiküljével, vállára terített, könnyű dzsekiben állt ott. Kibontott haját nézve Wade arra gondolt, vajon milyen lehet anyaszült meztelenül.

Vérbeli nőcsábász...

Sürgősen valami másra kell gondolnia! Mert egyvalamit már megtudott Trináról: úgy olvas a gondolataiban, mint egy nyitott könyvben.

A recepciósnak mindkettejüknek átnyújtott egy-egy ernyőt és esőkabátot – bár ez utóbbi inkább csak egy szemeteszsák volt, rajta lyukakkal a kezeknek és a fejnek. Trina gondolkodás nélkül felvette a műanyag leplet.

– Nem veszi fel? – kérdezte. Láttá, hogy Wade habozik.

A férfi felemelte az összehajtogatott műanyagot.

– Röhejesen néznék ki benne.

Trina körbenézett a szálloda előterében.

– Csak annyira, amennyire mindenki más.

– Elég lesz az ernyő.

– Gondoljon rá úgy, mint álcára – súgta oda Trina. – Ebben senki sem ismerné fel.

– Inkább kockáztatok. Különben is, akkor sem ismertek fel, mikor bejelentkeztünk.

– Csak azért nem, mert mindenki azzal volt elfoglalva, hogy bőrig ázott. Vagy azért, mert talán mégsem annyira híres, mint amilyennek gondolja magát.

Mielőtt még Wade bármit is felelhetett volna, Trina felhúzta a fejére a kapucnit, és kilépett az utcára.

Odakint a férfinak megfordult a fejében, hogy talán még mindig jobb, ha hülyén néz ki, mint ha bőrig ázik.

Két háztömbnyivel arrébb az utca túloldalán megláttak egy mobiltelefon-üzletet. Az alkalmazott közölte Trinával, hogy a telefonja gyakorlatilag tönkrement, úgyhogy érdemes lenne inkább lecserélnie. Azonban az üzletben sajnos nem árultak olyan iPhone-t, amilyen az övé volt.

– Rendelhetek egyet. A sziget másik végéből jön, reggelre ideér.

– Van a szigeten másik üzlet, ahol új készülékeket árulnak? – kérdezte Wade.

– Igen – válaszolta mosolyogva az eladó. – Az enyém, a sziget túloldalán.

Trina a tönkrement telefonra pillantott.

– Rendben – sóhajtott –, akkor holnap visszajövünk.

– Tudja, mit? Hagyja itt, és mire holnap visszajön, minden adatot átmertek az új készülékre. Csak néhány adatot kell megadnia.

– Biztos? – kérdezte Trina.

– A nővérem még ma este, zárás után áthozza.

Trina kitöltötte az adatlapot, és előre kifizette az új telefont.

– És most merre? – kérdezte. Az üzlet előtt, az eresz alá behúzódva álltak.

Az utca túloldalán volt egy bár, amelyet a helyiek már majdnem teljesen megtöltöttek.

– Happy hour? – kérdezte a férfi.

– Miért is ne!

A ház ajánlatát kérték. Rum volt valamivel keverve, ami Wade ízlésének túl gyümölcsös volt. A sarokban egy háromtagú reggae-zenekar játszott pont kellemes hangerővel.

– Gondolom, ez egész más, mint amit maga énekel – mondta Trina.

– Igen, hölgyem. De attól még jó.

– A *hölgyemtől* öregnek érzem magam.

Wade ezt már korábban is hallotta.

– Pedig nem azért mondom.

– Tudom. Gyakran hallom, mióta Texasba költöztem. Tényleg olyan, mintha tíz évet öregedtem volna az elmúlt évben.

Trina lesütötte a szemét. A férfi nem akarta szóba hozni, most azonban mégsem tudta megállni, hogy fel ne tegyen néhány kérdést.

– A néhai férje kérésére költözött Texasba?

– Ó, nem... New Yorkban laktunk.

– New Yorkban? – kérdezte meglepetten Wade. Trina nem tűnt tipikus manhattani nőnek.

– A Hampton-vidéken – válaszolta Trina mosolyogva. – Tudom, kissé sznob hely, de nekem tulajdonképpen tetszett.

Wade belekortyolt az italába. Következőnek valami kevésbé cukrosat kér, gondolta magában.

– Szóval, hogy kötött ki Texasban?

Egy pillanatig nem volt biztos benne, hogy a nő válaszolni fog. Ám aztán Trina kihúzta magát, mint aki erőt gyűjt.

– Az olaj volt az oka – válaszolta.

Wade értetlenül pislogva nézett rá.

Trina lehunyta a szemét.

– Gondolom, most, hogy párszor már hallotta a vezetéknevemet, előbb vagy utóbb rám fog keresni a neten.

– A Petrov nem egy hétköznapi vezetéknév. Az ember elgondolkodik, ha meglátja egy hitelkártyán.

Trina idegesen mocorgott.

– Van ez a kis olajtársaság... az Everson Oil.

Wade felnevetett.

– Nem is olyan kicsi, kedvesem!

– Nos, szóval, valahogy megörököltem a cég egyharmadát.

Wade-et nem sok minden tudta meglepni, a nő szavai azonban megtették a hatásukat. Újra alaposan megnézte magának Trinát. A nő nem viselt semmi feltűnőt: sem csillogó ékszert, sem más egyebet, ami elárulta volna, mennyire gazdag.

Hosszan füttyentett.

– Igen, tudom – mondta Trina. – Szóval, Texasba költöztem. Az elmúlt egy év nagy részében az alternatív energiaforrásokról tanultam... ami ironikus, tekintve, hogy a cég a fosszilis energiahordozókból él.

– Szereti a munkáját?

Trina felnevetett.

– Nem igazán nevezném munkának. Általában árnyékként követem a különböző részlegek vezetőit, hogy megtanuljam, mivel is foglalkoznak. Nem végzek igazi munkát, nem vagyok főnök. Mikor bejelentettem, hogy Olaszországba utazom hosszabb időre, senki sem tiltakozott.

– Ó!

– Valószínűleg még örülnek is neki, hogy nem lihegek a nyakukba.

– Ezek szerint nem szereti.

– Szerintem meg tudnám szeretni. Vezetőségi tag vagyok, számít a szavazatom, ezért úgy éreztem, bele kell tanulnom, amennyire csak tudok. És amint hazaérek, folytatom is.

Wade valamiért nem tudta elképzelni az íróasztal mögött.

– Miért feccöl bele ennyi energiát, ha nem is szereti?

Trina ivott egy kortyot, majd a székén hátradőlve így válaszolt:

– Mi mást csinálnék egész nap? A régi életemhez már nem térhetek vissza. Már nem fogok légiutas-kísérőként dolgozni. Már nem kell dolgoznom azért, hogy pénzem legyen... milyen más lehetőségem marad?

– Mondjuk, a jótékonykodás.

– Persze... de tulajdonképpen egy senki vagyok. Az emberek csak a csekket akarják megkapni tőlem. Nincs szükségük arra, hogy a társaságommal felvidítsam őket. Különbön is, még fiatal vagyok ahhoz, hogy a golfpályán töltssem a napomat, az estéimet pedig az Operában, ahol a hasonlóan vagyonos filantrópok szoktak találkozni.

Wade már épp ki akarta nyitni a száját, ám a nő nem hagyta szóhoz jutni.

– Arról nem is szólva, hogy a fiatalságom miatt a vagyonos férfiak feleségei automatikusan azt hiszik, hogy le akarom csapni a kezükről a férjüket.

– Ugyan már! Biztos nem – mondta Wade.

Trina felvonta a szemöldökét, mintha csak azt kérdezné: *Ugye ezt maga sem hiszi?*

– Mióta Texasba költöztem, több társasági rendezvényen is részt vettem. Adománygyűjtést szerveztem gyerekek és a rákkal küzdők számára, ünnepi fogadásokat az Everson Oilnál, amelyeken egész disznót süttöttünk nyílt lángon. Úgy tűnt, mintha napokig tartott volna, mire elkészült. Minden ilyen partin hatvanas férfiak vannak a húsz évvel fiatalabb feleségükkel. Többször is előfordult, hogy amikor éppen lehetőségem nyílt szóba elegyedni valamelyik férfival, valaki azonnal felbukkant, és elhívta mellőlem. Még soha nem volt lehetőségem megmutatni, hogy az Everson vezetésének a munkáját figyelve mi mindent tanultam már meg. – Egy pillanatra elhallgatott. Wade tátott szájjal nézett rá, mire így folytatta: – Időnként megköörnyékezett egy-egy fiatalabb vagy idősebb férfi... de

sosem a cégről vagy a jótékonyági ügyről beszélgettünk. Csak azt akarták tudni, eltelt-e már annyi idő Fjodor halála óta, hogy fontolóra vegyem a randevúzást.

Fjodor? A néhai férjét *Fjodornak* hívták?

– Nem csoda, hiszen ön gyönyörű.

– És eszem is van – mondta a fejére mutatva Trina.

Wade felemelte a kezét.

– Visszatérhetnénk egy kicsit... Fjodorra? Nem épp szokványos keresztnév.

– Mert az apja orosz. Aliszja Everson volt az anyja.

A férfinak valami derengeni kezdett.

– Benne volt a hírekben.

Trina intett a pincérnek.

– Kaphatnánk egy étlapot?

– Természetesen.

– Anya és fia röviddel egymás után halt meg – mondta ki fennhangon Wade, ami eszébe jutott az esettel kapcsolatban.

– Igen. Nehéz idők voltak.

– Akkor jó ötlet volt az évforduló idejére Velencébe menekülnie.

Trina megemelte a poharát a férfi felé.

– Igen, én is így gondoltam.

Tekintete újra a távolba révedt. Wade szinte hallotta, ahogy a nő fejében kattognak a fogaskerekek.

– Na de mindegy... Most ki kell találnom, mihez kezdjek. Nehezebb, mint amilyennek tűnik.

– Mert olyasvalakivel tervezte el az életét, aki már nincs többé.

Trina hirtelen odakapta a tekintetét, mire Wade-nek átfutott az agyán, hogy talán téved.

– Igen, gondolom, ezért – mondta a tekintetét elfordítva a nő. – Meséljen magáról!

A hirtelen témaváltásból Wade megértette, hogy nincs értelme tovább kérdezősködni a néhai férjről.

– Mit szeretne tudni?

Trina végre újra ránézett. A tekintete már nem volt olyan óvatos.

– Megváltoztatta az életét a hírnév és a gazdagság?

Ekkor odalépett hozzájuk a pincér, felvette a rendelést, majd újra kettesben hagyta őket.

– Teljesen megváltoztatta. Sőt, sajnós azt kell mondjam, hogy a barátaimét is.

– Hogyhogy?

– A pénz megváltoztatja az embereket. Ezt nyilván ön is tudja.

– Tudom – bólintott Trina.

Wade-nek eszébe jutott Drew.

– A féltékenységet gyakran követi irigység. És ha ez történik, megváltoznak a dolgok. Bármennyire is szeretné, hogy a barátai magával tartsanak, gyakran előfordul, hogy nem így történik.

– Akkor lehet, hogy nem is voltak olyan jó barátok.

– Lehetséges. Az én világomban nehéz valódi barátokra lelni. Az ismerőseim között a legtöbb ember szintén énekes, némelyik ugyanolyan sikeres, mint én, vagy még sikeresebb. Ők megértenek.

– Szóval a celebek azért lógnak együtt, mert más nem érti meg őket?

– Így is mondhatjuk. Volt már dolga paparazzókkal?

Trina bólintott.

– Volt.

Wade nem erre a válaszra számított.

– Tényleg?

– Fekete özvegynek nevezték.

Wade arcáról lehervadt a mosoly.

– Ne már!

– Ismeri a médiát, tudja, milyenek.

Wade-et sokféleképpen nevezték a sajtóban, de ennyire messzire nem mentek el.

– Sajnálom, hogy ezt meg kellett tapasztalnia, kedvesem.

– Semmi gond. Most már remek barátaim vannak.

– Akiket kerül.

Trina a szemét összehúzáva nézett rá.

– Nem magáról kellene beszélgetnünk? Meséljen az édesanyjáról!

A férfi a fejét hátravetve felnevetett.

– Pszichológussá avansált?

Trina vele együtt nevetett.

- Felőlem a legutóbbi igazi barátnőjéről is mesélhet.
A férfi a mellkasára tette a kezét.
- Anyám a világon a legjobb asszony.
Trina majd megszakadt a nevetéstől.
- Világos...

Hetedik fejezet

Trina először nem értette, mi az a dübörgés a fejében, de aztán rájött, hogy az ajtón dörömbölnek. Óvatosan, résnyire kinyitotta az egyik szemét. A hotelszoba ablakán beözönlő fény elvette a kedvét attól, hogy a másikat is kinyissa.

A *rövidek*... az estét röviditalokkal fejezték be. Trina korábban soha nem ivott röviditalt. Visszacsuksa a szemét.

– Odabent van?

Mit keres Avery a szobájában?

Az ajtó nyitódására még nem ébredt fel, a hangokra azonban már igen.

– Mi az isten...?!

Trina a kezét a homlokához emelve, nagy nehezen kinyitotta a szemét. Nem álmodott, valóban ott állt előtte a három nő, akit épp igyekezett elkerülni.

– Mondd, mégis mit...

Lori, Shannon és Avery mögött megpillantotta Wade-et. A férfi az ajtókeretnek támaszkodva állt ott, a hotel köntösében.

– Kicsit iszogattunk tegnap este – válaszolta mosolyogva.

Lori odalépett az ágyhoz, Avery pedig nekitámadt a férfinak.

– Hát nem kellett volna!

– Hékás, harcos hölgy! Hátrább az agarakkal!

– Halkabban! – mondta Trina. A következő pillanatban összerezzen a halántékába nyilalló fájdalomtól. – Istenem! – nyögte.

– Ismerős ez a tekintet – állapította meg Wade. A hangját közelebbről hallotta, mint a három nő duruzsolását.

Egy kar fonódott köré, neki pedig eszébe jutott, hogy miért nem iszik soha töményet. Öt másodperccel később lekerült róla a takaró, és érezte, hogy felemelik.

Egy örökkévalóságnak érezte az időt, amíg uralkodnia kellett a gyomrán, de aztán megérezte a térde alatt a fürdőszoba hideg járólapját. Akkor elengedte magát.

– Hozok jeget – hallotta valaki hangját a háta mögül.

A gyomra bosszút állt az előző este ellene elkövetett merényletért.

Érezte, hogy valaki hátrafogja a haját.

– Nyugalom, kis hölgy! Hadd jöjjön ki az egész! Utána jobban fogod érezni magad.

Wade. Milyen megalázó!

Ha nem sajgott volna annyira a feje, kiküldte volna a férfit.

Azonban biztos volt benne, hogy csak azért nem dől bele arccal a vécékagylóba, mert Wade tartja a fejét. Oldalra lesett a szeme sarkából.

Igen, Wade volt az.

Felnyögött.

– Az utolsó kör előtt figyelmeztettelek – jegyezte meg a férfi.

Trina elhúzta a száját.

A másik oldalról valaki odanyújtott neki egy hideg konyharuhát.

– Köszönöm!

– Ugyan már! – válaszolta Lori.

Trina óvatosan megrázta a fejét. A gyomra már teljesen kiürült.

– De hát mit kerestek itt?

Wade segített neki felállni.

– Mivel nem jöttél haza, kénytelenek voltunk mi eljönni hozzád – válaszolta Avery.

Ekkor megjelent Shannon, a kezében egy jéggel teli vödörrel.

– Visszafekszel? – kérdezte Wade.

– Előbb fogat mosok – válaszolta Trina. Most először nézett a férfi szemébe azóta, hogy az betámogatta a fürdőszobába.

Avery odafurakodott melléjük, és lefejtette Wade kezét Trina karjáról.

– Kösz, Cowboy, innentől megoldjuk.

Wade a két kezét felemelve hátrébb lépett.

– Jól van, már itt sem vagyok.

Lori közömbös pillantást vetett rá, Shannon pedig udvariasan rámosolygott.

– Kösz – mondta meglehetősen undok hangon Avery.

Trina megpaskolta a kezét.

– Hagyd abba! – szólt rá, majd odafordult Wade-hez. – Köszönöm!

A férfi rákacsintott, majd a nők között átszalomozva kiment a szobából.

A három nő úgy vetette rá magát Trinára, mint éhes farkasok a friss húsr.

– Mi a helyzet a pasassal? – kérdezte Avery.

– Jól vagy? – Ez természetesen Shannon volt.

– Meg kellett győződnünk róla, hogy jól vagy – erősítette meg Lori.

Trina kivett a vödörből egy jégkockát, és a tarkója tövéhez nyomta.

– A másnaposságot leszámítva jól vagyok.

– Leráztál minket – kezdte Avery.

– Tudom. De nem tudtam szembenézni a helyzettel.

– Igen, mi is erre gondoltunk – mondta Shannon. – De ha eltűnsz, annak csak az a vége, hogy aggódni kezdünk érted.

– Sajnálom. Nem szeretném, hogy bárki is aggódjon értem.

– Nyugodtan megmondhattad volna nekünk – nézett rá vigasztalóan Lori.

– Akkor is utánam jöttetek volna. – Trina ebben egészen biztos volt. A többiek nem is tiltakoztak.

Shannon odalépett a zuhanytálcához, és megnyitotta a csapot.

– Egy zuhany jót fog tenni. Aztán rendelünk valami könnyű reggelit.

Ez egész jól hangzott.

Avery elindult az ajtó felé.

– Ne bántsd Wade-et! – szólt utána Trina. – Még csak hozzám sem ért.

Három kétkedő szempár meredt rá.

– Persze azért célozgatott rá. De maximálisan tisztelettudó volt annak ellenére is, ahogyan tegnap este viselkedtem.

– Kár...!

– Avery! – szólt rá figyelmeztető hangon Trina.

A harcos barátnő kiment a fürdőszobából, majd a többiek is követték.

Mikor egyedül maradt, Trina félve belenézett a tükörbe.

A zöld szín nem állt jól neki.

Wade-del már sokszor megesett, hogy több gyönyörű nő társaságában volt egy hotelszobában, de nem emlékezett rá, hogy olyan szintiszta megvetéssel néztek voltak rá, mint ez a három. Mintha három szeretője rájött volna, hogy mindhárójukkal viszonya van.

Wade-nek azonban ennél sokkal több esze volt, soha nem találkozgatott egyszerre három nővel. Ha épp nem volt barátnője, és annyi nővel randizgathatott, amennyivel csak kedve tartotta, azt is mindig ésszel csinálta: különböző államokban. Hogy még csak véletlenül se kerülhessen olyan kínos helyzetbe, mint amilyenbe most került.

Úgy tűnt, búcsút mondhat annak a tervének, hogy kiélvezheti a kellemes, nyugis hétvégét. A jelek szerint egy lányparti kellős közepébe csöppent.

– Hölgyeim! – üdvözölte mosolyogva a négy nőt, miközben odalépett a zsúrkocsihoz, hogy töltsön magának egy csésze kávé.

– Szóval maga Wade Thomas – szólalt meg cseppet sem leplezett megvetéssel a hangjában a korábban oly harcias kedvű nő.

– Az lennék. És ön?

– Avery vagyok – válaszolta, majd a sötét hajú, magas, modellalkatú nőre mutatott. – Ő Shannon.

– Lori vagyok – mutatkozott be a kevésbé ellenséges szőke. – Trina ügyvédje.

Wade-nek erre enyhén felszaladt a szemöldöke. *Micsoda érdekes bemutatkozás!*

– Vicces. Azt hittem, maguk csak barátnők.

– Azok vagyunk. Viszont így teljes a bemutatkozás.

Ügyvédek... Wade még nem találkozott olyannal, akit igazán meg tudott volna kedvelni.

Belekortyolt a kávéjába, és élvezte, hogy a teste végre hozzájut egy kis koffeinhez.

– Hogy találkoztak?

Wade már most tudta, hova fog vezetni a beszélgetés.

– Miamiban, egy bárban, és mielőtt bombázni kezdenének a kérdéseikkel, inkább röviden összefoglalom. Igen, én repültem rá. Gyönyörű nő, és furcsán szomorú volt, én pedig mosolyt akartam csinálni az arcára. Ám ahelyett, hogy igent mondott volna az ajánlatomra, hajnalig iszogattunk és beszélgettünk. Végül itt kötöttünk ki, és folytattuk a beszélgetést és iszogatást, de semmi más nem történt. – Egyenesen Trina ügyvédjére nézett, majd így fejezte be a mondandóját: – Anyám mindig óva intett az olyan nőktől, akiknek okuk van ennyit inni. Máskülönben ügyvédet kellene keresnem. – Újra belekortyolt a kávéjába. – Ha kíváncsiak még valamire, kérdezzék a barátnőjüket.

Elvett az asztalról egy pirítóst, és két falásra megette. Leöblítette a maradék kávéval, majd elindult az ajtó felé.

– Mondják meg Miss Trinának, hogy elmentem a törött telefonjáért. Biztos vagyok benne, hogy jó kezekben hagyom.

Mikor kijutott a tyúkólból, fellélegzett. Úgy döntött, még jót is tesz az egójának, hogy ennyi nő nem omlott a lábai elé. Már nem is emlékezett rá, mikor történt ilyesmi utoljára... ha egyáltalán volt ilyen.

Odakint gyönyörű napsütés fogadta. A vihar bár párás, de friss levegőt hagyott maga után. Wade az arcát sötét napszemüvege mögé rejtette, és elindult a szinte üres, csendes utcákon.

A járdákon hátramaradt némi törmelék, a házfalak tövében pedig megült a homok. Wade útban az elektronikai üzlet felé még a tengerre is tudott vetni egy pillantást.

Mikor belépett az üzletbe, az eladó azon nyomban felismerte.

– Hol van a barátja? – kérdezte Wade-től, miután kezét fogtak.

– Kicsit túl jól mulattunk tegnap este a sarki bárban – válaszolta Wade a bár irányába mutatva.

– Hát igen, azok a trópusi italok ütősek.

– Az már biztos!

Az eladó elővette és bekapcsolta a telefont.

– Éjszaka mindent átmásoltam rá, de mondja meg Ms. Petrovnak, hogy ha véletlenül kihagytam valamit, le tudja tölteni a felhőből.

– Úgy lesz. – Wade a régivel együtt eltette a telefont. – Mennyivel tartozom?

– A hölgy már kifizette.

– Persze... el is felejtettem. Akkor, gondolom, végeztünk is.

Mielőtt Wade kilépett volna az üzletből, az eladó még megállította.

– Még valami.

Wade elmosolyodott. Biztos volt benne, hogy pár elismerő szót fog hallani, vagy a zenéjéről kérdez majd valamit az eladó.

– Kis fennakadás volt a letöltésben – mondta ehelyett a férfi.

– Valóban?

– Valami nyomkövető app küldött hibaüzenetet.

– Érdekes...

– Furcsa volt – folytatta az eladó. – Még nem láttam ezt az ikont. Villogott, de olyan gyorsan, hogy könnyen előfordulhatott volna, hogy nem is veszem észre.

Wade megvonta a vállát.

– Mégis miféle nyomkövető app?

– Hát ez az, hogy nem tudom. Csak annyit láttam, hogy felvillan egy térkép, aztán a miami repülőtér, aztán megjelent London térképe, és felvillant, hogy „London Heathrow”.

– Talán csak valami hiba volt.

Az eladó megvonta a vállát.

– Valami szöveg is villogott, ráadásul több nyelven. Az egyik valami szláv nyelv lehetett. Igazából arra figyeltem fel.

Wade elmosolyodott.

– Biztosra veszem, hogy semmiség.

– Nem volt egyszerű, de végül sikerült újraindítanom a telefont. Mikor belenéztem a menübe, nem találtam benne ezt az alkalmazást. Mintha egy, a háttérben futó vírus lett volna. Viszont mivel Ms. Petrov említette, hogy Miamiban leejtette a telefonját, arra a következtetésre jutottam, hogy nem csak valami véletlenről van szó. Mondja meg a hölgynek, hogy ha az app lassítaná a telefont, egyszerűen csak törölje róla, aztán telepítse újra.

Wade bólintott.

– Feltétlenül.

Miután eljött az üzletből, ahelyett, hogy egyenesen visszament volna a szállodába, betért egy étterembe, és rendelt egy jó nagy adag, zsíros reggelit. Ivászat után csak egy jó adag étel tudta rendbe tenni a gyomrát. Biztos volt benne, hogy a barátnői még nem faggatták ki Trinát, és abban is, hogy Trina nem szívesen nézné, ahogy jóízűen eszik. Szegény lány! Valószínűleg egész nap ramatyul lesz.

Elmosolyodott. Nem azért, mert Trina berúgott, hanem azért, mert bár még csak most találkoztak, a nő eléggé feloldódott a társaságában ahhoz, hogy többet igyon a kelleténél. A szomorúság, amelyről a másik három nőnek beszélt, mindössze két nap alatt szinte eltűnt a tekintetéből. Mikor pedig elmosolyodott, Wade mellkasában melegség áradt szét. Lehet, hogy azért érzett így, mert a nő nem adta be a derekát. De az is lehet, hogy maga Trina volt rá ilyen hatással.

Komolyan tetszett neki a nő, és szeretett volna még több időt tölteni vele.

Ha el szeretne érni valamit, meg kell kedveltetnie magát a barátnőivel. Nem beszélve arról, ami miatt Trina tekintetében ott ült az a szomorúság, amelyet Wade azonnal észrevett. Ki volt a férje? Miért lett az a férfi öngyilkos, és hagyta hátra Trinát ilyen állapotban? A barátnőivel nem lesz gond, Wade ettől nem tartott. Ha előveszi az elbúvülő énjét, egyetlen nő sem tud sokáig ellenállni neki. Na de egy férfi, aki már az angyalokkal társalog? Az már keményebb dió.

Amit Trina mondott a rossz időzítésről, nem tarthatta vissza.

Elővette a nő telefonját, és beírta a névjegyzékbe a privát számát, majd a nevét, kicsit kibővítve: Wade Tartozol Nekem Egy Táncsal Thomas.

Ezen majd megakad Trina tekintete.

Elrakta a telefont, majd befejezte a reggelijét.

Mielőtt elindult volna az étteremből, felhívta a pilótát, hogy megkérdezze, milyen hamar tudnak hazaérni. Úgy sejtette, hogy a szállodában a hölgyek nem fogják üdvívalgással fogadni, és már nem volt szükség rá, hogy mosolyra bírja Trinát, hiszen ott voltak mellette a barátnői.

Persze mielőtt felül a gépre, még megnézi, hogy minden rendben van-e vele. Ennyivel tartozik Trinának.

Már úton volt vissza a szállodába, mikor megszólalt a telefonja.

– Mégis hol a pokolban vagy? – Jeb káromkodása mosolyt csalt Wade arcára.

– Csak nem hiányzom?

– Komolyan! Hogy legyek nyugodt, ha azt sem tudom, merre vagy?

– Nyugalom, Jeb! A Bahamákon vagyok.

– Hogy hol...?! Mit keresel ott?

– Találkoztam egy nővel.

Jeb felnyögött.

– Nehezedre esett volna felhívni?

– A lényeg, hogy neked eszedbe jutott. – Wade ráfordult a szálloda utcájára.

– Gondolom, nincs arrafelé nagy tömeg.

– Nyugi, ez egy sziget, itt biztonságban vagyok. Valószínűleg még ma elindulok haza.

– Ez gyors volt. Legalább a nevét megkérdezted?

– Trina Petrov – válaszolta a szemét forgatva Wade –, és szó sincs olyasmiről.

Jeb szokatlanul csendes volt.

– Ott vagy még?

Néma csend.

Ezek szerint nem, mormogta Wade.

Nyolcadik fejezet

- Nem kell elmenned.
- A testi épségem megőrzése érdekében jobb, ha visszamegyek Texasba, ahol a nők egy fokkal kedvesebbek, mint ezek itt, ebben a hotelszobában.

Trina hátrafordulva látta, hogy Avery és Lori épp őt bámulja.

Összevonta a szemöldökét, mire a két nő elfordult.

– Sajnálom!

– Nem kell – mondta Wade. – Örülök, hogy olyan hűséges barátaid vannak, akik már első látásra elvből gyűlölnék.

– Sose ítéld első látásra!

Wade felnevetett.

Trinának elszorult a torka.

Wade ott állt előtte, a lábánál a bőröndjével, a fején cowboykalap. Valahogy nem odaillő volt a búcsúzkodásuk.

Trina megpróbált mosolyt erőltetni az arcára.

– Örülök, hogy Miamiban bepróbálkoztál – mondta a férfinak.

– Még mindig nem tértem magamhoz a döbbenetből, hogy visszautasítottál – villantotta rá sármos mosolyát Wade.

– Rossz az időzítés.

– Tudom, kedves.

Trina felsóhajtott.

– Nos, ideje visszatérnem a szokásos életemhez, téged pedig a barátnőid gondjaira bízni.

Trina a nadrágjába dörzsölte a kezét: nem tudta eldönteni, hogy kezét fogjon a férfival, vagy megölelje.

Azonban úgy tűnt, kettejük közül csak ő volt bizonytalan. Wade előrenyúlva megfogta mindkét vállát, majd magához húzva megölelte Trinát. Mikor elengedte, ajkát a nő homlokára tapasztotta, majd lehajolt a bőröndjéért.

– Jut eszembe! Az eladó azt mondta, hogy valami nyomkövető appot talált a telefonodon. Ha gondot okoz, csak töröld, aztán telepítsd újra.

– Nyomkövető?

– Olyasmi, mint azok a barátappok, amelyeket ti, nők szoktatok használni, hogy tudjátok, merre jár a másik.

– Ó, hát... köszönöm!

Trina kikísérte a férfit az ajtóig.

Wade kinyitotta az ajtót.

– Beírtam a számomat arra az esetre, ha vennél néhány táncleckét.

Trina azon kapta magát, hogy mosolyog. Kezét a férfi karjára téve Wade szemébe nézett.

– Köszönöm!

A férfi kacintott, majd megfordult, és elindult a folyosón.

Tényleg jól állt rajta a farmer.

Trina, mielőtt becsukta volna az ajtót, még hallotta, ahogy Wade azt mondja:

– Most már abbahagyhatod a fenekem bámulását!

Trina felnevetett.

– Beképzelt!

Wade nevetve eltűnt a sarkon.

Mikor Trina visszament a szobába, Avery hangos nyelvcsettintéssel fogadta.

– Egy countryénekes cowboy? Komolyan?

– Kedves fickó – vette Trina a védelmébe Wade-et.

Lori fogta a telefonját, és olvasni kezdett:

– Wade Thomas, harmincnégy éves, az évtized egyik legismertebb countryénekes, aki nagyon szereti a hölgyeket. Azt írják róla, hogy országszerte számtalan szívet összetört, sőt néhány európai országban is.

– Pletykalapok! Pont arról híresek, hogy alaposan utánajárnak a tényeknek!

Lori Trina felé fordította a telefonja kijelzőjét.

– Ez konkrétan az *Austin Press*ben jelent meg.

– Akkor is pletykaszagú – csóválta a fejét Shannon.

- Köszönöm, Shannon! Jó érzés tudni, hogy van, aki mellém áll!
- De a legtöbb pletykának van valóságalapja – tette hozzá Shannon, mire Trina kinyújtotta rá a nyelvét.
- Viszont tényleg nagyon helyes! – állapította meg Lori. Mióta megérkeztek, Trina most először látta őt mosolyogni.
- Tetszik a texasi akcentusa – tette hozzá elpirulva.
- Istenem! – kiáltott fel Avery. – Hiszen énekes!
- Szerintem ennél több – mondta a telefonját felemelve Lori. – Telt házaskoncertek, platinalemezek...
- Averyt azonban nem lehetett meggyőzni.
- Az összes zenész, akivel valaha randiztam, seggfej volt.
- És hányan voltak? – kérdezte Trina.
- Össze sem tudom számolni! Főszulis koromban csak a szüleimet akartam ezzel idegesíteni, de aztán azon kaptam magam, hogy sorozatban idiótákkal jövök össze. Mindegyik megcsal. Mindegyik hazudik. Kicsim, így szeretlek, kicsim, úgy szeretlek, aztán egy nap már mást kicsímeznek. Hidd el, Trina, jobb, ha távol tartod magad tőle!
- Nem akarok szemét lenni, de most nem saját magadat írtad le?
- Az elmúlt évben, mióta Trina ismerte, egyszer sem fordult elő, hogy látta volna Averyt legalább kétszer ugyanazzal a férfival.
- Nem, mert ők tudják, hogy szingli vagyok. És ez így mindkét félnek megfelel.
- Mindegy is, Wade kellemes társaság volt, ám csak a hétvége erejéig. És még csak egy csók sem csattant el.
- Lori teljes felsőtestével Shannon felé fordult, hátat fordítva ezzel Trinának.
- Vicces, de nekem úgy tűnt, hogy Wade Thomas szívesen leette volna a koktélcseresznyét Trina fagyikelyhéről.
- Shannon nevetve Trina szemébe nézett.
- Még a nyála is csorgott!
- Mindhárman hatalmas tévedésben vagytok – mondta Trina. – Nem érdekel Wade Thomas. Vagy bármilyen más férfi.
- Mindhárman? – utánozta Trina kiejtését Avery.
- Nézd el nekem! Elvégre Texasban élek.

– Jól van, jól van... Térjünk rá a témára, ami miatt iderepültünk! – Lori felállt, és odalépett a kis konyharészhez. – Az Elvált Nők Klubjának ülését ezennel megnyitom. Ami annyit jelent, hogy elő a borral!

Trina felnyögött.

– Én inkább maradok a víznél.

– Rendben. – Lori kinyitotta a borosüveget. – Mivel Trinát már kifaggattuk, kezdjük veled, Shannon.

A találkozókön rendszerint sorra vették, hogy állnak a randizással, hogy melyiküknél mi működik, és mi nem ezen a téren. Emellett meglehetősen sok időt szenteltek annak, hogy átbeszéljék, mit kezdtek a pénzzel, amelyet rövid házasságuk után kaptak.

Shannon elvette Loritól a borospoharat, és kényelembe helyezte magát a kanapén.

– Nos, kibéreltem egy stúdióhelyiséget.

– Ez igazán nagyszerű hír! – kiáltott fel Trina. – És vannak már megrendelőid?

Shannon korábban félig-meddig sikeres fotós volt, és úgy tervezte, hogy a válása után ezen a pályán marad. Azonban mikor már nem volt többé Kalifornia állam first ladyje, arra jutott, hogy talán jobb, ha felszámolja ezt a vállalkozását, mert a megrendelői zöme újságíró volt, akik egy címlapsztorira vágytak. Vagy ami még rosszabb, aktivisták és lobbisták, akik azt szerették volna, hogy szóljon pár jó szót az érdeükben néhai férjénél.

– Vannak – válaszolta. – Eljegyzési parti és két esküvő.

– Szóval a seggfejek lekoptak? – kérdezte Avery.

– Egyelőre úgy tűnik. Bár tudom, hogy teljesen nem tudok megszabadulni tőlük. Viszont azt hiszem, az emberek végre megértették, hogy már nem vagyok többé Mrs. Paul Wentworth.

– És veled mi a helyzet? – kérdezte Lori. – Te is elfogadtad, hogy már nem vagytok házасok?

Shannon megrázta a fejét.

– Ne légy nevetséges!

Avery a széken ülve maga alá húzta a lábát.

– Tehát akkor randizgatsz?

Néma csend.

Hát igen, azóta, hogy Shannon beleszeretett a volt férjébe, Trina még egyszer sem látta őt más férfival.

Sajnos Paul nem viszonzta az érzelmeit.

– Nehéz férfiakkal találkozni...

Avery felnevetett.

– Randiappok, bárók, klubok, tengerparti séták, Uber-sofőrök, pincérek...

– Uber-sofőrök?! Komolyan? – kérdezte Trina.

Avery válaszképp csak elmosolyodott.

– Ugyan már! – mondta Shannon. – Hogy szedhetnék fel bárkit is egy bárban?

– Hát úgy, hogy először elmész egy bárba – válaszolta Lori. – Anélkül tényleg nehéz.

– Járok bárókba.

– Az esküvői fogadáson lévő bár nem számít! – mondta Avery.

Shannon nem kezdett el vitatkozni vele.

– Nos, a randiappok kilőve.

– Igen, azokkal csak megszívja az ember. A pasik fele nem is valódi. – Trina, mielőtt hozzámment volna Fjodorhoz, próbálkozott egyikkel-másikkal, de rá kellett jönnie, hogy ez nem az ő műfaja.

– Ha egyéjszakás kalandot keresel, arra megfelel, de másra nem jó – mondta Avery.

– Gondolkodtál már azon, hogy elmész bowlingozni vagy vitorlázni... vagy valami ilyesmi? Valami olyan helyre, ahol hatalmas tesztoszteronfelhő vesz körül. Focimeccsre, például?

– Nem igazán érdekel a sport.

– Nem téged kell hogy érdekeljen, hanem *őket*. – Avery csak nem akart leszakadni a témáról, olyan volt, mint egy kutya a csontjával.

Shannon végignézett a többiekén.

– Talán a vitorlázással megpróbálkozom. Szeretem az óceánt.

– Jól van, ez már legalább valami irány – bólogatott Lori.

– És nálatok Reeddel van valami új fejlemény? – kérdezte Avery.

Lori lassan elmosolyodott. Mintha csak a párja nevének pusztán említésétől is melegség öntötte volna el a szívét.

– Jó ember – válaszolta. – Kedden hirtelen sült kínait készített.

– Reed tud főzni? – kérdezte meglepetten Shannon.

– Nem tud. Borzalmas volt! Utána még három napig a torkomban éreztem a szójaszószt.

Trina felkuncogott.

– Akkor mi jó volt benne?

– Kötényt viselt.

A másik három nő tágra nyílt szemmel nézett Lorira.

– Csak azt.

– Á, szóval szex a konyhában! – lelkesedett Avery.

– És esküvőfronton mi a helyzet?

Valahányszor találkoztak, mindig szóba került, hogy Reed feltette-e már a nagy kérdést.

– Az évfordulónkon elvisz valahova – válaszolta Lori. – Talán majd akkor...

– Ha megkéri a kezéd, azonnal tudasd velünk!

Shannon felemelte a poharát.

– Én leszek az esküvői fotósod!

– Én pedig segítek megszervezni az esküvőt – csatlakozott hozzá Trina. – Pont nekem való feladat.

– Nyugalom, lányok, még nem kért meg.

– Csak idő kérdése. Az az ember imád téged! – Avery felkelt a kanapéről, hogy öntsön magának még egy pohárral a borból. – Szóval most, hogy a „Shannon randizik-e végre?” és a „Hogy áll Reed az elköteleződéssel?” témákat kipipáltuk, azt hiszem, ideje kiderítenünk, mi nyugtalanítja Trinát annyira, hogy el akart szökni előlünk.

Hirtelen mindhárom szempár Trinára szegeződött.

– Ki vele, Trina, mi jár a fejedben – nézett rá várakozón Lori.

Trina vett egy nagy levegőt, lassan kifújta, majd megpróbálta szavakba önteni a benne kavargó érzéseket.

– Nem tudom, mit tegyek – kezdte. – Azt hittem, megtalálom a helyemet az Everson Oilnál, és talán még van is rá remény, bár úgy érzem, mintha mindenki csak a kedvemben akarna járni. Mikor férjhez mentem Fjodorhoz, konkrét terveim voltak a pénzzel, amit a házassággal nyerek. Most viszont enyém a világ összes pénze, mégsem tudom, mihez kezdjek vele. Nincs célom, nincs okom felkelni reggel az ágyból, és elkezdeni a napot.

A másik három nő arcára kezdett kiülni az aggodalom.

Trina így folytatta:

– Úgy egy hónappal ezelőtt elkezdtem Fjodorról álmodni...

Lori letette a poharát.

– Miket?

– Emlékképek jönnek elő. A teste... – Trina a szemét lehunyva megpróbálta elűzni az agyából a képet, amely valószínűleg élete végéig kísérteni fogja. A házvezetőnő talált rá Fjodorra, miután az főbe lőtte magát. Mire Trina odaért a dolgozószobához, már az egész személyzet ott volt. Berontott a helyiségbe, ahol Fjodort az íróasztalánál találta, élettelenül, körülötte mindent vér borított. Épp csak egy pillantást vethetett a férjére, mert ketten kivonszolták őt a szobából, aztán valaki kihívta a rendőrséget. Miután a halottkém elszállította Fjodor testét, és a helyszínelők távoztak, Trina már nem tette be a lábát a szobába. Egy külsős céget bíztak meg azzal, hogy takarítsák ki a helyiséget, fessék le a falakat, és cseréljék le a szőnyeget. Trina azonban többé nem nyitott be a szobába. Egy hónappal Fjodor halála után Lori elvitte őt, Averyt és Shannont egy luxushajóútra a Földközi-tengerre abban a reményben, hátha az segít elfelejtenie a tragédiát. Trina, miután hazaértek az útról, összecsomagolt, és hátrahagyva a Hampton-vidéki házat, Texasba költözött.

– Miért pont most? – kérdezte Avery halkán.

– Nem tudom. Talán mert most van az egyéves évfordulója. Megfordult a fejemben, hogy eladom a házat. Viszont mielőtt megtenném, oda kellene mennem, és gondoskodni róla, hogy Fjodor összes személyes holmija a nagynénjeihez kerüljön.

– Nem kell ezt tenned. Megbízhatok egy céget...

– Nem – vágott Lori szavába Trina. – Meg kell tennem. Vissza kell mennem abba a házba, és szembe kell néznem az emlékekkel. Enélkül nem tudok továbblépni. Tudjátok, hogy múlt héten még viseltem a Fjodortól kapott gyűrűt? Ki tesz ilyet? Hiszen nem is szerelemből kötöttünk házasságot!

– Észrevettem, hogy mikor Texasba költöztél, újra felvetted – bólintott Avery. – De inkább nem kérdeztem rá.

– Eleinte a vállalat miatt tettem. Sokat voltam bent, és az emberek abban a hitben voltak, hogy gyászolom a férjemet. A frissen megözvegyültek általában még viselni szokták a jegygyűrűjüket.

– Logikusan hangzik – értett egyet Shannon.

– Azóta eltelt egy év, és a gyűrűt is levettem, már nem kell tovább játszanom a bánatos özvegyet. – Legalábbis ez volt a terve.

– Ez egészen úgy hangzik, hogy elindultál egy új úton – mondta Lori.

– Talán. Azért nem bánnám, ha kapnék egy kis jelzést odafönről, hogy nem vakvágányon vagyok.

– Amelyet Wade Thomasnak hívnak? – kérdezte Shannon.

Avery felhorkantott.

– Kaptál azóta újabb levelet Aliszjától? – kérdezte előrehajolva Lori.

Trina megrázta a fejét.

– A sírból érkező, titokzatos levelek még váratnak magukra.

– Nem lennék meglepve, ha most, az évforduló környékén kerülnének elő – mondta Lori.

Aliszja a végrendeletében megüzente Trinának, hogy később még lesznek levelek, melyekben magyarázatot ad arra, hogy miért úgy végrendelkezett, ahogy. Hiszen a birtokot Aliszja fiának, Fjodornak kellett volna megörökölnie. Aliszja már kómában volt, mikor Fjodor végzett magával, így nem azért végrendelkezett olyan furcsán, mert tudta volna, hogy a fia már nem lesz ott, hogy megkapja az örökségét. Trina döbbenten szembesült az anyósa végrendeletében foglaltakkal, ám az elmúlt egy év nagy részében sikerült nem töprengenie ezen. Az utóbbi időben azonban, mióta egyedül volt, már nem tudta elterelni a gondolatait a témáról.

– Mikor is halt meg? – kérdezte Avery.

– Tizenhat nappal Fjodor halála után. – Trina csendben végignézett a három nőn. – Holnap lesz egy éve, hogy Fjodor meghalt.

Rövid időre csend telepedett a szobára, melyet végül Avery tört meg:

– Jó alkalom arra, hogy igyunk.

– Vagy, hogy randizz egy cowboyjal – kacsintott rá Shannon Trinára.

Trina azon kapta magát, hogy egy pillanatra elmosolyodik. Talán nem is olyan rossz ötlet megtanulni a two-stepet. Feltéve, ha ezek a lépések előreviszik.

Kilencedik fejezet

Wade a karám mellett állt. Anyja, az egyetlen nő, akit igazán, teljes szívéből szeretett, egy hatéves kanca, Nelly mellett állt. Mikor Wade még kisfiú volt, és menés helyett szaladgált az egyszobás lakásukban, édesanyja mindig rászólt, hogy: „Hóha, Nelly! Hova sietsz ennyire?” Wade nem tudta, honnan jött a Nelly név, de megígérte az anyjának, hogy egy napon majd vesz neki egy Nelly nevű kancát. A ló most elégedett hangokat adva vett el valamit az asszony kezéből, nagy valószínűséggel répát.

Jó volt végre otthon lenni.

Wade elővette a zsebéből a kockacukrot, melyet korábban a konyhából csempészett ki, majd kinyújtotta a kezét a kerítés fölé, és csettintett egyet.

Anyja nem figyelt fel a hangra, Nelly azonban hátravetette a fejét, majd elindult felé. Ez volt az a pillanat, mikor az anyja is felpillantott.

Homokszőke haja copfba volt fogva. Mikor elmosolyodott, Wade szívét melegség járta át. Gyönyörű nő volt, aki pusztán a mosolyával felhívta magára az emberek figyelmét.

– Na nézd csak, ki talált haza! – mondta, ahogy lovát követve ő is elindult Wade felé.

A férfi átbújt a kerítés lécei között, és odanyújtotta a kancának a kockacukrot.

Mikor az anyja is odaért, két karjával átfogta a derekát, és felemelve arcon csókolta az asszonyt.

– Na, tegyél le! – nevetett az anyja.

– Majd ha végeztem – ígérte Wade.

Néhány újabb csattanós pusztit követően végül letette az anyját a porzó, texasi földre.

Az asszony mosolyogva két tenyere közé fogta Wade arcát.

– Furcsa, de... nem tűnsz fáradtnak – mondta. – Máskor mindig fáradtan jössz haza.

– Most pihentem egy-két napot.
– Akkor azért jöttél később. Korábbra vártalak.
– Mondtam Ike-nak, hogy szóljon neked, hogy kicsit később jövök.
– Igen, de nem gondoltam, hogy napokról van szó, nem pedig csak órákról.

– A lényeg, hogy itthon vagyok – karolta át anyja vállát Wade. – Mi mindenről maradtam le?

– Semmiről. A lovak egészségesek, Betty Ann még mindig próbál megtanítani rá, hogyan kell jól elkészíteni a pitét, Sal pedig fenyegetőzik, hogy villanykerítést fog építeni a birtok köré, ha máshogy nem lehet távol tartani a rajongóidat.

Wade elnézett a távolba.

– Akkor jó nagy munkára adja a fejét!

Az asszony felnevetett.

– Hiányoztál, édesem!

Wade megcsókolta az anyja feje búbját.

– Most egy ideig itthon maradok. Elég ideig ahhoz, hogy ráunj a társaságomra, és elküldj a következő turnéra.

– Ha esetleg már unnám a társaságodat, majd keresek egy szép partszakaszt Floridában, és napozom egy jót.

Wade-nek eszébe jutott, ahogy Trinával a vihar közben a homokos partot nézték. Vajon mit csinál most? Még mindig a másnapossággal küzd, vagy már iszogat a barátnőivel?

Milyen harciasan védelmezik őt a többiek! Általában ha összejött egy lánnyal, a barátnőivel is első pillanattól kezdve jól kijött. Trina barátnőivel azonban más volt a helyzet. Még jó, hogy nincs elszállva magától, mert különben akár vérig is sértődhetett volna a viselkedésüktől. Ám ahogyan azt az egyik számában is énekli, csak úgy élhetsz, ha a hírnév ellenére szerény maradsz. *Maradj hű önmagadhoz!*, mondogatta mindig az anyja.

– Valaki nagyon elcsendesedett.

Wade megszorította, majd elengedte az anyja vállát.

– Éhes vagyok – közölte.

Ha csak utalna arra, hogy nő van a dologban, anyja azonnal bombázni kezdené a kérdéseivel. Márpedig egyelőre a fejében kavargó saját kérdéseire sem tudta a választ. Trina vajon felhívja őt

a számon, amelyet beírt a nő telefonjába? És ő mikor fogja felhívni Trinát? Ha adna a nőnek egy-két napot... annyi idő alatt ő is utánanézhethetne a riválisának. Ha egy halott ex van a képben, sosem lehet tudni, mikor lép aknára... Na nem mintha már került volna ilyen helyzetbe.

– Éhes? – nézett rá szúrós tekintettel az anyja.

– Ühüm. Sütök egy jó, texasi méretű szelet Angus-marhát.

– Van itt valami, amit nem mondasz el – kiáltott utána az anyja.

Wade mosolyogva visszanézett.

– Igen, van. Jólesne a steak után egy kis almás pite. Van rá esély? Az asszony megsziporázta a lépteit, hogy utolérje a fiát.

– Mit szólna egy cobblerhez?

Wade átkarolta az anyja vállát, úgy tették meg a maradék utat a házig.

Az Elvált Nők első beavatkozását követően Trina végül ahelyett, hogy egyenesen Texasba repült volna, tett egy kitérőt New Yorkba. Lori és Shannon visszatért Los Angelesbe, Avery viszont Trinával maradt.

A Hampton-vidéken lévő ház, ahol rövidnek bizonyult házasságuk alatt Fjodorral éltek, már közel egy éve üresen állt. Trina megállt a bejárati ajtóhoz vezető lépcső aljánál, és felnézett a behúzott zsugáterekre. A szürke, felhős ég jól tükrözte a hangulatát.

– Tudod, mi hiányzik még innen? – kérdezte Avery.

– Mi?

– A hátborzongató, halloweeni zene és a köd.

Averynek nemcsak a túlságosan megnőtt gazról és a kiszáradt fákról jutott eszébe a mindenszentek, hanem azért is, mert a házat valóban olyan hangulat lengte körül.

Az épület külseje tökéletes állapotban volt, és Trina tudta, hogy belépve sem fogja más látvány fogadni. A cég, amelyet megbízott a ház rendben tartásával, hetente küldte oda az alkalmazottait, akiket Trina egykori idős házvezetőnője, Cindy felügyelt. Trinának nem állt szándékában visszatérni, ezért tisztességes végkielégítésekkel és ajánlólevelekkel szelnek eresztette a személyzetet.

Trina a válla fölött hátranézve azon gondolkodott, vajon a szomszédok figyelik-e, hogy ki jön-megy a ház körül. Valószínűleg nem. A házak elég messze voltak egymástól ahhoz, hogy a lakók lássák, kik laknak a szomszédban, vagy hogy laknak-e egyáltalán. Az ember azt gondolná, hogy egy tizenötmillió dolláros házat biztos nem hagynak üresen állni, valójában azonban a környéken sok ház csak nyaralóként szolgált. Ezért az, hogy ez a ház majdnem egy évig üres maradt, valószínűleg senkinek fel se tűnt.

– Beletelik pár napba, mire mindent átnézek – mondta Trina Averynek már harmadszor.

– Igen, már mondtad. De hozzád hasonlóan nekem sincs munkám, úgyhogy itt vagyok. Készen állok rá, hogy veled együtt szembenézzek a régi karácsonyok szellemével.

Trina hálás volt ezért. Sokkal nehezebb lett volna egyedül végigcsinálnia. Anyja is felajánlotta a segítségét, de Trina nem fogadta el. A szülei még mindig nem tudták, hogy a Fjodorral kötött házassága csak egy üzleti szerződés volt. Ezt a titkot csak az Elvált Nők, Fjodor és az Alliance alkalmazottai ismerték. Ez volt a biztosíték arra, hogy ne tudódjon ki.

– Na, akkor essünk neki! – Avery elindult felfelé a lépcsőn.

Odabent a ház pontosan olyan volt, mint ahogyan Trina emlékezetében élt. Sötét fapadló, magas mennyezet, fehérre festett falak és sok ablak, melyeken a zsalugáterek be voltak csukva. Trina kikapcsolta a riasztót, majd egy ideig csak álldogált csendben.

– Be kell engedni a fényt – jelentette ki Avery, és már el is indult. Az előtéren keresztülmasírozva bement a fő nappaliba, ahol elhúzta a függönyöket. Már a szürke fénytől is megváltozott a ház hangulata. Avery kinyitotta az ablakot. – Inkább jöjjön be a hideg levegő, de idebent olyan szag van, mint egy koporsóban.

Trina arca megrándult.

– Ne haragudj!

Trina csak álldogált, és bámult maga elé.

– Várd ki, míg bemegyünk Fjodor dolgozószobájába, hátul.

– Mutasd, merre van, majd én intézem.

– Előbb a nagy ház. – Trina megrázta magát, majd elindult vissza a bejárati ajtó felé. – Behozom a bőrröndjeinket.

Az alatt a pár perc alatt, míg bent voltak, elkezdett szemerkélni az eső. Trina nem sietett, ráérősen vette ki a bőröndöket a reptéren bérelt kocsis csomagtartójából. A négy férőhelyes garázs felé pillantva eszébe jutott az odabent álló kocsija. Abban sem volt biztos, hogy még érvényesek a papírjai. Fjodor vette neki, mikor beköltözött, és azt mondta, majd ő gondoskodik mindenről, akkor is, ha már elváltak. A kocsit most ott porosodott a garázsban Fjodor másik két autójával együtt.

Micsoda szégyen!

És Fjodor a ravaszt meghúzva mindezt egy pillanat alatt eldobta magától.

A Hampton-vidéki ház sosem lett volna az övé. Igaz, Fjodor ígéretet tett rá, hogy Trina a válásuk után kapni fog valamit, és így elejét veszik annak, hogy bárkiben is felmerüljön a gyanú, hogy a házasságuk nem volt valódi. Trina azonban végül egészen mást kapott – Aliszja birtokát.

Fjodor halálával a pénz, amelyet a férfi maga keresett meg életében, beolvadt az Everson Oil pénzvagyonába. Fjodor tudta, hogy az anyja nem fog már sokáig élni, ezért úgy végrendelkezett, hogy a birtokát a nagynénjei örököljék. Ha az ügyvédje fel is tette neki a kérdést, hogy a pénzvagyont miért nem Trina örökli, azt Trina nem hallotta.

Fjodor és Aliszja halálát követően a férfi nagynénjei oda akarták adni Trinának a férfi összes vagyontárgyát. Ő azonban ezt határozottan visszautasította, így minden az olajvállalat nagy, közös üstjében landolt. Igaz, Trina végül így is harmadrészen megörökölte Fjodor birtokát. Nyilvánvaló volt, hogy nem fog tudni megszabadulni a pénztől, így mikor Andrea és Diane megkérte, hogy gondoskodjon a Hampton-vidéki házról, igent mondott. Tekintve, hogy Fjodor nagynénjei csak néhányszor jártak a házban, logikusnak tűnt, hogy ő intézze az eladást.

Egy elpattanó ág reccsenő hangjára Trina ijedten odakapta a fejét. Senki sem volt ott.

Mikor lepillantott, látta, hogy egy macska néz rá várakozón.

– Hát te meg ki vagy? – kérdezte tőle, mintha az állat tudott volna válaszolni.

Mikor leguggolva kinyújtotta felé a kezét, a szürke-fehér macska elfutott az ellenkező irányba, és eltűnt a garázs mögött.

Mikor újabb hangot hallott, arra gondolt, hogy talán kóbor macskák vannak a környéken. Azonban nem jelent meg újabb.

Felsőhajtott, majd kivette Avery csomagját, kihúzta mindkét bőrönd fogantyúját, és lecsukta a csomagtartó ajtaját.

A következő pillanatban hangosan felsikoltott.

– Mi az? – ugrott hátra Avery.

– A szívbajt hozod rám! – válaszolta Trina.

– Azt hittem, hallod, hogy jövök.

Trina szíve még mindig hevesen vert.

– Nem. Jesszusom!

– Na, hadd segítsek!

Trina hagyta, hogy Avery elvegye tőle saját, túltömött bőröndjét, majd követte a barátnőjét vissza a házba.

Na nem mintha a ház belső terei nyugtatóan hatottak volna az idegeire.

– Kéne valami zene – mondta Averynek.

– Esetleg egy konkrét countryénekes dalai? Csipkelődése mosolyt csalt Trina arcára.

– Egész jó ötlet. Nem is tudom, hogy hallottam-e már valaha valamelyik számát.

– Gyanítom, hogy igen.

Mire Trina letette a bőröndjét a régi szobájában, és Avery csomagját is bevitte a legközelebbi vendégszobába, barátnője megtalálta a hi-fit, és csatlakoztatta a telefonjához.

A házat hamarosan megtöltötte Wade könnyed, délies hangja. Trina elmosolyodott.

– Ezt a dalt ismerem! – csodálkozott.

– Én mondtam! – Avery egy tollal és jegyzetömbbel a kezében állt a szobában. – Írjuk össze, mire van szükség, hogy el tudjak ugrani a boltba. Ahogy elnézem, legalább egy hétig itt leszünk. Hatalmas ez a ház!

– Igen, az...

– Ezek eredetiek? – kérdezte a falon lógó képekre mutatva Avery.

– Fogalmam sincs.

– Ha igen, akkor a papírjaik is meglesznek valahol. Keresnünk kell egy műkereskedőt. Hacsak nem akarod megtartani őket.

Trina úgy nézett a képekre, mintha most látná őket először.

– Nem, nem akarom...

Avery körbefordult.

– Már el is felejtettem, milyen hatalmas ez a hely!

– Én is.

– Vezess újra körbe!

Trina elindult a lépcső felé.

Tizedik fejezet

Megittak egy üveg bort, ami, úgy tűnt, immár találkozóik állandó részévé vált, és összedobtak egy finom tésztát, amelyhez vegyes salátát ettek.

Ám amikor Avery a jóllakottságtól már alig bírta nyitva tartani a szemét, Trinában tudatosult, hogy hamarosan le kell feküdnie a régi szobájában. Nem attól félt, hogy a Fjodorral kapcsolatos emlékek várnak rá ott, viszont a szomszédos szoba néhai férjéé volt, és oda még nem merészkedett be.

Felvett egy hálóinget, melyet már egy éve nem látott, aztán lassan végigcsinálta a lefekvést megelőző rutinját. Miután elhelyezkedett a takaró alatt, tekintete a két szobát elválasztó ajtóra tévedt.

Egy ideig a takarón dobolt, majd elfordította a tekintetét, végül azonban mégis kipattant az ágyból.

Csak egy pillanatig habozott, mielőtt kinyitotta az ajtót.

Nem volt ott sem mumus, sem szellem, csak az üres szoba a gondosan bevetett ággyal és csillogóan tiszta padlóval. Fjodor szobája, akárcsak az övé, ugyanolyan volt, mint korábban bármikor. Az éjjeliszekrényen egy könyv hevert – a címe nem volt ismerős Trinának. Lassan odalépett a fésülködőasztalhoz, és megszagolta az ott lévő parfümösuvegcsét. A lámpa mellett három fafigura sorakozott, melyeket Fjodor maga faragott. Néhai férje gyakran hordott magánál bicskát, és ha épp nem volt dolga, faragott – így vezette le a stresszt.

Trina tekintete két egymás mellett lévő fotóra tévedt: az egyik Fjodort és az édesanyját ábrázolta, míg a másikon ők ketten voltak, az esküvőjük napján. Trina a kezébe vette a fotót, és felidézte a pillanatot, mikor kiválasztotta, hogy a képek közül ez legyen az, amelyet kinyomtatnak és bekereteznek. Nagyon kevés olyan fotó készült róla, amelyen nyugodt, laza volt az arckifejezése. Igaz, hogy színészkedett a külvilág előtt, de sosem volt igazán jó ezen a téren.

Ez a fotó egy olyan pillanatban készült róla, mikor Fjodor a fülébe súgott valamit. Trina még mindig emlékezett a szavaira: „Gondolj arra, hogy mindenki, aki ebben a teremben van, ma este szexelni fog... kivéve minket.”

Trina felnevetett, és suttogva így válaszolt: „Tudtam én, hogy van valami édesanyád és Steve között!”

Steve Aliszja ápolója volt. Természetesen fel sem merülhetett, hogy bármi is lenne kettejük között, ám Trina mindig ezzel viccelődött Fjodor és az asszony előtt, ha kicsit borús volt a hangulat. Időnként még Steve is beszállt a játékba.

A fotón, amelyet most a kezében tartott, arcukon őszinte mosollyal néztek egymásra Fjodorral. A kép láttán senkinek még csak meg sem fordult volna a fejében, hogy az esküvő és a házasságuk megjátszott. Olyanok voltak, mint a szerelmesek. Az igazság az, hogy Trina szerette és tisztelte Fjodort, aki mindent megtett azért, hogy boldoggá tegye az édesanyját. Az asszony volt a mindene, olyannyira, hogy még arra is hajlandó volt, hogy feleségül vegye Trinát. Aliszja nem gondolta volna, hogy megéri, hogy lássa a fiát megnősülni. Miután az asszony stroke-ot kapott, és gyakorlatilag már nem reagált a külvilág történéseire, tulajdonképpen nem volt teljesen meglepő, hogy Fjodor nem tudott megbirkózni a gondolattal, hogy édesanyja hamarosan meghal.

Trina mégis dühös volt a férjére, amiért ezt a döntést hozta.

– Tudod, mit, Fjodor? – kérdezte, az üres szobához intézve szavait. – Sosem tűntél gyáva embernek. Igen, anyuci kisfia voltál, de alapos okod volt rá. De hogy gyáva... nem.

A szobában vágni lehetett a csendet.

– Nincs mit mondanod? – kérdezte újra Trina. – Gondoltam...

Visszament a saját szobájába, és becsukta maga mögött az ajtót. Azzal, hogy átnézett a másik szobába, a szellem eltűnt, így most már élvezni tudta az ágy melegét és a csendet.

Egészen addig, míg meg nem szólalt a telefonja.

A szám nem volt ismerős, viszont az alábbi név volt hozzárendelve: Wade Tartozol Nekem Egy Táncos Thomas.

– Igen? – szólt bele a telefonba.

– Helló, kis hölgy!

Trinának hirtelen hevesebben kezdett verni a szíve, szája pedig széles mosolyra húzódott.

– Wade?

– Miért, talán más is szokott *kis hölgynek*, hívni?

– Mi akar ez lenni? – nevette el magát Trina.

– Semmi különös, csak érdekel, mi van veled. Mivel nem hívtál fel, gondoltam, talán történt valami.

Trina a takaró alatt ülve felhúzta a lábát a mellkasához.

– Nem emlékszem rá, hogy megbeszéltünk volna egy telefonos randit.

– Csak céloztam rá.

– Ó, akkor az én hibám...

A férfi felnevetett.

– Túlélted a barátnőid faggatózását?

– Épphogy csak. Túlélted a repülőutat?

– Igen, de elég sok whisky kellett hozzá.

– Szegény!

– Úgy éltem túl, hogy arra gondoltam, milyen nyugodt tudtál maradni, mikor egyenesen a pokol közepébe kerültünk a géppel. Éreztem, hogy most már meg kell emberelnem magam.

– Örülök, hogy segíthettem.

A férfi egy pillanatig csendben volt.

– Már otthon vagy?

Trina körbenézett a szobában, amely egy rövid ideig az otthona volt.

– Nem. Az a helyzet, hogy New Yorkban vagyok.

– Ó!

– Már elég ideje halogattam, hogy elrendezzem az itteni ház dolgait.

– Nem lehet könnyű. Hogy viseled?

Trina a csukott ajtóra pillantott.

– Egész jól. Nem a legkönnyebb dolog, amit életemben el kellett intéznem, de nem is a legnehezebb.

– Szükséged van segítségre?

Trina elgondolkodott.

– Hmm, hát... itt van velem Avery.

– A szőke pitbull?

Most Trinán volt a sor, hogy nevessen.

– Nem felejtem el elmondani neki, minek nevezted!

– Ne már, kedvesem! Azt hittem, barátok vagyunk.

– Ne félj, nem harap!

– Ebben azért nem vagyok olyan biztos!

Az igazat megvallva Trina sem volt.

– Csak védelmező típus, és az eltűnésemmel felébresztettem benne az anyai ösztönöket.

– Vannak gyerekei?

– Nincsenek... de van egy olyan érzésem, hogy ha majd lesznek, eszükbe sem jut, hogy ellenkezzenek vele.

– Az jó.

Trina átvette a telefont a másik füléhez.

– Be kell vallanom valamit.

– Csupa fül vagyok.

– Lehet, hogy ma meghallgattam a legutolsó albumodat.

Wade egy rövid ideig csendben volt. Amikor megszólalt, Trina hallotta a hangján, hogy a szavaival sikerült kicsit legyezgetnie a férfi hiúságát.

– Csak lehet, vagy tényleg meghallgattad?

– Tényleg. Még fel is ismertem néhány számot.

Csend.

Trina ráharapott az ajkára.

– És? – kérdezte végül a férfi.

Trina hümmögött egy keveset.

– Nem rosszak.

– Nem rosszak? – Wade igyekezett közömbös hangon beszélni.

Trina megpróbált nem nevetni.

– Igen, az egyik szám egész jónak mondható.

– Csak egy?

Trina némán kuncogott.

– Nos... meglátom, mit tehetek annak érdekében, hogy a következő albumommal jobban lenyűgözzek.

Trina már nem fogta vissza magát, felnevetett.

– Te most ugratsz, igaz? – kérdezte a férfi.

- De csak mert *annyira* könnyű!
- Te vagy a legfurcsább nő, akivel valaha találkoztam.
- Nem tudom, hogy ez most jó vagy rossz.
- Én sem – mondta őszintén a férfi.
- Tetszik a zenéd, Wade.
- Nos, köszönöm, kis hölgy! – mondta megkönnyebbült hangon a férfi.
- Arra azért ne számíts, hogy mikor legközelebb találkozunk, autogramot kérek tőled!
- Ezúttal Wade-en volt a sor, hogy hümmögjön egy kicsit.
- Tehát találkozunk.
- *Ha* – próbált meg Trina visszavonulót fújni. – *Ha* újra találkozunk.
- Nem, nem! Azt mondtad, hogy legközelebb. Szavadon foglak!
- Trinának újra hevesebben kezdett verni a szíve.
- Javíthatatlan flörtölő!
- Te pedig partner vagy benne.
- Én nem flörtölök veled, hanem ugratlak.
- Wade csettintett egyet a nyelvével.
- A kettőt egy hajsza választja el egymástól. Ha flörtölsz, akkor az arcod rózsás lesz, és meleg.
- Trina az arcához emelte a kezét.
- *A francba!*
- Meleg, ugye, Miss Trina?
- Nem – hazudta Trina.
- Miért kételkedem abban, hogy az igazat mondod?
- Talán mert alapvetően nem bízol az emberekben?
- Abban bízom, hogy felkeltettem annyira az érdeklődésedet, hogy elpirulj, mikor velem beszélgetsz.
- Te tényleg el vagy telve magadtól, Wade Thomas!
- Talán – ismerte el a férfi. – Viszont nekem is be kell vallanom valamit.
- Valóban? – Trina valóban kíváncsi lett.
- Igen... az én arcom is meleg.

– Itt végeztünk? – kérdezte Avery. Fjodor hálósobája közepén állt csípőre tett kézzel, úgy nézett végig a lezárt dobozokon.

Trina arra jutott, hogy úgy tudja a legegyszerűbben elűzni néhai férje szellemét, ha az összes személyes holmiját összegyűjti és elpakolja az útból.

– Azt hiszem – válaszolta. Végignézett a ruhazsákokban lévő öltönyökön. – Nézzük meg, hogy az Üdvhadseregen és a Goodwillen kívül van-e még szervezet, amelynek odaadományozhatjuk ezeket! Legszívesebben egyenesen egy egyetemistának adnám oda, akinek szüksége van rá.

– Jó ötlet, mindjárt utánanézek a neten, hátha találok valamit.

Trina Fjodor óráira pillantott – mindegyik drága, dizájnerdarab volt.

– Öngyilkosság-megelőzés! – mondta.

– Hogy mi?

– A holmik eladásából befolyt összeget egy olyan szervezetnek kell adományoznom, amely segít az embereknek, hogy azok ne kövessenek el öngyilkosságot.

– Ez igazán szép ötlet.

Trinának eszébe jutott, mikor Wade-del a jövőjéről beszélgettek. A Hampton-vidéki ház és a benne lévő ingóságok eladása legalább egy időre lefoglalta.

– Nincs szükségem a pénzre – mondta.

Avery felhorkantott.

– Nekem lenne.

Trina odakapta a fejét.

– Micsoda?

Avery megvonta a vállát.

– Az elmúlt évben elköltöttem egymilliót.

Avery egy évvel korábban vált el az exétől, és lett gazdagabb ötmillió dollárral. Ennek az összegnek élete végéig ki kellene tartania.

– Egemillió dollárt?!

– Nos, nem egészen. Kilencszáznegyvenötezret.

– De mégis mire?

Avery leült az ágy szélére.

– Hát, ott van az Aston.

A luxusautó még csak negyedmillió eltűnésére volt magyarázat.

– És még?

– Hát, elég sokat vásároltam. Cipőket, táskákat, ékszereket...

– Háromnegyedmillió dollár értékben? – Trina el sem tudta képzelni, hogy lehet ennyit költeni. Márpedig ha valakinek, hát neki aztán volt pénze.

– Párizsban és Londonban vásároltam... és a Rodeo Drive-on. Egyszer-kétszer talán magángéppel repültem. – Averyn egyre jobban látszott, mennyire szégyelli magát.

– Egyszer-kétszer?

– Na jó, ötször.

– Mennyiért? Alkalmanként harmincezerért?

– Nem több mint húszért... egy irányba – válaszolta a mennyezetet bámulva Avery.

– Oké, tehát kétszázezer ment el a repkedésekre – végzett Trina gyors fejszámolást.

– Igen... nem számolva az egyéb repülőutakat, mikor első osztályon repültem.

Trina leült Avery mellé az ágyra.

– Ha így folytatod, el fog fogyni a pénzed.

– Tudom. Egy részét talán be kéne fektetnem valamibe.

– Vagy inkább az egészet. És változtatnod kell a költekezési szokásaidon.

Avery felszisszent.

– Vagy keresned egy állást – tette hozzá mosolyogva Trina.

– Szeretem ezt az életstílust.

– Nem azt mondtad, hogy azért mentél hozzá Bernie-hez, hogy megszabadulhass a szüleidtől?

– De igen.

– És mit gondolsz, mi lesz, ha elfogy a pénzed?

Avery Trina vállára hajtotta a fejét.

– Tudom, igazad van. Sokáig álmvilágban éltem.

– Hacsak nem akarod hozzáláncolni magadat egy újabb sugar daddyhez, de ezúttal nem csak papíron, ki kell találnod, mit kezdj magaddal.

– A shoppingoláson és pénzköltésen kívül semmi máshoz nem értek – vallotta be Avery.

– Ne felejtsd el, milyen jól tudsz bulizni, és hogy mindenkinek mosolyt csalsz az arcára! – emlékeztette Trina.

Erre felemelte a fejét barátnője válláról.

– A piacképes tudásom a nullával egyenlő. Utáltam iskolába járni, és sosem volt normális munkám.

Trina körbenézett a Fjodor holmijaival teli szobában. Csupa drága holmi. Erős késztetést érzett arra, hogy felhívjon egy aukciósházat vagy ingatlanügynököt. Ők azonban komoly részesedést kérnének a befolyt összegből, és így kevesebb jutna jótékony célra. Trina fejében kezdett alakot ölteni egy ötlet.

Felkelt az ágyról, és odalépett az egyelőre csak porfogóként funkcionáló órákhoz. Fogta az egyiket, és odaadta Averynek.

– Mit gondolsz, ez mennyit érhet?

Az elvette tőle, és alaposan szemügyre vette.

– Ez egy Omega... úgyhogy két-háromezer közötti lehet az értéke.

Elég sok pénznek tűnt egy óráért.

Avery visszarakta az órát a dobozába, majd a kezébe vett egy másikat.

– Ez viszont már egy Piaget. Ezt a márkát húszezer alatt nem kapod meg. – Közelebbről is megnézte az órát. – Ezen csillagok is vannak, és a hold... azt hiszem, ez az egyik legdrágább modelljük lehet.

– Pontosabban?

Avery megrázta a fejét.

– Fogalmam sincs, de úgy százezret érhet.

Trina szorosan lehunyta a szemét.

– Egy óra?!

– Könnyen lehet. De ennek már utána kell néznem.

– És csak itt porosodott a szobájában! A széfbe már bele sem merek nézni.

– Széf is van?

– Aha, több is. A legnagyobb a dolgozószobájában lévő.

– Ismered a számkombinációt?

Trina megrázta a fejét.

Avery újra körbenézett a szobán.

– Csak itt, ebben a helyiségben egy vagyon lapul! Nem beszélve a ház értékéről. Biztos vagy benne, hogy az egészet oda akarod adni jótékonyági célra?

Trina egy pillanatig csak némán nézett maga elé.

– Olyan, mintha vér tapadna ehhez a pénzhez.

Avery arcáról lehervadt a mosoly, Trina pedig elfordította a tekintetét.

– Nem te ölted meg – mondta végül Avery.

Trina az esküvői fotójukra pillantott.

– De nem is mentettem meg.

– Nem a te feladatod volt.

– A felesége voltam.

– Trina!

Az mindkét kezét felemelte, belefojtva Averybe a szót.

– Tudom, hogy csak névleg. Mégis már egy éve küzdök a bűntudattal.

– Nem értem, miért van bűntudatod.

Trina szorosan lehunyta a szemét. Érezte, hogy már gyűlnek a könnyei.

– Fjodor kezdett érezni irántam valamit.

Avery egy pillanatig rábámult.

– Ó, ne!

Trina látása kezdett elhomályosodni.

– Eleinte azt hittem, csak barátságról van szó. Szinte bármiről tudtunk beszélgetni. Az édesanyjáról is sokat beszélgettünk, arról, hogy el fogja veszíteni Aliszját. De aztán észrevettem, hogy más a tekintete, mikor rám néz.

Avery lerakta az órát.

– Mondott is valamit? – kérdezte, Trina vállára téve a kezét.

– Egyik este, vacsora közben belekezdett. Éreztem, mi következik, ezért gyorsan azt mondtam, milyen jó, ha az embernek van egy olyan férfi barátja, aki nem akar többet barátságnál. Elértette a célzást. Na nem mintha ettől megváltoztak volna az érzelmei. Ha hagytam volna tovább beszélni, vagy megpróbáltam volna többet érezni iránta...

- Állj! Akkor sem a te hibád.
- Igen, az agyam tudja. De attól még büntudatom van.
- Miért nem beszéltél nekem erről korábban? Segítettünk volna átlendülni ezen.

Trina sírni kezdett a férfi miatt, akibe sosem volt szerelmes.

- Mert próbáltam nem gondolni rá. De most, hogy itt vagyok, minden beszélgetésünk emléke visszatért. Minden egyes apró emlék.
- Elmehetünk innen, és majd valamikor később visszajövünk – javasolta Avery.

Trina azonban megrázta a fejét.

- Nem. Magam mögött kell hagynom ezt az egészet. – Körbefordult. – Ki tudja, talán találok valamit a házban, ami segít megfejteni, hogy Fjodor miért végzett magával.

– Szerintem az anyja elvesztése és az, hogy beleszeretett valakibe, aki nem viszonzta az érzéseit, elegendő ok – vélte Avery.

– Tudom, de Fjodor ennél erősebb volt. Az a fajta ember volt, aki igyekezett mindenre megoldást találni. Még az erőszakos apjával kapcsolatban is.

- Létezne Ruszlán esetében megoldás?
- Na igen... felejtsd el – sóhajtott egy nagyot Trina.
- Tavalay ez nem működött.

Nem, valóban nem. Ruszlán felkutatta az Alliance-t, a céget, amely megszervezte Fjodor házasságát, és célba vette Lorit. Nem jogi úton, hanem azzal, hogy elraboltatta az ügyvédnő öccsét. Így akart bizonyítékot kicsikarni arra, hogy Fjodor és Trina házassága nem volt valódi. A túsdráma végére Ruszlán emberei vagy eltűntek, vagy halottak voltak, a férfi ellen pedig nem lehetett jogi eszközökkel fellépni. Mindennek ellenére mindannyian tudták, hogy ő állt az emberrablás hátterében. Azóta nem hallottak felőle, Trina pedig fél év elteltével megvált a testőreitől és az egyéb extra védelemtől.

Fjodor birtoka, amelyre Trina azt mondta, hogy gondoskodik róla, a családi céghez került, Aliszja birtoka pedig Trina bankjához. Nem mintha Trina bármelyikre is vágyott volna. Ruszlán azonban annál inkább. Ő mindent meg akart kaparintani. Ám erre nem volt esély. Fjodor gyűlölte az apját, és amennyire Trina össze tudta rakni az

információdarabkákat, a férfi, mielőtt elváltak volna, bántalmazta Alisját. Így az asszony és az egész Everson család is gyűlölte őt.

Avery újra kezébe vette a drága karórát.

– Utánanézek, ez mennyit érhet, és keresek egy lakatost. Nyugodtabb lennék, ha ezek a hat számjegyű összeget érő dolgok biztonságban lennének. Most, hogy szóba került Ruszlán, kirázott a hideg. Olyan érzésem van, mintha odakint várna az alkalomra, mikor betörhet a házba.

– Ő maga sosem piszkolná be a kezét – mondta Trina.

– Akkor is... – Avery feldobta a levegőbe az órát, majd elkapta. – Csak ideig-óraig lehet úgy elrejtetni a dolgokat, ha kint hagyod őket szem előtt. Ha a becsüsök és ingatlanosok beteszik ide a lábukat, semmi sem lesz biztonságban.

– Jól van, de mielőtt bárkit is alkalmaznánk, mérjük fel, hogy mi van a kezünkben. Utána átgondolhatjuk, hogy szükségünk van-e vagyonvédelemre.

– Jól hangzik – bólintott Avery. Elindult kifelé a szobából, de Trina utánaszólt.

– Még valami!

Avery visszafordult.

– Öt százalék... vagy amennyit el szoktak kérni érte – mondta Trina.

– Öt százalék miből? – nézett rá értetlenül Avery.

– Munkára van szükséged, nekem pedig valakire, aki el tudja adni mindezt annyiért, amennyit csak kaphatunk érte. Fogd fel úgy, mint egy fordított vásárlást. Tekintve, hogy mindent tudsz a luxusról, tökéletesen megfelelsz a feladatra.

Avery, kezében az órával, Trina felé bökött.

– Azt akarod, hogy neked dolgozzak?

– Miért bízzak meg egy vadidegent, mikor itt vagy te, és máris ezt csinálod?

– De hiszen semmit sem tudok az ingatlanpiacról!

– Én sem. De bele kell tanulnom. Miután itt végeztünk, vár ránk Alisja németországi háza. Ott még nem is voltam.

– Nem akarod megtartani?

Trina megvonta a vállát.

– Nem beszélek németül.

Avery elvigyorodott.

– Egy időre el vagyunk látva tennivalóval – foglalta össze Trina.

Máris jobb volt a hangulat.

– Na igen! Ez több lesz, mint egy gardróbrendezés!

Bizony! Trina úgy számolta, hogy egy hosszú hétvége alatt végeznek a házzal. Most azonban, hogy találtak egy százezret érő órát, amelynek még vagy tucat testvére csücsül a fiókban, már egész más volt a helyzet.

– Öt százalék? – kérdezte Avery.

– Vagy amennyit mostanság elkérnek érte.

Avery elmosolyodott.

– Jól van. De ha elszúrom, vagy valamit nem tudok...

– Én pár száz dollárra becsültem ezt az órát. Na jó, maximum harmincezerért tudtam volna eladni.

– Oké, akkor szerencsére nem tetted túl magasra a lécet.

– Szóval menj, keríts egy lakatost! De ne Guido legyen a neve!

Avery sarkon fordult, és kisietett a szobából.

– Már rajta is vagyok az ügyön.

Tizenegyedik fejezet

A ranchon, egy különálló épületben, egy, a legmodernebb berendezésekkel felszerelt stúdió is volt. Ez nagyban megkönnyítette Wade életét, mikor az édesanyjánál volt, így nem kellett Austinba vagy Houstonba utaznia, ahol szállodában kellett volna megszállnia, és még a rajongótábora sem hagyott volna neki nyugtot. Márpedig már épp ideje volt, hogy kicsit pihenjen, elmélkedjen és éljen. Bár azt nem igazán tudta, hogyan kell pihenni.

Felkapcsolta a villanyt, és a drága műszaki felszerelések között elhaladva bement a stúdióba. Végignézett a fal előtt sorakozó fél tucat gitáron, és elmosolyodott.

Eszébe jutott az első hathúrosa, és ahogy gimiben az udvaron ülve az első dalát írta. A hangszer az ujjbegyei meghosszabbítása volt. Ezt mondták neki, mikor először megosztotta az emberekkel a zenéjét. Olyan volt, mintha erre született volna. Nem is vitatkozott ezzel a kijelentéssel, tekintve, hogy anélkül tanult meg gitározni, hogy zenetanárhoz járt volna.

Levette az egyik gitárt a tartójáról, és leült az egyik háttámla nélküli székre. Lefogott néhány akkordot, majd az egyik húrt meghúzva felhangolta a hangszert.

Egy dallamot kezdett játszani, amely már több mint egy hónapja ott motoszkált a fejében. Bár az elmúlt nyolc hónapban az ideje nagy részét telt házas koncerteken töltötte, új zenéket is írt. Az ő fejében a turnézás és az alkotás nem zárta ki egymást, így mindig volt új dal, amelyen dolgozott.

Dúdolgatta a dallamot, változtatott a ritmuson, majd újra dúdolgatott. „Mosolyt csalog az arcodra...” Megváltoztatta az akkordot, majd újra elénekelte a strófát. Ezt vagy fél tucatszor elismételte, mielőtt fogott egy tollat és papírt, és lejegyezte a dallamot.

Mikor zenét szerzett, csak úgy repült az idő. Most sem volt ez másként: mikor kinyílt az ajtó, úgy érezte, még csak néhány perc telt el.

– Előfordult már egyáltalán, hogy szünetet tartottál? – kérdezte Ike.

Wade felpillantott.

– Ráérek akkor pihenni, ha meghaltam.

– Nem mintha Vicki kifogásolná, hogy már megint itt ülsz.

– Ki vele, miben mesterkedik az anyám?

Ike nekitámaszkodott a falnak.

– Nem lenne szabad elárulnom...

Wade arcáról lehervadt a mosoly.

– Fizetek is érte!

– Jól van. Szóval... talán lesz szombaton egy barbeque-parti abból az alkalomból, hogy visszaértél a turnédról. Egy bandával – amelynek nem vagy tagja –, fényekkel, tánctérrrel... A menüben egy fél marha, jó néhány csirke és legalább egy disznó szerepel. Minden ismerősöd, aki nem kért tőled kölcsön, meg van hívva... és néhány olyan is, aki kölcsönkért tőled.

Wade félretette a gitárt.

– A „mindenki” között szerepel véletlenül egy bizonyos ex is, akivel Vicki a mai napig együtt ebédel, ha bent jár a városban? – kérdezte a homlokát ráncolva.

Ike ahelyett, hogy válaszolt volna, félrenézett.

– Gyerünk, Ike, ha valakinek, hát neked mellettem kell állnod!

– Mondtam neki, hogy szerintem rossz ötlet.

Wade és Jordyn még a férfi turnéja előtt szakítottak. A kapcsolatuk valójában nem is tartott régóta, és nem is volt igazán komoly. Wade ezért nem szeretett az otthonához közel randizni. Mert túl bonyolult, mikor véget ér.

– Na jó, ezt gyorsan rövidre zárom – állt fel a székről Wade.

– Az nem lesz olyan egyszerű...

– Miért nem?

– Mert Jordyn bandája fog zenélni, és már a meghívók is kimentek. A cateringes céggel is leszerződtek, és kifizették őket.

Wade most már tényleg kezdett dühös lenni.

- Miért nem szóltál róla egy szót sem?
- Én is csak akkor tudtam meg, mikor hazaértem.
- Akkor fel kellett volna hívnod.
- Attól még semmi nem változott volna.

Ebben tévedett.

– Dehogynem! Akkor Barcelonába repültem volna, ahol néhány héten át sangriát iszogattam volna, és keresek magamnak egy sötét hajú, spanyolul beszélő, édes kis hölgyet, akivel jól érzem magam.

– Nos, hacsak nem tudod elhozni a partira azt a spanyolul beszélő, édes kis hölgyet, készenlétben fogok állni, hogy kimentselek a barátnőd karmai közül.

– A *volt* barátnőm.

Ike megrázta a fejét.

– Attól tartok, ő nincs egészen tisztában ezzel. Valószínűleg emlékeztetned kell rá, hogy szakítottatok.

Wade-nek azóta, hogy kiadta az első lemezét, nemegyszer emlékeztetnie kellett a nőket arra, hogy már szakítottak. Mielőtt még híressé vált volna, elég volt csak kimondania, ha nem volt szerelmes. Így azonban, hogy híres volt, a nők könyörögtek neki, megpróbálták maradásra bírni, majd mikor látták, hogy ez nem működik, üvöltözni, csapkodni kezdtek. Jordyn a könyörgésen már túl volt. Ezenkívül szoros kapcsolatot ápolt Wade anyjával. Wade korábban gyakran megfordult Jo vendéglőjében, melynek a törzsközönsége régóta ismerte őt, így nem sztárként tekintettek rá, és nem örültek meg, mikor belépett az ajtón. Wade általában csak egy cowboynak érezte magát közöttük, aki legurít néhány korsó sört a barátaival. Mikor elindult a legutóbbi turnéra, remélte, hogy mire hazaér, Jordyn összejön valakivel. Hát, ezek szerint ez nem történt meg.

– Azt mondod, szombaton? – kérdezte. Már támadt is egy ötlete.

– Ühüm.

Három napja maradt.

– Te üldözöl engem – szólt bele a telefonba Trina. Körülbelül ugyanabban az időben csörrent meg, mint előző este. Mikor meglátta Wade nevét, elmosolyodott. Napközben kétszer is eszébe

jutott, hogy mi lenne, ha felhívná a férfit, azonban aztán kinyitott egy újabb szekrényt, amelyben egy újabb széf volt.

– Lebuktam – válaszolta Wade sármos, déli akcentusával.

– És miért?

A férfi egy pillanatig hallgatott.

– Hát, erre a kérdésre elég nehéz válaszolni.

– Azért próbáld csak meg! – Trina leült az emeleti szoba ablaka elé, és kinézett a szünni nem akaró esőre.

– A rövid vagy a hosszú választ szeretnéd hallani?

Trina nem akart bókokat hallani, viszont ha a hosszút választja, úgy tűnt volna, hogy elvárja, hogy a férfi bókoljon neki.

– A rövidet.

– Jól van. Mert te *nem* üldözöl.

Trina nem egészen erre a válaszra számított.

– Aha...

– De más okom is van rá.

– Ne! A rövid verziót kértem. Biztos vagyok benne, hogy rengeteg nő üldöz téged. Valószínűleg több százan.

– Így van. – Ez akár beképzelten is hangozhatott volna, de Wade közben fáradtan felsóhajtott.

– Nehéz lehet a barátnőidnek!

A férfi felkuncogott.

– Vicces, hogy ezt mondd!

– Mi olyan vicces benne?

– Mit csinálsz a hétvégén?

Trina elfordult az ablaktól, és odalépett az ágyához.

– Még mindig New Yorkban vagyok, szobáról szobára haladok a hatalmas házzal. Miért?

– Elszakíthatlak onnan egy kis időre?

– Most randira hívsz?

– Igent mondasz? – kérdezte reménykedő hangon a férfi.

Talán... ha nem egy szoba választotta volna el Fjodor hálósobájától.

– Nem vagyok biztos benne...

– Akkor nem randira hívlak, csak egy szívességet szeretnék kérni tőled.

- Miféle szívességet?
 - Szükségem van egy kamupárra.
 - Egy mire?
 - Kérlek, ne mondj rögtön nemet! Előbb hallgass végig!
 - Nem mondtam nemet, mert még nem is tudom, miről van szó.
- Wade hangosan kifújta a levegőt.
- Hallgass végig, ne szakíts félbe, míg...
 - Nem szakítalak félbe...
 - Most is azt csinálod.

Trina elvigyorodott.

Csend.

- Ott vagy még?
- Ühüm. Csak nem akarlak félbeszakítani.

Wade újra felkuncogott.

- Anyám úgy döntött, partit rendez a hazatérésem alkalmából, mivel hónapokig távol voltam. Rengeteg kaja, barátok, egy banda... tánc. Apropos, még tartozol nekem egy two-steppel.

Trina kinyitotta a száját, de csak egy különös kis hang hagyta el a torkát.

- Hé, még nem fejeztem be! – figyelmeztette Wade.

Trina becsukta a száját.

- Szóval... sok ember. Jó emberek. Nagyrészt régi barátok és jó szomszédok. Néhányan a munkatársaim közül, és olyanok, akikkel korábban együtt dolgoztam. Mindegy, szóval... anyám meghívott egy olyasvalakit is, akinek nem igazán örülök.

Trina türelmesen várt, hogy Wade befejezze a mondandóját.

- Jordynnel tavaly egy rövid ideig jártunk. Mielőtt elindultam a turnéra, szakítottunk. Nem igazán tudom, hogyan győzte meg anyámat arról, hogy ott a helye a partin... a lényeg, hogy sikerült neki, ezért szükségem van egy kamu randipartnerre, aki kihúz a pácból.

Ez túl ismerősen hangzott. Álfeleség, álbarátnő. Végül is, mi baj lehet belőle? Trina a Fjodor szobájába nyíló ajtóra pillantott.

- Ott vagy? – kérdezte Wade.
- Persze. Csak nem akarlak félbeszakítani.
- Már félbeszakíthatsz. Ennyit szerettem volna mondani.

Trina a szemét lehunyva megrázta a fejét.

– Nem – mondta végül.

– De, most már nyugodtan félbeszakíthatsz.

– Nem, Wade. Nem akarom megjátszani, hogy a randipartnered vagyok. Sajnálom. Tudom, hogy tartozom neked, mert segítettél pár napig elkerülni a barátnőimet, viszont hogy hazudjak rólunk a barátainak és a családnak... Nem, ezt nem tehetem meg újra.

– Újra? – kérdezte értetlenül a férfi.

Trina káromkodott magában egyet.

– Velük. Nem tehetem meg velük.

Pár pillanatig csend volt.

– Akkor randizzunk igaziból!

– Wade...

– Megtanítom neked a two-stepet. Új emberekkel találkozol, akik viszont nem fognak rád hajtani, mert velem randizol. Hatalmas házam van, rengeteg szobával. Nem várok el semmit. Ha inkább a városban szállnál meg, azt is elintézem. Kérlek. Trina, mondj igent! Komolyan szeretnék újra látni!

A férfi utolsó mondata célba talált.

– Mikor is van ez a parti? – kérdezte Trina.

– Ezt vehetem igennek?

– Mindig kérdéssel felelsz a kérdésre?

– Szombaton. Szombaton lesz. – A férfi hangja tele volt reménykedéssel.

Trina végignézett a hálósobáján. Rengeteg tennivalója volt még, de végül is egy nap nem a világ. Bízott benne, hogy később nem fogja megbánni a döntését.

– Rendben.

– Tehát igent mondasz?

– Igen, Wade, leszek a randipartnered. De semmi elvárás. Mint már mondtam, még nem vagyok biztos benne, hogy készen állok rá.

Jól hallotta, hogy a férfi füttyentett? Biztos volt benne, hogy valami magas hangot hallott.

– Még soha nem melóztam ennyit egy első randiért – mondta Wade.

– Mintha ezt már mondtad volna. Egyébként meg nem is olyan érzés, mint egy első randi.

– Tényleg nem. De majd olyan lesz... elhiheted!

– A dolgozószobával majd hétfőn foglalkozunk – mondta Trina Averynek. A ház halljában állt, a lábánál egy kis bőrönddel. A hallban felhalmozott dobozok voltak a bizonyíték arra, mekkora munkát végeztek az elmúlt egy hét alatt. Két, festmények között megbúvó széfet nyitottak ki, melyekben jelentős összegű dollár, euró, rubel és aranyérme lapult. Az már örök titok marad, hogy Fjodor miért érezte szükségét annak, hogy ekkora összegű készpénzt tartson az otthonában. A lakatos, mikor sikerült kinyitnia az első széfet, hangosat füttyentett. Ezek után, amint a második széf zárja is megadta magát, Trina kiküldte a férfit, hogy tanú nélkül tudjon belenézni a széfbe. Már csak a Fjodor hátsó dolgozószobájában lévő, nagy széf volt hátra, de annak kinyitásával Trina meg akarta várni, hogy egy testőr is ott legyen. Lori párja, Reed már le is szervezte ezt a következő hét első felére.

– Wade Thomas... komolyan?

Trina felvette a napszemüvegét.

– Már nagylány vagyok, anyu. Nem kell féltened. Avery a homlokát ráncolva nézett rá.

– Sebezhető vagy. Különösen ezen a héten.

– Mi vagyok én? Valami hervadozó virág?

– Sírtál is – emlékeztette Avery.

– Nem sokat. Különb is, az irodába is be kell ugranom, és ki kell mennem a temetőbe. Wade partija remek lehetőség arra, hogy egy kicsit elterelje a gondolataimat.

– És oda simán el tudsz ugrani?

– Nincs nagyon messze. Wade-ék birtoka Austintól délre van. Úgy két óra lehet az út kocsival.

– Csak légy óvatos!

Trina felvette a vállára a retiküljét.

– Én is mondhatnám neked ugyanezt. Nyugodtabb lennék, ha lenne itt egy őr.

Avery legyintett.

– Mintha olyan sokan akarnának ide betörni!

– Nem. Hanem mert Kevinnek csorogni kezdett a nyála, mikor a széfet kinyitva meglátta az aranyat.

– Ami azóta már a bankban van.

– Akkor is...

– Kezdesz paranoiás lenni. Ez a ház majdnem egy évig itt állt lakatlanul, benne a hatalmas vagyonnal.

Trina felsóhajtott.

– Jól van! De azért vigyázz, mikor kimész az utcára!

– Nyugi, nem lesz a kocsimon villogó neonfelirat, hogy „Hahó, több ezer dollárt érő karórákat viszek a becsüshöz!”

Avery lelkesen vetette bele magát a munkába, és már több időpontot is leegyeztetett a hétvégére Manhattan-szerte. Ekkora vagyonról, amelyet Fjodor háza ér, nem lehet a normál munkaidőben tárgyalni. Avery már több ingatlanügynököt is kiszemelt magának, akiket a hétvégén akart alaposan megnézni magának, mikor az árult ingatlanokba előzetes időpont-egyeztetés nélkül is be lehetett jutni.

– Menj csak, érezd jól magad a partin, míg én itt szenvedek!

Trina nevetve megölelte a barátnőjét.

– Felhívlak, amint visszaértem. Hogy tudd, én ólálkodom a házban.

– Szó sem lehet róla! Már korábban felhívsz, amint véget ér a parti. És a legapróbb részletig mindenről beszámolsz! Ne tartsd magadban, ha találkozol valami hírességgel!

– Rendben! – Trina kihúzta a bőröndje fogóját, és maga előtt tolva a bőröndöt, elindult az ajtó felé. – Aproó, hagytam egy üzenetet Cindynek, a házvezetőnőmnek, hogy tudja, itt vagyunk. Ha visszahív, mondd meg neki, hogy jöjjön ide kedden az embereivel, takarítsanak ki a szobákban, ahol már végeztünk.

– Intézem!

– Még egyszer kösz!

– Na, menj! Rengeteg dolgom van még – mondta vigyorogva Avery.

Avery a lépcsőről integetett neki, míg már elég messze nem volt.

Trina úgy döntött, maga vezet ki a reptérre. Annyival is kevesebb ember fordul meg a háznál.

Egy hétvégi randi Wade otthonában, a férfi exbarátnőjének és anyjának társaságában... mi rossz sülni ki ebből? Valószínűleg több tucat másik nő is lesz ott, aki igyekszik majd felkelteni Wade érdeklődését. Trina a visszapillantó tükörbe nézve látta eltűnni a Hampton-vidéki házat. Elégé biztos volt benne, hogy senki sem fog meghalni. Akkor meg semmi baj nem történhet.

Tizenkettedik fejezet

Wade bízott benne, hogy a napszemüveg és baseballsapka elég lesz ahhoz, hogy az emberek ne ismerjék fel. Az előtérben egészen hátul állt meg, a tömeg mögött, ott várta Trinát. Mikor fordult elő utoljára, hogy kiment valaki elé a repülőtérre? Nem is emlékezett ilyen esetre.

Napszemüvege mögül az embereket pásztázta, hogy vajon felé fordul-e egy mobiltelefon. A rajongóknak egy része titkon fotózta le őt, míg egy másik részük odament hozzá, megkérdezte, hogy tényleg Wade Thomas-e, aztán kértek tőle egy közös szelfit vagy egy autogramot. A fotó sokkal népszerűbb volt, mint csak az autogramja egy papírdarabkán. Ha papírra nem is kértek tőle olyan sokan autogramot, a nők a mellükre annál inkább.

Mikor a zsebében rezegni kezdett a telefonja, anélkül vette fel, hogy ránézett volna a kijelzőjére.

– Helló!

– Wade? – szólt bele egy ismeretlen hang.

– Az attól függ, ki kérdezi.

– A szőke pitbull.

Wade felszisszent. Avery.

– Nem hiszem el, hogy Trina elárulta, hogy így neveztem.

– De bizony elárulta!

– Nos, Miss Avery, a legnagyobb tisztelettel neveztem önt így – próbált meg Wade valahogy kimászni a kellemetlen helyzetből. – A világot az erős nők viszik előre.

– Folytassa csak!

Wade felnevetett, majd figyelni kezdte a kifelé jövőket.

– Mit tehetek önért?

– Csak meg akartam győződni róla, hogy nem valamelyik emberét küldte ki maga helyett a reptérre Trináért.

– Nem, hölgyem. Épp itt állok, várom, hogy kijöjjön.

– Ühüm.

– Még valami? – kérdezte Wade. Tudta, hogy Avery még nem végzett.

– Igen. Ne szédítse őt!

Wade már épp nyitotta volna a száját, hogy válaszoljon, Avery azonban beléfojtotta a szót.

– Ne hazudjon neki! Ne mondja neki, hogy ő az egyetlen, ha ez nem igaz! Ne legyen vele seggfej!

Wade kezdte úgy gondolni, hogy a „Szőke Pitbull” név közel sem adja vissza a nő személyiségét.

– Ön igaz barátnő, Avery – felelte. – Trina szerencsés, hogy egy ilyen embert tudhat maga mellett.

Wade komolyan így is gondolta. Még akkor is, ha a nő virtuálisan puskát fogott rá.

– Ühüm... jól van!

– Megkockáztatom, hogy ön komolyan nem kedvel engem, igaz?

– Ismerem ezt a férfitípust, ezért figyelmeztettem Trinát. Többet sajnos nem tehetek.

Ekkor Wade a tömegben megpillantott egy olyan magas nőt, mint Trina. Hosszú, sima, fekete haja volt... Wade szíve hirtelen elkezdett two-stepet járni.

– Jól fogok bánni vele, nem kell aggódnia miatta – mondta.

Bizony, a fekete hajú nő Trina volt. Még a napszemüvegen keresztül is elkapta Wade tekintetét, szája pedig széles mosolyra húzódott. Wade egész testét átjárta a hasából kiinduló melegség. Jó érzés volt.

Nagyon jó érzés volt.

Avery még mondott valamit, ő azonban már nem értette.

– Aha... persze. Köszönöm a tanácsot. – Azzal letette a telefont.

Trina egy kicsi, kerek dizájnerbőröndöt húzva közeledett felé.

Wade hirtelen úgy érezte, meg akarja csókolni a nőt. Át akarta ölelni, és felemelve megpördülni vele, hogy Trina hangosan kacagjon.

Egy pillanatig habozott.

– A fenébe is!

Négy öles lépéssel Trina előtt termett. Felkapta a meglepett nőt, szorosan magához ölelve tartotta, és közben a fülébe súgta:

– Alig tudom elhinni, hogy itt vagy!

– Wade!

A férfi végül Trina halántékára adott egy puszit. Az ajkai megízlelését későbbre hagyja, gondolta.

Trinának nagyon kellemes illata volt, valami egzotikus némi kis virágillattal. A férfi mélyen belélegezte, hogy később fel tudja idézni.

– Tegyé! – nevetett Trina.

Mikor elengedte, a napszemüvege félrecsúszott, és leesett a földre. Trina egyenesen a szemébe nézett.

– Hát eljöttél!

– Hiszen megígértem.

Wade nem tudta abbahagyni a mosolygást.

Trina teste rázkódott a nevetéstől.

– Elpirultál! – mondta.

– Mert boldog vagyok – vallotta be Wade őszintén.

Trina körbenézett.

– Nem gondolod, hogy el kéne állnunk az útból?

Wade lehajolt a szemüvegéért, majd Trina bőröndjéért nyúlt.

– Tudom vinni...

– Majd én – szakította félbe Wade, oldalra húzva a bőröndöt, hogy Trina ne érhesse el. Szabad kezével pedig megfogta a nő kezét. Kezdetét vette az első randevújuk, a férfi pedig nem akarta, hogy bárki, aki esetleg felismeri őt, azt gondolja, hogy a vele lévő nő csak egy ismerőse.

Úgy egy méterre lehettek a reptér fotocellás bejáratától, mikor három kuncogó lány elállta az útjukat.

– Te Wade Thomas vagy...?

– Istenem, imádom... imádjuk a zenédet!

– Cassie-vel ott voltunk az utolsó koncerteden Dallasban! Fantasztikus volt!

Három lelkes, egyszerre beszélő tinédzsertől bárkinek megfájdult volna a feje. Wade megszorította Trina kezét. Ekkorra már a körülöttük lévők figyelmét is magukra vonták.

– Tudtam, hogy itt élsz, de sosem gondoltam volna, hogy egyszer találkozom veled!

– Lányok! – nézett körül Wade. – Az a helyzet, hogy eléggé sietünk. Mi lenne, ha gyorsan készítenénk egy fotót, aztán elállnátok a többiek útját, hogy gyorsan leléphessünk innen?

A lány, akiről feltételezte, hogy ő Cassie, gyorsabban kapta elő a telefonját, mint egy seriff a pisztolyát. Két másodperccel később Wade már a három nevetgélő kamaszlány között találta magát, egy szelfi közepén. Meg sem várva, hogy a lányok megnézzék, jól sikerült-e kép, újra kézen fogta Trinát, és kihúzta magával az ajtón.

Nem nézett hátra, csak sietősen haladt előre.

– Sajnálom! – mondta, ahogy az embereket kerülgetve a parkoló felé siettek.

– Úgy látom, nem először csináltál ilyet – mondta Trina.

Miközben kocogva átszelték a parkolót, Wade a napszemüvege pereme fölött Trinára sandított.

Trina szerencsére tartotta vele a lépést.

– Igen, már volt rá példa. – Wade körbenézett, aztán Trinát magával húzva balra kanyarodott.

– Tudod, merre megyünk?

– Ühüm. – A francba! Hol is parkolt le a furgonjával? Nem mert hátranézni, hogy követik-e őket. Könnyebb dolga lenne, ha nem ugyanolyan furgonok között parkolt volna le, mint az övé... Á, megvan!

Futólépésben tették meg a maradék távolságot.

Wade bedobta Trina bőröndjét a furgon hátuljába, és szinte ezzel egy időben már nyitotta is az ajtót, hogy a nő beszállhasson.

– Ez meg micsoda?

Wade félretolta a csokor virágot, hogy Trina beülhessen.

– Neked hoztam – válaszolta. Rámosolygott a nőre, aztán átnyargalt a másik oldalra, és gyorsan bepattant a vezetőülésre.

A visszapillantóban nem látott tömeget közeledni, ezért végre vett egy mély levegőt.

Trina a kezébe vette a szép csokrot, és előrehajolt, hogy megszagolja. Wade ekkor látta meg az anyósülés felőli visszapillantó tükörben a mozgást.

– Kösd be magad, kis hölgy!

Trina oldalra pillantott.

– Most komolyan?

– Attól tartok, igen. A kamaszokat sokkal nehezebb lerázni, mint bárki korunkbelit!

Wade beindította a motort, és elindult, mielőtt még bárki az útját állhatta volna.

A korábbi három kamaszlány közül az egyik az autó felé futott. Wade, amint meghallotta Trina biztonsági övének kattanasát, rálépett a gázra.

A méretéhez képest egész könnyedén lehetett manőverezni a furgonnal. A parkoló kijáratánál viszont állt egy bódé, ott kellett fizetni a parkolásért. Tudta, hogy ott egész biztosan utolérik őket.

Egy négyajtós, világoskék sedan már meg is előzött egy másik kocsit, hogy közelebb kerüljön hozzájuk.

A bódéhoz érve Wade leengedte az ablakot.

Egy középkorú nő lépett ki, hogy elvegye tőle a parkolójegyet.

– Hogy van? – kérdezte összes déli sármját összegyűjtve Wade. Abban a reményben, hogy a nő így felismeri, levette a napszemüvegét.

– Jól, köszönöm. Szerencse, hogy ma nincs gyilkos hőség!

Semmi.

Wade levette a baseballsapkáját, és ujjaival végigszántott a haján.

A nő pár pillanatra visszalépett a bódéba.

– Öt dollár lesz – mondta, mikor újra megjelent.

Wade elővett egy ötvendollárost.

– Hölgyem, megtenne nekem valamit? – kérdezte, átnyújtva neki a pénzt.

– Igen?

Wade hátranézett. A kamaszok, kezükben a telefonjaikkal, már ki is nyúltak a kocsiablakokon.

– Látja azokat a fiatalokat?

A nő odapillantott, majd megrázta a fejét.

– Ezek a mai kölykök!

– Tudja, a fejükbe vették, hogy követnek minket. Le szeretném rázni őket.

A nő a homlokát ráncolva nézett Wade-re.

– Miért akarnák követni magát?

Az anyósülésen ülő Trina ekkor úgy döntött, ideje határozottabban intézkedni.

– Mert ő itt Wade Thomas – mondta. – Nem tudom, hallgat-e countryzenét...

A nő látszott, hogy kezd leesni neki a tantusz.

– Ó, istenem... Úgy néz ki, mint Wade Thomas...

– Nem csak úgy néz ki – javította ki Trina. – Ő itt Wade Thomas.

– Igen, hölgyem. Azok a lányok nem érzik, hol a határa a privát szférámnak. Ezért megtenné, hogy egy kicsit tovább ellenőrzi a parkolójegyüket? Hogy nyerjek pár percet, és feljussak az autópályára.

A nő kihúzta magát, és önkéntelenül végigsimított a hasán.

– Örömmel segítek önnek, Mr. Thomas. Mindjárt hozom a... a visszajárót.

– Tartsa csak meg! A fáradozásáért. Köszönöm, Miss...

– Lou Lou... itt mindenki Lou Lou-nak szólít.

– Köszönöm, Miss Lou Lou!

– Istenem, Wade Thomas! – A nő kipirult arccal bámult rá.

A Wade-ék és a kamaszok között álló kocsi sofőrje dudálni kezdett.

Wade a sorompóra mutatott.

– Hogyne! – intett Lou Lou. Gyorsan belépett a bódéba, és átengedte őket a sorompón.

Wade még látta, ahogy a sorompó visszacsukódik. Az ablakon kinyúlva integetett egyet, majd gyorsan továbbhajtott.

– Örület! – mondta Trina.

– Üdv a világomban!

– Azta! – Trina, aki még a történetek hatása alatt volt, kibámult a hátsó ablakon.

– Feltartóztatja őket?

– Igen – válaszolta Trina, majd nevetni kezdett. – Nem csoda, hogy meglepődtél, mikor nem ismertelek fel!

– Hát, nem gyakran történik meg velem! – Wade csak akkor nézett hátra, miután felhajtott az autópályára. Mikor látta, hogy nem követik őket, megkönnyebbülten kifújta a levegőt.

Oldalra pillantott. Trina, ölében a virágcsokorral, még mindig döbbenten nézett rá.

– Te tényleg híres vagy!

Wade elmosolyodott.

– Csak most jössz rá?

– Úgy tűnik... Nehéz? Vagy szereted a nyilvánosságot?

– Hazudnék, ha azt mondanám, hogy minden pillanatát utálom.

Mikor legelőször ismert fel valaki, egy hónapig röpködtem a boldogságtól.

– És mi az, ami a földön tart?

A férfi egy pillanatig elgondolkodott.

– Nem sok minden. Mikor otthon vagyok, anyám mindig szól, hogy vigyem ki a szemetet, és takarítsam ki az istállót. Lehet, hogy furán hangzik, de az, hogy elvégzem ezeket a munkákat, segít abban, hogy ne szálljak el magamtól.

Eltelt pár másodperc, mire Trina megszólalt.

– Úgy tűnik, édesanyádnak fontos szerepe van az életedben.

– Igen. Mindenkinél jobban tisztetem őt. Egyedül nevelt fel, ráadásul úgy, hogy csak középiskolát végzett. Az érdekeimet újra és újra a sajátjai elé helyezte. Sok szülő nem teszi meg ezt a gyerekéért.

– Édesanyád veled él?

– Építtettem neki egy vendégházat a ranchon. Nem tartottam szükségesnek, ő viszont ragaszkodott hozzá. Nem akarta, hogy a barátnőim azt gondolják rólam, hogy anyuci pici fia vagyok. Pedig én nem szégyellem vállalni, hogy így van.

Trina egy ideig szótlanul ült.

Wade-nek ekkor eszébe jutott a Trina néhai férjéről folytatott beszélgetés... hogy a férfi annyira szerette az édesanyját, hogy nem tudta elfogadni a gondolatot, hogy el fogja veszíteni.

– Én más vagyok, mint ő – szólalt meg komoly hangon. – Szeretem az anyámat, és biztos vagyok benne, hogy piszkosul fogok szenvedni, mikor majd elveszítem. De tovább fogom élni az életemet, akkor is, ha ő már nem lesz.

Trina az ölében fekvő virágokat bámulta.

– Sajnálom.

– Nem. Én sajnálom. Hamarabb kellett volna gondolkodnom, tudnom kellett volna, hogy fájdalmas ezt hallanod.

– Jól vagyok.

Wade odanyúlva megfogta Trina kezét.

– Inkább mesélek az otthonomról.

Tizenharmadik fejezet

Trina megörökölte Aliszja ranchát. Maga a ház kicsivel nagyobb volt, mint ötszázötven négyzetméter, és tartozott hozzá még egy négyboksos istálló, egy karám és egy tágas pajta. Trina, mióta Texasba költözött, már jó néhány impozáns birtokot látott.

Ám akkor megérkeztek a birtokra, amely Wade otthona volt.

A ranchot egy fákkal szegélyezett, egy méter nyolcvan centi magas, tökéletes állapotban lévő téglafal választotta el az úttól. Mikor odaértek, Wade a távirányító gombját megnyomva kinyitotta a kétszárnyú vaskaput.

Az út egyik oldalán léckerítés húzódott, azon túl pedig, amíg a szem ellátott, fákkal tarkított, füves rész terült el. A lovak szinte kerti díszeknek tűntek a hatalmas területen.

– Hány lovad van? – kérdezte Trina.

– Tíz – válaszolta Wade. – Nem, várj csak... tizenkettő.

– Nem tudod?!

– Tíz volt, mielőtt elindultam turnézni, de ha jól emlékszem, kettőt átvettem a szomszédoktól, akiknek nehézséget okozott az etetésük.

Trina elnézett a távolba.

– Vannak szomszédaid?

Wade felnevetett, majd elhajtott egy szerényebb épület mellett.

– Nem ez...?

– Nem, ez a gondnokomé.

Befordultak a sarkon.

– Ez anyám háza – mondta Wade.

Ez már kevésbé volt szerény; a ház úgy kétszáznyolcvan négyzetméteres lehetett, olyan, amelyet Texasban sokfelé lehetett látni, csak ennek a verandája teljesen körbeért, és még egy különálló garázs is tartozott hozzá.

Trina épp időben fordította oda a fejét, hogy kellő távolságból az egész látványt be tudja fogni a tekintetével.

– Húha!

Gyakorlatilag egy ranch volt a ranchon belül. A kétszintes épület szélesen terült el előtte, és... hatalmas volt.

– A hotelszobákban töltött hónapok után, mikor itthon vagyok, jólesik kinyújtózni.

– Ez hatalmas, Wade!

A férfi ahelyett, hogy behajtott volna a garázsba, a bejárat ajtóhoz vezető lépcsőhöz közel állította le a furgont.

Trina fél lábbal már kiszállt, mikor Wade odanyújtotta neki a kezét.

– Mielőtt bemennénk, hadd vezesselek körbe idekint!

Üdítő volt belélegezni a vidéki levegőt.

– Te építtetted?

– Újraépíttetem. Az eredeti ház alapjai itt voltak, a kis pajtával és a legelővel együtt. A föld miatt vettem meg a birtokot, és a tó meg az azt tápláló patak miatt.

– Tavad is van? – nézett rá döbbenten Trina. A legtöbb helyen, ahol járt, volt dísztó, na de hogy egy valódi!

A ház keleti végét megkerülve jutottak el az épület mögé. Trinának leesett az álla, mikor megpillantotta a messze húzódó birtokot. Csak itt látta, hogy a ház valójában egy kis dombon áll, mögötte pedig földek, amíg a szem ellát. Ránézésre az istállóban díjnyertes telivérek álltak, a karám pedig akkora volt, hogy akár rodeókat is tarthattak bennük, leszámítva, hogy a fedett lelátó fém helyett téglából és fából épült. A végtelenbe nyúló birtok előtt még volt egy hatalmas úszómedence, azon belül pedig két jakuzzi. Trina fel nem foghatta, miért van szüksége valakinek a medencéjén belül még két jakuzzira is. Ámulva nézte a hatalmas, fedett teraszt, amelyen még egy komplett szabadtéri konyhát is kiépítettek. Itt emberek nyüzsögtek: a teraszt ellepték a munkások, akik a következő napi partira készítették elő a helyet.

– Talán hihetetlenül hangzik, de ezen a ranchon szarvasmarhákat tartunk – mondta Wade.

– Komolyan?

– Kicsivel kevesebb mint százan vannak, a tavon túl – válaszolta a távolba mutatva a férfi.

Trina a tavat sem látta, nemhogy a szarvasmarhákat.

- Majd később megmutatom.
- Miért pont szarvasmarha? – kérdezte Trina. Wade átkarolta a vállát, és rákacsintott.
- Mert ez itt Texas.
- Okééé – nevette el magát Trina.
- Helló! Ki ez a hölgy?

Egy majdnem olyan magas és hasonló testalkatú férfi, mint Wade, lépett oda hozzájuk.

- Ike, ő itt Trina, akiről már meséltem neked.
- Úgy érted, az a nő, akiről csak annyit tudok, hogy kimentél elé a reptérre?

Wade elégedettnek tűnt.

- Igen, ő lenne az.

Ike kinyújtotta a kezét, mire Trina megrázta.

- Ha ez segít, hogy jobban érezze magát, nekem sem mondott semmit magáról.

Ike felnevetett.

- Igen, máris jobban érzem magam.

Ekkor egy újabb férfi csatlakozott hozzájuk.

Nagydarab fickó volt, fél fejjel magasabb Wade-nél, olyan tekintettel, amely akkor is zavarba hozta az embert, mikor félig mosolygott.

- Maga biztosan testőr – állapította meg Trina.
- A férfi arcáról azonnal eltűnt a félmosoly.
- Ike rácsapott a férfi karjára.
- Ismeri a fajtadat, Jeb!
 - Mit tudsz a testőrökről? – kérdezte Wade Trinától.
 - Volt dolgom velük – válaszolta Trina röviden. – Trina vagyok – mutatkozott be, odanyújtva a kezét Mr. Izomnak.

- Jeb. Wade testőre.

Határozott kézfogása volt.

- Tudtam!

- Érkezik – mormogta Ike.

Wade megfordult, mire Trina követte a tekintetét. Egy farmernadrágos, szőke bombázó közeledett feléjük. Ő lenne az exbarátnő? Kicsivel idősebbnek tűnt Wade-nél, bár ki tudja. Trina

felkészült a találkozásra, de kicsit megkönnyebbült, mikor Wade újra átkarolta a vállát.

Jeb és Ike félrehúzódtak, Wade pedig megindult vele a nő felé.

– Nyugi! – súgta a fülébe.

– Már késő.

A szőkeség távolságtartó mosollyal az arcán nézett végig rajta.

– Anya, hadd mutassam be egy barátomat – mondta Wade.

Anya? Ő Wade anyja?!

Trina biztos volt benne, hogy az arcára kiült a döbbenet.

– Trina, ő Vicki, az anyám.

– Micsoda meglepetés! – szólalt meg az asszony. Tekintete ide-oda vándorolt Trina és Wade között.

– Örvendek – nyújtotta neki a kezét Trina.

Vicki egy kicsit túl gyorsan mozdult előre.

– Trina, igaz?

– Ühüm. Trinával Floridában találkoztunk, a turném végén.

– Tehát maga az oka annak, hogy Wade később jött haza – állapította meg az asszony kissé kimért hangon.

– Igen.

– Hadd találjam ki! Az egyik koncertje után találkozott Wade-del?

– Valójában nem. Sosem hallottam énekelni a fiát. Kivéve persze a rádióban.

Vicki hitetlenkedve felnevetett.

Trina Wade-re pillantott, a férfinak azonban teljesen nyugodt volt az arca.

Vicki lassan abbahagyta a nevetést.

– Komolyan beszél.

– Igen, anya, teljesen komolyan.

Kínos csend állt be. Trina megpróbálta megtörni.

– Nem kis munka megszervezni egy ilyen partit!

– Igen. Ideje is visszamennem. Itt marad velünk?

Trina majdnem nemmel válaszolt, Wade azonban megelőzte.

– Igen – mondta.

Vicki mosolyogva megemelte az állát.

– Értem. Hát akkor üdvözljük. Ha szüksége lenne valamire...

– Köszönöm.

Vicki sarkon fordult, és otthagytta őket.

– Ez elég...

– Kényelmetlen volt – fejezte be Wade a mondatot.

– Igen, egy kicsit.

Egy ideig szótlanul néztek a távolodó nő után.

Trina észrevette, hogy az egyik munkás Vicki fenekét bámulja.

– Ne érts félre – mondta a fejét oldalra billentve –, de édesanyád tizenkét évesen szült téged?

Kérdése végre megtörte a kissé feszült csendet. Wade odahúzta magához.

– Még annyi sem volt – válaszolta tréfálkozva.

– Először azt hittem, hogy ő az exed.

Wade hevesen megrázta a fejét.

– Jaj, dehogy!

Trina a tekintetét elszakítva a távolodó nőről, Wade-re pillantott.

– Ha édesanyád ilyen kimért volt, mire számíthatok az exedtől?

Wade újra rámosolygott.

– Van testőröm.

Trina a férfi mellkasának támasztotta a homlokát.

– Remek!

Wade elkísérte Trinát a szobához, amelyben el akarta szállásolni – a saját hálójához legközelebb lévőhöz. Tudta, hogy a hétvégi randevújukat a legnagyobb jóindulattal sem lehet bensőségesnek nevezni, azonban eltökélt szándéka volt, hogy talál pár órát, amikor kettesben tudnak maradni. Előbb azonban beszélnie kellett az anyjával.

Igaz, nem gyakran vitt haza nőket, ám azzal a kevéssel Vicki nem viselkedett ennyire ridegen. Wade még a parti előtt ki akarta deríteni, hogy Trinával miért volt más, mint a többiekkel.

Vicki egy félig fix kültéri színpad mellett állt – Wade sokszor énekelt itt azóta, hogy átalakította a birtokot a saját igényei szerint. Kicsit számított arra, hogy Jordynt is ott találja az anyja társaságában, azonban Ike-től megtudta, hogy a nő csak másnap délelőtt érkezik meg, a hangpróbára.

– Szia! – tette rá a kezét az anyja vállára. – Van egy perced? Beszélni szeretnék veled.

– Persze! – válaszolta az asszony, majd odaszólt Wade egyik emberének: – Gondoskodjon róla, hogy alaposan rögzítsék az üléseket! Nem szeretném, hogy bárki leessen.

– Bízsa csak rám, Ms. Vicki!

– Köszönöm! – mondta az asszony, majd Wade mögé pillantott. – Hol van a *barátod*?

Nem lehetett nem kihallani Vicki hangjából a gúnyt.

– Odabent. Épp kicsomagol.

– Mondd, ki ő? – A nő már egyáltalán nem mosolygott.

Wade arrébb húzta magát, hogy a színpadot építők még véletlenül se hallják őket.

– Egy barátom. Miért voltál vele ennyire rideg?

– Nem voltam...

– Anya!

Vicki összeszorította a száját.

– Jordyn bandája fog holnap játszani.

– Tudom, Ike már mondta. Miért hívtad meg, mikor tudod, hogy szakítottunk?

– Azt gondoltam, most, hogy hazajöttél a turnéről, újra összejöttök. Jordyn azt mondta, hogy szünetet tartotok, és amikor hazajössz...

– Nem számít, hogy Jordyn mit mondott! Részemről ez nem szünet. Szakítottunk, anya.

– Drágám, pedig olyan kedves lány! Pont olyan, amilyenre szükséged van. Megérti, hogy mozgalmas életet élsz...

Wade mindkét kezét az anyja karjára tette.

– Szakítottunk, anya – ismételte meg határozott hangon. – A részletektől megkíméllek, mert nem kell ismerned őket, de higgy nekem, ez kettőnk között sosem működött volna. Jólesik, hogy fontos számodra a boldogságom annyira, hogy beleszólj a dolgaimba, de kérlek, hagyd abba! Egyedül is tudom intézni a szerelmi életemet.

– Trinával?

– Bárkivel, akire a választásom esik. Már a gimiben sem mondtad meg nekem, kivel randizzak, úgyhogy kérlek, ne most kezd el!

– Mit mondok majd Jordynnek?

Wade a homlokát ráncolva nézett anyjára.

– Hát erről van szó? Kényelmetlenül érzed magad?

Az, hogy Vicki összeszorította a száját, épp elég válasz volt.

– Mondd meg neki, amit meg kell mondanod, vagy semmit se mondj neki, majd én beszélek vele. Újra. De kérlek, Trinával ne légy ennyire pikírt!

– Jól van, jól van! – mondta a szemét forgatva az asszony.

Wade arcon csókolta, majd otthagyta.

Tizennegyedik fejezet

Trina azt hitte, Wade vacsora előtt elviszi sétálni, azonban a férfinak más tervei voltak. Eljutottak a tóhoz, amely a birtok kertészek által rendben tartott részének végében, egy fasor mögött búj meg.

– Gyönyörű! – ámult Trina. Ráadásul csend volt, ami nagyon jólesett a ház körüli zaj után.

Wade megmutatta neki a tó mögötti dombon legelő szarvasmarhákat, majd elsétáltak egy öreg rönkházhoz.

– Ez a ház már az előző tulajok előtt is itt állt – mondta a férfi.

– Komolyan?

– Bizony! A tetőt lecseréltem, amúgy egyébként az egészet megőriztem olyannak, amilyen volt. Nincs se folyóvíz, se áram.

Mikor beléptek, Trinát egy két személyre megterített asztal látványa fogadta.

– Mire készülsz? – kérdezte a nő mosolyogva.

– Holnap már osztoznom kell rajtad, ma este viszont még lehetőségünk van kettesben lenni.

Trina megkönnyebbült, hogy nem kell Vickivel egy asztalnál ülnie.

– Nem rossz első randinak.

– Van néhány trükk a tarsolyomban.

Wade odalépett az asztalhoz, és elvette róla a borosüveget. A dugó már ki volt húzva.

– Ha jól emlékszem, a vöröset szereted.

– Te pedig a sört.

– Igen, de alkalomadtán azért bort is szoktam inni.

Trina kétkedő tekintettel nézett rá.

– Tényleg szoktam. Még borkóstolón is voltam.

– Komolyan? És hol?

– Ööö... – pislogott Wade – Napában.

– És melyik bor ízlett a legjobban? – tette fel Trina a keresztkérdést.

– A legdrágább – válaszolta a borosüveget felemelve Wade. – Ha sokba kerül, annak jónak is kell lennie, igaz?

– Nem feltétlenül. De nem gond, talán taníthatok neked valamit. – Wade sok jó pontot kapott azért, hogy ennyire igyekezett a kedvére tenni.

– Jól hangzik! – A férfi odanyújtotta Trinának a poharat, majd magának is töltött.

– Az első randikra!

– És az azokat megelőző, közös repülőutakra – tette hozzá Wade. Trina belekortyolt a borba.

– Ez egész jó! – vont a fel meglepetten a szemöldökét. Wade kidülesztette a mellkasát.

– Látod? Ha drága, akkor jó is.

Trina megnézte az üveg címkéjét.

– Wade!

– Igen?

– Neked mi számít drágának?

A férfi elfordította a tekintetét.

– Nem árulom el, mennyit fizettem érte. Azzal tönkretenném a hangulatot, amit próbálok megteremteni.

Trina tekintete azonban egyértelműen azt üzenté, hogy nem szándékozik annyiban hagyni a dolgot.

– Éhes vagy? – kérdezte a férfi egyik lábáról a másikra állva.

– Wade...!

– Kétszáz dollár körül, ha jól emlékszem – válaszolta a férfi vonakodva.

Trina visszatette az asztalra az üveget, és ivott egy korty bort.

– Ha kétszázat adtál ezért az üveg borért, jobb lesz, ha nem egyedül találkozol az ingatlanossal, aki tengerparti házakat árul Kansasben.

– Kansasben nincs is... – tiltakozott Wade, majd elkomorodott. – Jeb mondta, hogy jó – vallotta be.

Trina félbeszakította volna, ő azonban így folytatta:

– Viszont tényleg voltam borkóstolón, San Franciscóban... ami gyakorlatilag ott van Napa mellett... vagyis nincs is olyan messze tőle...

Elbűvölő volt, ahogy hebegett-habogott. Mint egy kisfiú, aki a száját törölgeti, miután rajtakapták, kezében a süteményes dobozzal.

Trinának nagyon jólesett, hogy valaki ennyire nagyon próbálkozik a kedvéért.

– Ne ródd fel nekem! Le akartalak nyűgözni.

– Le is vagyok nyűgözve.

– Tényleg? – A férfi abbahagyta a mocorgást.

– Tényleg. De nem tudom, miért görcsölsz ennyire.

Wade letette a borospoharát.

– Viccelsz? Mindennél jobban szerettem volna, hogy elgyere. Most, hogy itt vagy, nem szeretném elrontani egy rossz borral vagy azzal, hogy anyám jégkirálynőt játszik!

Trina is letette a poharát a férfié mellé.

– Nem tehetsz arról, ahogy anyád viselkedik, és egyáltalán nem a világ vége, ha nem ismered a borokat. Itt vagyok, akár itt a helyem, akár nem.

– Határozottan itt a helyed!

Már megint az a sárm!

A férfi tekintete Trina ajkaira vándorolt.

Vajon meg fog...?

Vagy nem...?

– Gyere, együnk! – mondta a tekintetét elfordítva a férfi.

– Vagy meg is csókolhatnál.

Nem kellett kétszer mondania.

Wade két lépéssel ott termett előtte, és a karjába zárva elejét vette annak, hogy Trina azt mondja, csak viccelt. Nem mintha ilyesmit akart volna mondani.

Ajkát ellenkezést nem tűrően Trina ajkaihoz préselte, miközben kezével megtámasztotta a nő tarkóját. Először mintha maga sem hitte volna el, hogy mindez megtörténik, ám aztán átkarolta Trina derekát, lágyan, mint aki már biztos benne, hogy a nő nem fog kibontakozni az ölelésből.

Minden egyes lélegzetvétellel egyre jobban átadta magát a csóknak, éreztetve Trinával, hogy ez olyasvalami, amihez jól ért. Lehet, hogy nem tudta, milyen a jó bor, vagy, hogy hogyan kezelje

az anyja viselkedését, azt viszont nagyon is jól tudta, hogyan kell elcsábítani egy nőt.

Lassan mozgott, mintha semmi más nem létezett volna a világon, csak az ő egymást ízlelgető ajkaik; nyelvével előbb engedélyt kért, majd birtokba vette Trina ajkait. Ő pedig a lassú, ám határozott mozdulatoktól minden porcikájában bizsergett.

Wade jól csókolt... túlságosan is jól.

Fejét megmozdítva nyelvével még mélyebbre hatolt Trina szájába. És közben tartotta őt. Ugy tartotta, mint aki soha többé nem akarja elengedni.

Trina nem tudta, mennyi ideig tartott a csókjuk, hogy az oxigénhiány miatt szakították-e meg, vagy egy állat távolról jövő hangja hozta vissza őket a valóságba. Mikor ajkaik szétváltak, a férfi egy rövid ideig még átkarolva tartotta.

– Húha! – nyögte Trina rekedtes hangon.

– Ezt jó hallani! – mondta a szemébe nézve a férfi. – Lassan akarok haladni. Semmit sem akartam még ennyire lassan csinálni.

– Jó ötlet.

Wade hátrébb lépett, és kihúzta Trinának a széket.

– Együnk!

Képtelen volt elaludni.

Trina puha ajkainak emléke... és a nő ott van a szomszédos szobában.

– *Nem!*

Hangosan kellett kimondania a szót, máskülönben félő volt, hogy nem bír uralkodni magán, és átmegy a mindössze néhány lépésre lévő szobába. Wade Thomas több dologban is jó volt... jól énekelt, elbűvölő volt, értett a csábításhoz... és ahhoz, hogy az idősebb nők azt kívánják, bárcsak vissza tudnák forgatni az idő kerekét. A türelmes várakozásban azonban pocsék volt. Már nagyon régóta nem fogta vissza magát annyira, mint most, Trina kedvéért. Ez már a mazochizmussal volt határos. Ha nincs odakint koromsötét, felpattant volna Fekete Csillagra, és elvágta vele.

Őrülden vágyott Trinára. Állandóan a nő körül forogtak a gondolatai, és esze ágában sem volt kiverni őt a fejéből.

Elég szerelmes dalt írt már ahhoz, hogy be tudja azonosítani az érzést. Ez nem pusztán vágy volt, annál jóval több. Mióta Trina megérkezett, a tekintete egyszer se révedt a távolba, ami reménnyel töltötte el Wade-et: talán már nem gondol a néhai férjére. Sőt, valójában Trina kezdeményezte az első csókjukat.

Wade elmosolyodott, ahogy visszagondolt a csókra. Édes volt... és enyhén pikáns.

Az emléktől még jobban sajogni kezdett a teste.

– Jobb lesz, ha alszol, Thomas... ma éjjel még nem fog megtörténni! – suttogta bele a sötétségbe.

Az oldalára fordult, és erőnek erejével lehunyta a szemét.

Ám így is csak Trinát látta maga előtt.

Nem volt meleg. Az emeleti vendégszobában nem kellett bekapcsolni a légkondicionálót, elég volt csak nyitva hagyni az ablakot. Trina mégis verejtékezett.

Az emberek csak akkor mondják azt, hogy lassan akarnak haladni, ha valójában visszakoznak. Wade azonban nem visszakozott. Vacsora közben végig fogta a kezét, és arról mesélt, hogy az álma egy szarvasmarharanch. Még gyerekkorában olvasott egy könyvet egy férfiről, aki lépésről lépésre követte az álmait. Azt is mondta, hogy Texasban, akinek ekkora földje van, attól már szinte elvárják, hogy vagy szarvasmarhája, vagy olajmezője legyen. Az olajmezőt meghagyja Trinának, mondta.

Beszélgettek.

Wade Thomas, a híres énekes szegényen kezdte az életét. Szegényebben, mint ő. Trina szülei mindketten keményen dolgoztak, hogy őt és a nővérét gimnáziumba járathassák. A lány azután közösségi főiskolára ment, végül pedig állást szerzett magának egy légitársaságnál. Egy repülőúton találkozott Samanthával, aki mesélt neki az Alliance-ről. Aztán Trina egyszer csak azon kapta magát, hogy Fjodor Petrov felesége, majd nem sokkal később már az özvegye.

Akkor mégis mit keres itt, Wade Thomas házában, azt kívánva, hogy bárcsak gyorsítana a férfi?

Megfordította a párnát, majd morogva beleboksolt párat.

Avery sosem vágyott a keleti partra.

A túl nagy csend miatt álmatlanul forgolódott az ágyban, aminek az lett az eredménye, hogy másnap csak kóválygott.

Fogalma sem volt róla, Trina miből gondolta, hogy képes lesz két évig ezen a helyen élni. De ki ő, hogy ítélkezzen? Legalább semleges színek és nagy terek jellemezték Fjodor házát. Bernie a sötét fáért volt oda, és a vadászzöld színű falakért.

Viszont Bernie legalább forgalmas helyen lakott, ahol Avery emberek között lehetett.

Mióta Trina elutazott, csak egy kóbor macskát látott, azonban még az is eltűnt a bokrok közt, mikor megpróbált odamenni hozzá. Ostoba macska!

Avery az életmentő kávésbögrét szorongatva elindult Fjodor irodája felé. Az ilyen épületekben élő emberek dolgozószobája a házon belül volt... de nem Fjodor Petrové. Neki egy különálló helyre volt szüksége. Talán azt gondolta, ha a családja, a felesége nincs a közelében, és nem zavarja, kétszer akkora vagyont tud felhalmozni? Na nem mintha a föld alatt élvezhetné, dűnnyögte magában Avery, bár aztán gyorsan le is szidta magát a gonosz gondolatért.

A csészét szorongatva keresztülsétált a gyepen.

Trina, akiben még túl élénken éltek az emlékek, kerülte ezt a helyiséget. Avery számára azonban ez is csak egy volt a többi között, ahol fel kellett mérnie, hogy mi az, ami értékes, és mi az, amit csak garázsvásáron lehet eladni.

Ez is csak holmi volt. Egy halott, gazdag ember holmija.

Avery, mikor kinyitotta az ajtót, arra számított, hogy egy szellemmel találja szembe magát. Ehelyett azonban festék és új szőnyeg szaga csapta meg az orrát.

A dolgozószoba közepén egy íróasztal állt, szék nélkül. Előtte volt csak két szék a látogatók számára, a falak előtt pedig könyvespolcok álltak. A földig érő függönyök mögött, melyeket Avery elhúzott,

hatalmas ablakok rejtőztek. Erőlködve feltolta az egyik ablakot, majd a másik oldalon is egyet, hogy az állott levegő helyére beáramolhasson a friss.

Jól van, halott fickó, nézzük, mit rejtegetsz!

Nem az íróasztallal kezdte, ami adta volna magát, hanem a legfelső polccal. Rengeteg könyv volt a helyiségben, azonban egyik sem tűnt réginek vagy értékesnek. Ennek ellenére felmászott a csúszólétrára, levett néhány kötetet a polcról, és lerakta őket az üres asztalra. Valaki vette a fáradságot, hogy kitakarítsa a helyiségben. Avery őszintén hálás volt az ismeretlennek, akinek köszönhetően nem találkozott pókokkal.

A biztonság kedvéért átpörgette a könyvek lapjait, nem lapul-e esetleg bennük valami papír vagy pénz. A könyvek először az íróasztalra kerültek, majd miután átnézte őket, feltornyozta őket az egyik üres fal előtt, majd folytatta a következő polccal. A harmadik polc mögött egy széf lapult. Ezt azonban nem számkód nyitotta, hanem kulcs.

Avery átkutatta a fiókokat. Furcsamód a középső teljesen üres volt. A bal oldali felső fiókban ellenben szép tollak sorakoztak. De nem ám a Bic márkájúak... nem, ezek egytől egyik Montblanc-ok voltak. Avery félretolta az íróasztalon feltornyozott könyveket, és a helyükön felsorakoztatta a tollakat. Az egyik annyira lenyűgözte, hogy a kezébe véve hosszú másodperceken át gyönyörködött benne.

– Csak úgy, egy fiókban csücsül – mondta ki fennhangon, a csillogó gyémántberakást nézve. Petrov összes kincse gyakorlatilag szem előtt volt. De úgy tűnik, ez működött, mert az értékes tárgyak megvoltak, nem vitték el őket a takarítók. Valószínűleg eszükbe sem jutott, hogy valaki olyan ostoba lehet, hogy nem rejti el az értékeit.

Avery azokon a napokon, mikor takarítás volt nála, még egy húszast sem hagyott elől a konyhapulton. Talán átvehetne valamit Petrov gondolkodásából.

Letette a tollat, és tovább kereste a kulcsot.

Semmi.

Letérdelt, hogy be tudjon nézni az asztal alá. Nem lepődött volna meg, ha talál az íróasztal alján egy rejtett fiókot. Különösen, hogy ez

nem egy hétköznapi, modern íróasztal volt, hanem masszív, díszesen faragott.

Bár gyanította, hogy az asztallap aljáról már nem takarították el a pókhálókat, erőt vett magán, és benézett alá. Nem volt nála elemlámpa, így az asztali lámpát dugta be a közeli konnektorba.

Az asztallap alsó fele is tiszta volt... legalábbis egy pontig. Avery, mikor közelebbről is szemügyre vette, látta, hogy egy helyen sötétebb a fa. *Hogy öntheti rá valaki az italát az asztallap aljára?*, kérdezte magában, ám szinte még a végére sem ért a gondolatnak, mikor tudatosult benne, hogy mi is az a folt.

Kirázta a hideg.

Gyorsan felállt. Úgy tűnik, miután elvitték Fjodor testét, a takarítóbrigád kifelejtett néhány helyet.

Avery kisietett a mosdóba, hogy megmossa a kezét, de a szappantartóra pillantva is az jutott eszébe, hogy vajon Fjodor használta-e utoljára.

Ez volt az a pillanat, amikor végleg besokallt.

Fogta a tollakat, és hangosan becsapva maga mögött az ajtót, kiviharzott a halott férfi irodájából.

Úgy döntött, a többi várhat, míg Trina visszaér. És ahhoz a helyiséghez még akkor is szükségük lesz valakire, akinek erősebb a gyomra, mint az övék.

Tizenötödik fejezet

Trina elég texasi barbecue-partin járt már ahhoz, hogy tudja, ezek nem hivatalos rendezvények. Szűk farmert vett fel, és egy gombos selyemblúzt. A cowboycsizmáját otthon hagyta, így kénytelen volt beérni a platós szandáljával. A kalap már túlzás lett volna... nem mintha lett volna nála.

Egy ideig még elbabrált a hajával, és kicsit ráerősített a sminkjére a szemceruzával – elvégre a szeme volt a legvonzóbb része. Bár előző este kicsit nehezen aludt el, kipihentebbnek érezte magát, mint bármikor az elmúlt pár hétben. A Hampton-vidéki ház jobban nyomasztotta, mint azt gondolta volna.

Úgy döntött, gyorsan felhívja Averyt. Barátnője második csöngésre felvette.

– Szia! Milyen Texasban?

– Ki vagyok hangosítva?

– Vezetek. Bemegyek a városba.

– Nem délutánra tervezted? – Trina a falióra pillantott: még csak kilenc múlt, ami azt jelentette, hogy New Yorkban tíz óra van.

– Találtam Fjodor íróasztalában néhány tollat. Még az órás előtt szeretném őket megmutatni egy szakértőnek.

Trina kilépett a szobája erkélyére.

– Bementél a dolgozószobájába – állapította meg.

– Igen. Úgy gondoltam, te nem szívesen mennél be. És örülök is, hogy egyedül voltam ott.

– Igen?

– Inkább nem mennék bele a részletekbe. Csak annyit mondok, hogy a takarítóbrigád nem végzett tökéletes munkát. Miután...

Trina szorosan lehunyta a szemét.

– Ne!

– Ne aggódj! Kisebb idegösszeroppanást kaptam, de már jól vagyok, úton Manhattanbe.

- Sajnálom!
- Semmi baj.
- Cindy visszahívott? Szólok neki, hogy hívjon oda egy jobb csapatot.
- Nem, még nem keresett.
- Megpróbálom újra felhívni.
- Milyen a parti? – váltott témát Avery.
- Még nem kezdődött el.
- És *Wade*? – kérdezte Avery olyan hangon, mintha fájdalmat okozna neki kimondani a férfi nevét.
- Ne légy vele ilyen szigorú! – mondta Trina. – Igazi úriember. – Egy pillanatra elhallgatott. – Viszont az anyjának nem vagyok szimpatikus.
- Micsoda?! Az meg hogy lehet? Tökéletes vagy! Kedves, gyönyörű... nem szólva a hatalmas vagyonodról.
- Avery mindig tudott mondani valami biztatót.
- A kedvességemmel és szépségemmel nem sokra mentem nála, és nem hiszem, hogy ismerné az Everson Oilt. De nem számít, elvégre Wade miatt vagyok itt, nem pedig miatta.
- Kösz, hogy elém vágtál, seggfej! – kiabálta Avery. – Bocs! Mindenki az L. A.-i sofőröket szidja, pedig sehol sincsenek az itteni seggfejekhez!
- Trina felnevetett.
- Jól van, akkor hagylak is, veszekedj csak velük! Holnap, ha már úton leszek Texas felé, hívlak.
- Nem gondoltad meg magad, még mindig vissza akarsz jönni már holnap?
- Igen, holnap jönnek a művészeti árverésesek. És Reed is odaküldi az egyik emberét, hogy szemmel tartsa a dolgokat. – Reed az Alliance biztonsági csapatának tagja volt. Trina texasi birtokán is ők felügyelték a biztonsági rendszert, és a Hampton-vidéki házba is telepítettek kamerákat. Igaz, ott csak a fő- és a hátsó bejáratnál volt egy-egy kamera és riasztó. Nem is volt szükség többre, hiszen a ház üresen állt.
- Remek. Talán akad közöttük valaki, aki eltakarítja az irodában maradt vérfoltokat, ha esetleg nem érnénk el a takarítónődet.

– Kösz a részletes...

– Jaj, ne haragudj! Na, tényleg leteszem. Ezeken az utakon maximálisan kell koncentrálnom.

– Jól van, holnap beszélünk.

– *Ciao!* – köszönt el Avery.

Trina feltette a töltőre a telefonját, majd kiment a szobából.

Wade-et a konyhában találta, egy kávésbögrével a kezében.

– És még azt hittem, hogy én aludtam sokáig – mosolygott rá.

– Én már ötkor fent voltam! – heccelte Trina. – Még mindig nem alszom jól Olaszország óta.

– Én is rengeteget forgolódtam. – Wade tetőtől talpig végigmérte Trinát, majd elvigyorodott. – Jó reggelt!

A nő közelebb lépett hozzá. Hamiskás mosollyal az arcán kivette Wade kezéből, és a szájához emelte a bögrét.

– Hmm!

– Kaphatsz te is – kuncogott a férfi.

Trina megrázta a fejét.

– A tiéd finomabb. – Jó érzés volt flörtölni.

Wade elvette tőle a bögrét, és letette a pultra. Közelebb lépett Trinához, és mutatóujjával megemelte a nő állát.

– Jó reggelt, kis hölgy!

Trina megnyalta az ajkait.

– Jó reggelt!

A férfi ugyanúgy csókolta meg, mint előző este... lassan, édesen. A kávé íze az ajkain és a bőréből áradó szappanillat veszedelmes kombináció volt.

– Jóóóó reggelt! – sóhajtott Trina.

– Ehhez könnyen hozzá tudnék szokni. – Wade lehelete lágyan cirógatta Trina arcát.

Ezzel Trina is így volt.

– Kávét? – kérdezte Wade.

– Igen, kérek.

A férfi töltött neki.

– Mit kérsz bele?

– Feketén iszom – válaszolta Trina. Ivott egy kortyot. – Mikor kezdődik a parti?

– A cateringes cég emberei egy órán belül itt lesznek, délre kész lesz az étel, az emberek pedig bármikor megjelenhetnek.

– Jó leszek így? – kérdezte Trina a karját széttárva.

– Ha még egy kicsivel többet mutatsz magadból, oda kell figyelnem, hogy a haverjaim ne repüljenek rád.

Trina ezt igennek vette.

– Kérlek, majd súgj, hogy ki az, akit ismernem kéne, de nem ismerek.

– Egyedül engem kell ismerned. A többieknek pedig bemutatlak. Ike-kal és Jebbel már találkoztál. Ők azok, akikhez odamehetsz, ha kicsit már túl soknak érzed a többieket, de engem épp nem találsz. Nem mintha akár csak egy percre is el akarnék mozdulni mellőled!

– Ez egy parti. Tudom, hogyan vegyüljek el.

– Efelől semmi kétségem, viszont vannak, akik túlságosan birtoklóak és indiszkrétek. Túl birtoklóak velem kapcsolatban, és indiszkrétek veled. Nem hiszem, hogy bárki is átlépne egy bizonyos határt, ha mégis, akkor gyere oda hozzám, majd én elintézem a dolgot.

– Az exedre gondolsz? – kérdezte Trina.

– Nem lennék meglepve, ha amint meglátna bennünket, sarkon fordulna – válaszolta a homlokát ráncolva Wade.

Trina nem bánta volna.

Wade letette az üres bögrét, és közelebb húzódott Trinához.

– Mit gondolsz az érzelmek nyilvános kimutatásáról? – kérdezte.

Trina elpirult. Biztos volt benne, hogy a férfi észrevette... különösen, mikor a kézfeje hátuljával megsimogatta az arcát.

– Amíg nem látszik rajtuk, hogy szobára akarnak menni...

Wade lecsúsztatta a kezét Trina vállára.

– Drágám, valahányszor rád nézek, szobára akarok menni.

Aha... a férfi csillogó szemétől és a tekintetétől csak még vörösebb lett az arca.

Ahogy elvesztek egymás tekintetében, Trinát, akinek már minden porcikája bizsergett, arra készítette a Wade testéből áradó tesztoszteron, hogy közelebb lépjen a férfihoz.

– Hát itt vagytok! – törte meg a varázst Vicki hangja.

Trina zavartan hátrébb lépett.

Wade felkuncogott.

– Jó reggelt, anya.

Vicki lábszárközépig érő fekete westernszoknyát, a mellét alig fedő haspólót és vékony, rojtos dzsekit viselt. A szettet strasszokkal díszített cowboycsizma tette teljessé. Trina szinte majdnem biztos volt benne, hogy mire a vendégek megérkeznek, kalap is lesz a nőn.

Wade üdvözlésképp arcon csókolta az anyját.

– Olyan jó, hogy itthon vagy! – mondta Vicki, majd Trina felé fordult. – Jól aludt?

– Igen, köszönöm.

Vicki hirtelen elmosolyodott.

– Nem épp a legjobban kezdtük – kezdte. – Szeretnék bocsánatot kérni tőled. Csak hát nem számítottam rá, hogy Wade egy barátját is hazahozza.

Egy bocsánatkérés, amelyet *de* követ, sosem őszinte.

– Nem bántódtam meg – mosolygott Trina.

– Wade barátja az én barátom is.

Ez már egy fokkal jobban hangzott.

– Köszönöm, Vicki.

– Kíváncsi vagyok, hogyan találkoztatok.

– Egy hotel bárjában – mondta Trina, de a következő pillanatban már meg is bánta, hogy kiszaladt a száján. – Ami nem olyan rossz, mint amilyennek hangzik.

Vicki továbbra is mosolyogva nézett rá.

Wade közelebb lépve Trinához, megtámaszkodott a nő mögött a konyhapulton.

– Éjfél volt, és mindketten lekéstük a vacsorát az étteremben. Trina akkora adag ételt rendelt, hogy egy kisebb falu is jóllakott volna vele, én viszont már egy sört sem tudtam kikérni.

– Nem is volt az olyan sok! – tiltakozott Trina.

– Dehogynem!

Trina játékosan meglökte a férfit.

– Nem volt. Na jó, több volt, mint amennyit meg bírtam volna enni. Viszont így a fia jól járt.

Vicki tekintete ide-oda vándorolt közöttük.

– Nem fogod elhinni, hogyan reagált, mikor elmondtam neki, ki vagyok!

– Miért, hogyan reagált? – kérdezte Vicki.

– Azt kérdezte: „Talán ismernem kéne magát?” Először azt hittem, ugrat.

Míg a férfi mesélt, Trina végig az arcát nézte.

– Eszem ágában sem volt ugratni téged! Fontosabb volt, hogy végre egyek.

Wade elnevette magát.

Az emlékeket felidézve mosolyogva néztek egymásra, mikor Vicki azt mondta:

– Milyen aranyos! Gondolom, örültél neki.

– Tulajdonképpen sértette a hiúságomat – mosolygott Wade. – Le akartam nyűgözni őt, erre tessék!

– Mégis itt vagyunk – állapította meg Trina.

Wade visszafogottan megérintette Trina derekát.

– Milyen aranyos! – mondta ismét Vicki, megtörve a varázst. – És mondd, mivel foglalkozol?

Trina visszatartotta a lélegzetét. Tudta, ha elárulja, kicsoda, azzal egy olyan beszélgetés venné kezdetét, amit igyekezett elkerülni.

– Trina...

– Légiutas-kísérő... – érintette meg Wade karját, remélve, hogy a férfi kapcsol. – Voltam. Szeretném felépíteni a saját vállalkozásomat. Légiutas-kísérő szolgálat magángépekhez.

– Ambiciózus tervek. Befektetőket is keresel a vállalkozásodhoz?

– Egyelőre nem. – Ha komolyan belevág, ezen is el kell gondolkodnia.

– Értem... – mondta a fiára pillantva Vicki. Kétely suhant át az arcán, de épp csak egy pillanatig, mert aztán újra elmosolyodott.

Trina azonban elkapta azt a pillanatot, és akkor megértette, miért ilyen kíváncsi az asszony.

– Tehát jelenleg gyakorlatilag nincs munkád – állapította meg Vicki.

– Vannak megtakarításaim – felelte Trina.

Wade felkuncogott.

– Nos, ez megnyugtató. Több nőnek kéne üzlettel foglalkoznia. Tekintve, hogy a férfiak elég gyakran okoznak csalódást.

– Anya!

– A jelenlévő természetesen kivétel. – Az asszony kinézett az ablakon. – Úgy látom, megérkezett néhány segítő. Ideje munkához látnom.

– Tudok segíteni valamiben? – kérdezte Trina.

– Nem, maradj csak, kedvesem! Öltözz csak át a partira!

Istenem! Nem megfelelő az öltözékem...

– Nem hoztam magammal...

– Így is remekül festesz – próbált javítani a helyzeten Vicki.

– New Yorkból jövök...

Vicki összehúzta a szemét.

– *New Yorkban* élsz? – kérdezte olyan hangsúllyal, mintha az leprások állama lenne.

– Nem. Houstonhoz közel lakom... ahol van is megfelelő ruhám, csak nem volt időm hazaugrani...

Wade bátorítóan megszorította Trina derekát.

– Kedvesem, gyönyörű vagy. Felejtsd is el! Tökéletesen illesz a társaságba. Ne aggódj!

Persze, hogyne. „Ne aggódj!”

Tizenhatodik fejezet

A Manhattan utcáin közlekedőknek biztos valami különleges jogosítványuk van, gondolta Avery. Az első adandó lehetőséget megragadva leparkolt, és hatalmas táskáját a vállára vetve elindult. Véleménye szerint New York volt a világ egyik legbiztonságosabb városa. Persze ha kiírta volna a homlokára, hogy egy kisebb vagyon van nála, nem így érezte volna, azonban tudta, hogy a többi járókelő szemében ő is csak egy divatosan öltözött, fiatal nő.

A garázsból kiérve megnézte a telefonján a térképet, majd elindult. Már benne jártak az őszben, de még nem annyira, hogy meleg kabátra és szőrmeszegélyes sapkára lett volna szükség. Gyors léptekkel, célirányosan haladt a New York-iak és a turisták között.

Úti céljához megérkezve felpillantott az épületre, majd belépett az üvegajtón. A Braum Aukciósház olyan értéktárgyakra szakosodott, amelyekkel a legtöbb nagy ház nem foglalkozott. Avery, mivel a legtökéletesebb közvetítőn keresztül akarta eladni az értéktárgyakat, nem sajnálta az időt és fáradságot.

Odalépett a recepcióspulthoz, és levette dizájner napszemüvegét. A pult mögött ülő, tökéletes külsejű nő jól begyakorolt mosollyal az arcán üdvözölte.

– Jó reggelt!

– Jó reggelt. Avery Grant vagyok, Mr. Levinhez jöttem.

– Üdvözlöm, Miss Grant. Máris szólok neki, hogy megérkezett.

Avery ahelyett, hogy leült volna, inkább megnézte a falakon függő képeket. Az ilyen irodák az apjáéra emlékeztették: valahányszor a férfi odahívatta magához, megfélemlítés céljából órákon át várakoztatta őt az előtérben. Averynek, mire tizenhárom éves lett, elmúlt a tenyérizzadása és a gyomorgörcse. Addigra megértette, hogy az apja részéről ez egy játszma, és attól kezdve csak a nap végén ért oda a havi találkozóikra. Viselkedése mindennél jobban dühítette az apját. A lány tizenhárom évesen lázadt fel ellene, és

csak azután hagyta abba a lázadozást, hogy hozzáment Bernie-hez. Az apja persze sok éven át dühöngött.

– Miss Grant!

Avery megfordulva pontosan azt látta, amire számított: egy kopaszodó, középkorú, egy hetven magas, háromrészes öltönyt viselő, mosolygó férfit. Kinyújtotta a kezét.

– Mr. Levin!

A férfiak mindig megbámulták. Ehhez már akkor hozzászokott, mikor először vett fel melltartót. Mr. Levin sem volt más. Ő pedig úgy tett, mintha nem venné észre.

– Fáradjon be! – A férfi a recepcióspult előtt elsétálva bevezette Averyt az irodájába. – Milyen volt az útja?

– Kimerítő, mint mindig – tréfálkozott Avery.

– Hát igen, közlekedni mindig stresszes, bárhol is éljen az ember, nem igaz?

A sarokiroda világos volt, de nem szolgált igazán jó kilátással, mert csak az ötödik emeleten volt. Ugyanakkor a cég elég nagy volt ahhoz, hogy Averynek ne kelljen attól félnie, hogy az áru, amelyet magával hozott, el fog tűnni.

– Foglaljon helyet! – mondta a férfi. – Megkínálhatom valamivel? Kávéval, vízzel?

– Köszönöm, nem kérek semmit – válaszolta Avery. – Hálás vagyok érte, hogy kész volt ilyen gyorsan fogadni.

A férfi leült az íróasztala mögé.

– Mikor leírta a tollat, amelyre rábukkant, alig vártam, hogy lássam!

Avery kinyitotta a táskáját, ügyelve rá, hogy a férfi ne lássa meg benne a többi kincset.

Mr. Levin kivett az íróasztala fiókjából egy fekete anyagdarabot, egy nagyítót és egy pár fehér kesztyűt.

– Ezeket találtam meg először – nyújtott át Avery a férfinak egy kis dobozt, benne három tollal.

Mr. Levin sorjában kézbe vette és alaposan megvizsgálta őket.

– Nagyon szépek!

– Egyiket sem találtam meg az interneten.

– Mert limitált kiadásúak... legalábbis ez a kettő biztosan az – magyarázta a férfi, majd kezébe vette a harmadik tollat. Ennek arany szegélye volt, és fekete ónix csíkok futottak végig a teljes hosszán. – Ennek utána kell néznem – mondta.

Akkor Avery elővett a táskájából egy ékszeres dobozt, melyet Trina hálósobájából hozott el: ebbe tette bele a gyémántberakásos tollat.

– És ez az, amelyről beszéltem önnek – mondta.

Mr. Levin fütttyentett.

Avery a széken hátradőlve várt, míg a férfi megvizsgálta a tollat. Úgy tíz perc telhetett el, mire végre újra megszólalt.

– Igazán szép darab!

Avery szerint már inkább a csicsás kategóriába tartozott.

– És van elképzelése arról, hogy *mennyire*?

A férfi kesztyűbe bújtatott kezében ide-oda forgatta a tollat.

– Magas minőségű gyémántok, és a rubinok is kivételesek... – Az elkövetkező negyedórán Mr. Levin elmondta Averynek, hogy ki tervezte a tollat, és hogy milyen kevés ilyen toll készült a világon. Nincs köztük kettő egyforma, bla, bla, bla... Végül, mikor a férfi kimondta az összeget, Avery először azt hitte, rosszul hallotta. Azt tudta, hogy a táskájában lapuló órák sokat érnek, na de egy toll?

– Ilyen rengeteget? – kérdezte döbbenten.

– Egy árverésen akár még többet is. A gyűjtők verekedni fognak érte.

– Egy tollért?

– Egy tollért – válaszolta mosolyogva a férfi.

Avery korábban úgy tervezte, hogy több aukciósházba is elviszi a tollakat, hogy lássa, eltérő összegeket mondanak-e rájuk, most viszont már leizzadt a gondolattól, hogy ekkora értékkel a táskájában sétál Manhattan utcáin.

Körbenézett az irodában.

– Feltételezem, hogy megfelelő a biztonság...

– Természetesen. Még soha egyetlen ránk bízott értéktárgyat sem vesztettünk el, és nem is loptak el tőlünk semmit.

– Akkor ezt itt is hagynám önnél. Amint a barátom visszaér a városba, visszajövünk önhöz, és majd ő eldönti, hogy tényleg el akarja-e adni.

Némi papírmunkát követően, egy órával azután, hogy megérkezett a Braum Aukciósházhoz, Avery már a Park Avenue felé sétált.

Most még inkább úgy érezte, hogy mihamarabb biztonságba kell helyeznie a táskájában lapuló órákat.

Ahogy Wade megjósolta, Trina még meg sem itta a második bögre kávéját, mire megérkeztek az első vendégek. Köztük voltak Vicki barátai is, akik nem maradtak ott velük, miután Wade bemutatta őket nekik. Gus Wade bandájának a tagja volt, és egyike azoknak a tagoknak, akikkel Wade az első albuma kiadását követően turnézott. Aztán ott volt Jerry, az egyetlen férfi a partin, aki nem farmert és csizmát viselt. Pár centivel magasabb volt Trinánál, a negyvenes évei elején járhatott, és sötétbarna hajában nem volt még egyetlen ősz szál sem. Jóképű férfi volt, és ezt, az alapján, ahogyan a többieket méregette, nagyon is tudta magáról.

– Nocsak, ő meg kicsoda? – kérdezte, odalépve hozzájuk. Közben mindvégig leplezetlenül bámulta Trinát.

Wade jelzésértékűen átkarolta Trina vállát, úgy mutatta be őket.

– Ezzel a fickóval jobb, ha vigyázol, mert a végén még beszervez háttérénekesnek!

Trina felnevetett.

– Még szerencse, hogy csak a zuhany alatt énekelek!

Wade felvonta a szemöldökét.

– Meghallgatnám!

– Khm – köszörülte meg a torkát Jerry.

– Bocs, Jerry! – Wade persze egy cseppet sem bánta, amit mondott. – Ő itt Trina. Trina, ő az ügynököm, Jerry.

Jerry kézfogása sokatmondó volt. Trina udvariasan mosolygott, bár legszívesebben azonnal elrántotta volna a kezét, és beletörölte volna a farmerébe.

– Hogy lehet, hogy még nem hallottam erről a gyönyörű teremtészről?

– Most hallasz róla.

– Örülök a találkozásnak – hazudta Trina.

– Kellemes, enyhén egzotikus hang... biztos, hogy nem énekesnő?

Wade odahajtott a fejét Trinához.

– Mondtam!

Mikor elnézett Trina feje felett, arcáról hirtelen eltűnt a mosoly.

Trina követte a tekintetét.

A gyeptúloldalán Vicki egy magas, hosszú lábú, szőke bombázóval beszélgetett. Dús haj, hatalmas mosoly és akkora mell, hogy még Dolly Parton is megirigyelte volna. Csizmát viselt, kalapot és olyan rövid farmerszoknyát, amelyet nem sok nő engedhetett meg magának. És egyenesen Wade-et bámulta.

Jordyn.

– Jobb, ha előbb beszélek vele, és csak utána mutatlak be egymásnak – súgta Wade Trina fülébe.

– Menj csak! Én megleszek – nyugtatta meg Trina.

– Biztos?

– Nagylány vagyok már.

Wade arcon csókolta, majd otthagyta őt Jerryvel.

– Tudja, mi a jó a countryzenében? – kérdezte a férfi, miközben közelebb lépett hozzá.

– Mi?

– Az, hogy a szerelmi háromszögről szóló dalok azonnal a slágerlista elejére ugranak.

Trina megpróbált nem odanézni Wade irányába. Nem sikerült neki. A férfi odalépett Jordynhez, aki előrehajolva megölelte őt.

Trina nem akarta végignézni a jelenetet. Visszafordult Jerryhez.

A férfi most is leplezetlenül bámulta.

– Azt hiszem, maga jó lesz a mi Wade-ünknek – mondta a férfi.

– A *mi* Wade-ünk? – Jerry szavai azt sugallták, hogy a férfi a tulajdonaként tekint Wade-re.

– Jó múzsa lesz számára. És az időzítés is tökéletes.

Trina nem igazán tudta követni a férfit.

– Ezt hogy érti?

– Az albumok, a turnék között kell egy kis szerelem, egy kis szenvedés.

Trina arcáról eltűnt a színlelt mosoly.

– Maga azt kívánja Wade-nek, hogy szenvedjen?

Jerry észbe kapott, és megrázta a fejét.

– Ugyan már, tudja, hogy értem.

Igen, Trina nagyon is jól tudta. Wade Thomas csak egy fejőstehén volt Jerry számára, amit a férfi még csak nem is próbált leplezni. Trina egy perccel sem kívánt tovább maradni a társaságában.

– Valamit el kell intéznem – mondta, és már indult is.

– Örültem a találkozásnak!

Trina mosolyogva elsétált.

– Seggfej! – mormogta az orra alatt.

Avery végre fellélegezhetett. Miután a hat számjegyű összeget érő órát az öt számjegyet érő testvéreivel együtt otthagytá egy Madison Avenue-i aukciósháznál, elindult, hogy keressen magának egy kellemes kis kávézót, ahonnan rálát a Central Parkra. A reggeli, csípős levegő kora délutánra kellemesen felmelegedett. Nagy volt a kísértés, hogy az egész délutánt Manhattanben töltsen, és vegyen magának ezt-azt. Aztán eszébe jutott a legutóbbi hitelkártya-egyenlege és az a sok holmi, amelyek most a port gyűjtötték L. A.-i lakásában.

A Bergdorf Goodman legfelső emeleti éttermében ráérősen kortyolgatta a chardonnay-ját, és piszkálgatta a salátáját. Egész jó kompromisszumot kötött: nem is olyan rossz dolog az egyik leghíresebb és legdrágább áruház éttermében falatozgatni. Talán miután eladta Fjodor csecsebecségeit, kicsit átadja magát a szenvedélyének. Addig viszont megpróbál kicsit takarékoskodni. A szülei főiskolás kora óta próbálták megtanítani neki, hogyan kell felelősen bánni a pénzzel... Pontosabban az apja próbálta megtanítani rá, az anyja pedig csak annyit mondott neki, hogy jól kell férjhez menni. Egy hónappal korábban töltötte be a harmincegyet – ez jó alkalom arra, hogy tiszta lappal kezdjen.

Az asztalához visszatérő pincér a húszas évei elején járhatott: magas, modellalkatú volt, pont a megfelelő mennyiségű izommal a megfelelő helyeken.

– Még egy pohár bort? – kérdezte.

– Nem, köszönöm. – Elvégre vezetett.

– Esetleg egy kis friss kenyérrel? – mosolygott rá a férfi.

– Ha ragaszkodik hozzá...

Avery alaposan megnézte magának a távolodó férfi fenekét.

A pincér pár perccel később visszatért, és egy már kinyitott üvegből töltött neki.

– Elnézést a dugóért!

– Milyen dugóért? – nézett bele a poharába Avery.

A férfi rákacsintott.

– Azért, ami véletlenül beleesett a poharába. Természetesen a ház számlájára írjuk.

– Ó, ez igazán kedves öntől... – mondta Avery, majd tekintete a pincér névjegytáblájára vándorolt. – Norman... – Megpróbált nem felnevetni. – Normannek hívják?

– A szüleim tehetnek róla.

– Nos, köszönöm, Norman.

Avery a kenyeret csipegetve, bele-belekortyolva a borba, elolvasta az e-mailjeit, miközben időről időre felnézett, hogy lássa, Norman vajon figyeli-e.

A férfi, mikor legközelebb odalépett az asztalához, már nem borral kínálta. Helyette azt mondta:

– Hatkor végzek.

A francba...

Averynek vissza kellett mennie Trina házába. Sok tennivalója volt még. Sőt, ez most egy munka volt, amelyért pénzt kap.

Alkalmi numerát nem tervezett be erre a napra.

– Azt hiszem, passzolom – válaszolta. Szívás felnőtt módjára viselkedni. – Vár a munka.

– És ha megadnám a számomat?

Avery elmosolyodott.

– Nem a városban lakom, de gyakran járok erre.

– Tökéletes!

Avery sokkal energikusabban sétált ki a Bergdorf Goodmanból, mint ahogyan érkezett. Üzleti ügyek intézésével töltötte a délelőttöt. Igazi üzlettel. Aztán elfogyasztott egy könnyed ebédet, amely nem desszerttel, hanem telefonszámcsereével és egy ígérettel zárult. Úgy tűnik, működik a kettő együtt: tud egyszerre felnőttként viselkedni és felcsípni egy szépfiút, még ha Normannek is hívják szegényt.

Sétált egyet a Central Parkban, bízva benne, hogy kicsit sikerül lejjebb tornáznia a véralkoholszintjét. Az utolsó pohár bort már nem itta meg, pedig jólesett volna.

Felnőtté válás.

Tényleg kezdett felnőni.

Tudta, hogy már nincs sok ideje, ha el akarja kerülni a csúcsforgalmat, ezért elindult vissza a parkoló felé. Közben megnézte, érkezett-e új üzenete.

Semmi.

Ami kezdte komolyan zavarni. A férfiak figyelmét könnyen felkeltette, ám nem volt olyan ember, aki csak úgy érdeklődött volna, hogy jól van-e. Még a szülei is csak hébe-hóba keresték. Csak az új barátnői töltötték be ezt az űrt. Lorival, akivel egy épületben laktak, elég gyakran találkoztak egy kis borra vagy vacsorára.

Az utóbbi időben Shannon is elég sokszor hívta, bár nem találkoztak olyan gyakran, mint Avery szerette volna. Pedig ha több időt töltöttek volna együtt, talán jó hatással lett volna rá a konzervatív egykori politikusfeleség. Ha valaki, hát Shannon tudta, hogyan kell felnőni.

Trina viszont egészen más volt. Avery és ő sokban hasonlítottak egymásra.

Avery kikereste a telefonján Trina nevét, és elkezdte bepötyögni az üzenetet:

Tudom, hogy egy hatalmas parti kellős közepén vagy. Csak gondoltam, megírom, hogy minden rendben ment. Fjodornak volt ám ízlése!

Egy pillanatra felnézett, majd a kocsiját meglátva belenyúlt a táskájába a slusszkulcsért.

Már úton vagyok vissza a házhoz, úgyhogy hívj nyugodtan, ha beszélgetni szeretnél! NY-ban a vezetés és az üzenetküldés elég veszélyes kombó!

Pont amikor megnyomta a „Küldés” gombot, valami masszív dolog az oldalába csapódott, rálökve őt a járdára.

Az első gondolata az volt, hogy nekiment valaminek. Ám aztán megpillantott egy csizmát, amely egyenesen az arca felé lendült. Hirtelen rádöbbsent, hogy nem ő volt ügyetlen.

Megpróbált mozogni, valahogy védeni a fejét.

Averyt azelőtt még sosem verték meg. Korábban nem is képzelte volna, hogy ez ennyire fájdalmas. Ahogy ott kuporgott a földön, meleg, sós ízt érzett a szájában.

Gördülj arrébb!

Csinálj valamit!

Meg is próbálta, de a teste ólomsúlyú volt. A következő rúgás után már nem tudott gondolkodni.

Tizenhetedik fejezet

– Hát itt vagy! – Trinához visszajutnia majdnem olyan nehéznek bizonyult, mint koncert után átverekednie magát a rajongók között, akik megtalálták a hátsó kijáratot, amelyen keresztül a limójához akart kiosonni. Még a barátai sem értették meg, hogy másnak a társaságára vágyik.

Ami pedig Jordynt illeti, ő egész egyszerűen nem értette a „köztünk vége” mondatot.

– Van itt velem valaki – mondta a nőnek.

– Hallottam – felelte Wade válla felett elnézve Jordyn. Wade megpróbálta kitakarni Trinát.

Ekkor Jordyn közelebb hajolt hozzá... túl közel.

– Semmi baj, *baby*. Mindenkinek kell egy kis szórakozás.

– Nem erről van szó.

Ekkor az anyja is csatlakozott hozzájuk, és elmondta neki, hogy Jordyn tárgyalt egy lemezkiadóval.

Wade körülbelül öt percig bírta a két nő társaságában. Mikor megfordult, Trina már nem volt ott, ahol hagyta őt.

Csak egy jó fél órával és vagy tucatnyi beszélgetéssel később találta meg. Trina egy szalmabálán üldögélve Jebbel beszélgetett.

Wade még elhessegette egy távoli rokonát, és leült Trina mellé a bálára.

– Szia! – mosolygott rá a nő.

– Van fogalmad róla, mennyire nehéz átvágni ezen az embertömegen?

Trina megrázta a fejét.

– Nekem nem okozott gondot... Jeb?

– Nekem sem.

Wade kivette Trina kezéből a sörösüveget, és a fejét hátravetve alaposan meghúzta.

Trina csak mosolygott rajta.

Wade-ben egyszerre két dolog is tudatosult. Először is, tetszett neki, hogy máris fesztelenül tudnak osztozni egy kávéval vagy egy sörről... a másik pedig, hogy a sörösüveg majdnem tele van, a sör pedig meleg. Trina csak azért vett el magának egy sört, hogy jobban elvegyüljön a többiek között, valójában nem állt szándékában meginni az italt.

Wade ettől valamiért még szélesebben vigyorgott.

Az üveget magánál tartva közelebb hajolt Trinához.

– Hogy ment? – kérdezte Jeb Jordyn és Vicki felé biccentve.

– Jól... egész jól.

Trina lehajtotta a fejét.

Wade végül kibökte:

– Nem könnyű továbblépnie.

– Nem meglepő – bólintott Jeb.

– Miért? – kérdezte Trina.

– Jordyn énekesnő, aki nagyon vágyik egy lemezszerződésre.

Wade már befutott énekes, akinek befolyása van a szakmában.

Sokan vannak, akik szeretnék tőle valamit.

– Mint Jerry?

Wade odakapta a fejét.

– Bocsánat – mondta Trina.

Wade kihúzta magát ültében.

– Ő az ügynököm, pénzt fektetett belém.

– Persze.

Volt valami Trina tekintetében, amiből Wade megértette, hogy a nő megjegyzése nem alaptalan.

Az udvar másik végében az erősítő fülsiketítő hangja egyértelműen a vendégek tudtára adta, hogy hamarosan kezdődik az élő zene. Egészen addig egy válogatás ment népszerű countryszámokból. A legkülönbözőbb előadók, kivéve Wade-et, mert a férfi, ha az anyja partit rendezett, mindig megkérte az asszonyt, hogy az ő zenéit hagyja ki.

– Üdvözlök mindenkit! – lépett oda Vicki a mikrofonhoz. – Szeretném mindenkinek megköszönni, hogy eljöttetek! Ritkán fordul elő, hogy az én híres fiam hazalátogat, és még ritkább, amikor élvezhetem a figyelmét. Hol vagy, Wade?

– Istenem! – nyögött fel a férfi.

A körülöttük állók arrébb húzódtak, utat engedve neki a kis színpadhoz.

Wade felállt, és kinyújtotta a kezét Trina felé.

Ő a fejét megrázva tiltakozni kezdett volna, de Wade nem hagyta. Kézen fogta Trinát, és felsegítette a szalmabáláról.

– Gyere! Ne félj, nem harapnak!

– Hát itt vagy! – mondta Vicki, mikor odaértek a színpad elé.

Wade ahelyett, hogy erőszakoskodott volna, csak megkérte Trinát, hogy maradjon ott, majd felment a színpadra. Arcon csókolva az anyját, átvette tőle a mikrofont.

– Helló mindenkinek! Igen, tényleg jó végre újra itthon lenni. Ugye már mindenkinek szörnyen hiányoztam?

Az ismerősök felnevettek, néhány régi barátja pedig még be is kiabált, hogy „Neeem!”

– Hallottalak ám, Ike!

Wade csapatának két tagja hátba veregette Ike-ot.

– Szerencsés vagyok, hogy bejárhatom a világot, és rengeteg szép helyet láthatok, de bevallom, mindig akkor érzem magam a legjobban, mikor hazajövök. Mert tudom, hogy akikkel itthon találkozom, engedik, hogy önmagam legyek, és nem akarnak tőlem semmit.

– Csak egy ingyensört! – kiabálta valaki.

Kezek emelkedtek a magasba, a sörösüvegek lóbálásával jelezve az egyetértést.

Wade felnevetett.

Mikor a színpad lépcsőjén álldogáló Trinára pillantott, látta, hogy a nő mosolyog.

– Szeretném, ha mindannyian üdvözlőnétek a barátomat, Trinát.

Trina félénken integetett a tömegnek.

– Nem túl elegáns hozzád? – kérdezte valaki.

– Ó, dehogynem! Szerencsés fickó vagyok!

Trina érezte, hogy elvörösödik. Tekintetével kérte Wade-et, hogy hagyja abba.

A férfi anyja már nem volt ennyire visszafogott.

– Mi lenne, ha végre hagynánk játszani a bandát?

Wade egy pillanatra odafordította a fejét, majd így szólt a vendégekhez:

– Köszönöm, hogy eljöttetek! Egyetek, igyatok, érezzétek jól magatokat! – Leugrott a színpadról, és nem hagyta, hogy bárki is feltartóztassa. – Így már senki sem fog rád repülni – súgta Trina fülébe.

– Eddig sem akartak rám repülni – felelte mosolyogva a nő.

Wade mögött az anyja felkonferálta Jordynt és a bandáját. Többeknek is érdeklődve ide-oda vándorolt a tekintete Jordyn és Wade között. Mikor Jordyn kezébe vette a mikrofont, Wade látta, hogy az anyja visszatartja a lélegzetét. Az asszony kedvesen rámosolygott, Trinát azonban szándékosan kerülte a tekintetével.

– Üdvözljük még egyszer Wade-et, aki végre itthon van, azokkal, akik ismerik és szeretik őt! – mondta Jordyn, majd csókot küldött Wade-nek. Egy évvel korábban még csak egy ártatlan gesztus lett volna. Most azonban...

Wade, aki már hozzá volt szokva a ráirányuló figyelemhez, mosolyogva integetett, miközben remélte, hogy jó ideig nem kell újra felmennie a színpadra.

– Gyere, keressünk neked valamit, amit tényleg meg is fogsz inni, nekem pedig valami hideget! – hívta Trinát.

Aztán tartotta a szavát, és az egész parti alatt alig mozdult el a nő mellől. Bár ő maga kétszer annyit evett, jóízűen nevetett azon, hogy Trina mekkora mennyiségű ételt képes eltüntetni. Trina már épp keresni akart magának egy hintaszéket vagy nyugágyat, hogy átadja magát a kajakómának, mikor Wade kézen fogva bevitte a táncterre.

– Csak kövess! – súgta a fülébe. – Két gyors lépés, két lassú lépés.

Trina érezte, hogy többen is kíváncsian várják, mit fog produkálni.

– Szégyent hozok rád...

– Nem fogsz, kis hölgy.

Trina másképp gondolta.

Wade egyik karjával átkarolta a derekát, a másik kezét pedig a vállára tette.

Trina kezdett izzadni.

– Nyugi! – rázta meg a karját Wade. – Hidd el, nagyon könnyű.

Két gyors, két lassú, két gyors, két lassú.

A körülöttük lévőek ugyanezt táncolták, csak épp sokkal dinamikusabban mozogtak előre-hátra, miközben a férfiak pörgették a táncpartnereiket.

Trina elvétette a számolást, mire Wade korrigált, és hirtelen megpörgette.

– Úristen!

– Látod? Cseppet sem nehéz.

Trina megpróbált nem gondolkodni, csak a zenére figyelni.

– Látod? Született tehetség vagy!

– Hogyne!

Wade Trina mindkét kezét a vállára tette, a sajátjaival pedig a nő csípőjét irányította. Hatalmas mosolyát csak a vak nem látta.

– Már csak egy pár csizmát kell kerítenünk neked – mondta, majd megpörgette Trinát.

A nő úgy nevetgélt, mint egy iskolás lány.

– Hogy jobban beolvadjak?

– Ühüm. – Wade kacintott, majd egyik kezét elvéve Trina csípőjéről, levette a kalapját, és áttette a nő fejére. – Így már egész más!

Trina a mutatóujjával kicsit feljebb tolta a kalap elejét.

– És ha nem adom vissza?

A férfi a kalapra pillantott, majd egyenesen a szemébe nézve így felelt:

– Nem kérem vissza.

Utoljára végzős korában, a gimis bálon fordult elő, hogy felvette egy férfi ruhadarabját. Attól kezdve minden randevúra vitt magával pulóvert, hogy ne legyen szüksége a randipartnerére dzsekijére. Wade kalapja visszarepítette élete egy könnyebb időszakába, mikor a kézen fogva andalgástól, csókolózástól és táncból pillangók repdestek a hasában.

Mindketten nevettek, mikor Wade megpörgette őt, és a férfi egyszer sem tette szóvá, hogy a lábára lépett. Csak tovább táncolt, mint aki erre született.

Mikor egy lassúbb szám következett, Wade a táncter hátsó végébe terelte Trinát. Pár másodpercig csak szótlanul nézte, majd

megcírógatta az arcát. Trina megborzongott, pedig nem is volt hideg.

– Átkozottul szép vagy, mikor mosolyogsz!

Trina ráharapott az ajkára.

– Gyere ide! – A férfi előrehajolt, és szájon csókolta.

Trina a kezével megtartva a kalapot, hátrahajtotta a fejét. Wade hozzápréselte magát, testük térdtől mellkasig összeért. A férfinak enyhén sör- és barbeque-íze volt. Mikor Trina már épp azt hitte, hogy a csókjuk jobban elmélyül, Wade hátrébb húzódott annyira, hogy mikor megszólalt, Trina az ajkán érezte a leheletét.

– Megölsz! – mormogta a férfi.

– Te kezdted! – felelte Trina. Ajkuk alig egy centire volt egymástól.

Wade újra megcsókolta – röviden, ám annál határozottabban.

Mikor hűmmögött valamit, Trina nem volt benne biztos, hogy az egy dal-e, vagy a férfi felizgult. Mindegy is, megmosolyogtatta. Aztán Wade hátrébb húzódva megfogta a kezét.

A következő pillanatban Trina újra a tánctéren találta magát.

A délutánból lassan kora este lett, a kertben kigyulladtak a fények. A banda az elmúlt órák alatt több szünetet is tartott, ám ez nem jelentette azt, hogy abbamaradt volna a zene vagy a tánc.

Az ételektől roskadozó asztalokon mindenfajta ízű és formájú piték is megjelentek. Trinának már be kellett húznia a hasát.

Mikor Ike félrehívta Wade-et, Trina, az alkalommal élve, elment a mosdóba felfrissíteni magát.

Már a házban volt, az emeletre vezető lépcsőn, mikor összefutott Vickivel.

– Látom, jól mulatsz – jegyezte meg az asszony.

– Igen. A családotok és a barátaitok is kedvesen fogadtak – felelte Trina.

Ekkor Vicki Wade kalapjára pillantott.

– Úgy tűnik, a fiam kedvel téged.

Trina most sem tudta eldönteni, hogy a nő szájából elhangozva ez jót jelent-e, vagy sem.

– Elbűvölő férfi...

– Igen, tudja, hogyan bűvölje el a nőket. Az ilyen partikon általában csak úgy ragadnak rá a nők, de úgy látom, most csak egy van.

Egész este alatt csak kétszer csókolóztak, és egyáltalán nem másztak egymás nyakába.

– Nem tudom elképzelni, hogy Wade tudomást sem véve rólam, más nővel flörtöljön, miután meghívott.

– Szándékosan nem is, néha viszont előfordul, hogy udvariasságból nem utasítja vissza a nála próbálkozó nőket.

Trina nem volt benne biztos, hogy mire céloz Vicki. Ha nem lett volna annyira boldog a táncról és Wade rá irányuló figyelmétől, talán rá is kérdez. Így azonban csak annyit mondott az emelet felé biccentve:

– A dzsekimért indultam.

– Persze, menj csak! Majd legközelebb beszélgetünk.

Trinának nem igazán tetszett az ötlet.

És ha ez nem lett volna elég, a lépcsőfordulóban szembetalálta magát Jordynnel. A nő úgy állt ott a falnak támaszkodva, mint aki vár valakit.

Mikor meglátta Trinát, előbb egy pillanat erejéig mögé pillantott, és csak utána szólalt meg.

– Helló! Még nem találkoztunk.

– Ez nem jelenti azt, hogy ne tudnánk a másikról, ki ő – mondta nyíltan Trina. – Remélem, nem érzed magad kényelmetlenül.

Jordyn kivillantotta fehér fogsorát.

– Én? Dehogyan! Elég ideje ismerem már Wade-et ahhoz, hogy tudjam, miben sántikál.

Már megint ez a célozgatás! A nő bele akarta rángatni Trinát egy olyan beszélgetésbe, amelyhez neki semmi kedve nem volt.

– Ha megbocsátasz...

Jordyn felemelte a két kezét.

– A világért sem akarok az utadba állni.

Pedig már megtetted.

Szobájába érve Trina vett egy mély lélegzetet. Lentről nevetés hangja szűrődött be a nyitott ablakon. Odalépett az erkélyajtóhoz, és lenézett a kertre. Wade-et nem volt nehéz észrevenni... vagy csak az

ő radarja működött úgy, hogy az összes ember közül a férfit pillantsa meg elsőként. Néhány barátja társaságában volt, míg a többi, száznál is több vendég szintén kisebb-nagyobb csapatokba verődve beszélgetett. Trinát meglepte, hogy az emberek nem mind körülötte csoportosulnak. Elvégre az ilyen ismert embereket, mint ő, mindig tömeg vette körül. De úgy tűnt, Wade barátai tényleg a barátjuknak tekintik őt, nem pedig hírességnek.

Trina bement a mosdóba, aztán leült az ágy szélére, és elővette a táskájából a szájfényét. Két mozdulat a vékonyka ecsettel, és már fel is frissítette a sminkjét. Miközben visszatette a retiküljét az éjjeliszekrényre, véletlenül lelökte a töltőn lévő mobilját.

Ahogy lehajolva felvette a padlóról, felillant a kijelzője, és Trina látta, hogy három üzenete is érkezett.

Mindhárom Loritól.

Hívj fel!

Sürgős!

Hagytam hangpostaüzenetet. Most indulok, úgyhogy Samet hívd!

Trina hátán végigfutott a hideg. Lorinak nem volt szokása farkast kiáltani. Mindig nagyon összeszedett, higgadt volt, sőt néha már-már rideg. Trina idegesen babrált a telefonjával, míg végre belépett a hangpostájába. Lori hat órával korábban hívta őt.

„Trina, Lori vagyok. Ne ess pánikba!” A gond csak az volt, hogy maga Lori is idegesnek tűnt. „Averyről van szó. Jól van...” Lori megköszöri a torkát. „Hívj vissza, amint meghallgattad az üzenetemet!”

Trina keze ekkor már remegett.

Visszahívta Lorit, ám csak a hangposta felelt. Nem vesződött az üzenetküldéssel, inkább azonnal hívta Samet.

Mikor a nő felvette a telefont, Trina köszönés nélkül szólt bele:

– Mi történt?

– Órák óta próbálunk elérni!

– Mi történt, Sam?

Sam nem válaszolt azonnal.

– Megtámadták Averyt...

Wade látta, ahogy Trina keresztülvág a tömegen. A nő arcáról eltűnt a korábbi mosoly, és a kalap sem volt rajta, melyet Wade jó pár órával korábban ráadott. Vállán ott lógott a retikülje, és pulóvert viselt, mint aki indulni készül.

Valami baj történt.

– Bocsássatok meg! – szakította félbe a beszélgetést, és a társaságot otthagya Trina elé sietett.

Trina meglátta őt, így félúton találkoztak.

– Mi történt? – kérdezte Wade.

Trinának remegett a szája széle.

– Mennem kell! Ki kell jutnom a reptérre!

– Hékás, lassabban! – mondta Wade, a két kezét Trina vállára téve. – Mi történt?

– Muszáj elmennem, Wade! Most azonnal! Avery... kórházban van. Sajnálom. Kölcsönkérhetem a furgonodat? Vagy esetleg ha Jeb ki tudna vinni a reptérre... Mindegy, csak...

– Végy egy mély levegőt, *baby!* – Kézen fogta Trinát, és elindult vele a ház felé.

Jeb ott volt a hátsó ajtónál.

– Majd útközben elmondom. Hozd a kocsit! – kérte tőle Wade.

Trinát a kocsifelhajtón hagyva berohant a házba a tárcájáért és kabátjáért. Mire visszaért, a nő már a hátsó ülésen ült, Jeb pedig a volánnál. Wade ahelyett, hogy az anyósülésre ült volna, hátulra szállt be, Trina mellé.

Ő épp telefonált.

– Meddig?

Jeb elindult. Úgy tűnt, Trina már megadta neki az úti célt.

– Jól van. Tudunk még valamit arról, aki ezt tette vele?

Wade fejében kezdett kialakulni egy kép.

Trina lehajtotta a fejét.

– Tudtam, hogy be kellett volna vonnunk Reedet mint testőrt. Aukciósházakhoz vitt dolgokat... nem, karórákat és tollakat. Nem

tudom, Sam. Drága vacakokat. De semmi olyasmit, amiért érdemes volt bántani őt.

Wade, hátha így egy kicsit sikerül megnyugtatnia Trinát, a nő combjára tette a kezét.

– Dehogynem az én hibám! Ha valaki mást bízok meg a munkával, Avery most nem lenne ott, ahol van.

Mikor Trina felemelte a fejét, Wade látta, hogy könnyes a szeme.

– Mennyi idő, míg kiérünk a reptérre? – kérdezte Jebet.

– Fél óra.

Trina megismételte a telefonba az illetőnek, akivel beszélt.

– Ott leszek.

Miután letette a telefont, kétségbeesetten belevágott az öklével az ülésbe.

Wade nem kezdte el faggatni, megvárta, míg Trina magától elkezd beszélni.

– Egy garázsban találtak rá, két parkoló kocsi között hevert. Összeverték, Wade! – Trina eddig bírta tartani magát. Amint kimondta ezt az utolsó mondatot, sírva fakadt.

A férfi a két karjába zárta.

– Nyugodj meg, édes, most már úton vagyunk.

Trina a fejét Wade vállára hajtva zokogott.

– Sam elküldi értem a gépét. Csak vigyetek ki a reptérre. Nem kell...

– Én is veled megyek – szakította félbe Wade. – És erről nem nyitok vitát. Jeb? – kérdezte, bár nyilvánvaló volt, hogy a férfi oda megy, ahová ő.

Jeb a visszapillantó tükörbe nézve a tekintetével azt kérdezte: *Most viccelsz?*

– Nem kell...

Egy nőnél úgy lehet a legkönnyebben elejét venni annak, hogy vitatkozzon, ha rávesszük, hogy másról kezdjen el beszélni.

– Mondj el mindent, amit tudsz! – mondta Wade.

Trina vett egy nagy levegőt, és elkezdte az elejétől.

Tizennyolcadik fejezet

Egy kocsi várta őket a LaGuardián. Trina és Wade a limuzin végébe ült be, míg Jeb előre, a sofőr mellé. Már későre járt, így nem volt nagy forgalom. Jóval a látogatási idő vége után érkeztek meg a kórházba, ez azonban nem probléma, ha az embernek van ismerőse az intenzíven. Az előtérbe érve Trina azonnal meglátta Lorit és Reedet.

Odarohant Lorihoz, és szorosan átölelte.

– Az én hibám!

– Ezt ne halljam többet!

– Miattam ment oda – folytatta Trina. Úgy érezte, élete végéig gyötörni fogja a bűntudat.

– Avery azért ment oda, mert oda akart menni. Úgyhogy fejezd be az önmarcangolást!

Trina megpróbálta háttérbe szorítani a kínzó érzéseket.

– Hogy van? – kérdezte.

– Már magához tért.

Trinán újra elhatalmasodott a bűntudat. Avery ennyi órán át eszméletlen volt...

– És beszél...

Hála az égnek!

– Rendbe fog jönni, Trina.

Trina testét rázni kezdte a hangtalan zokogás.

Lori átkarolva tartotta, míg a nő meg nem nyugodott egy kicsit.

Trina látása lassan kezdett kitisztulni. Reed és Wade ott állt egymás mellett.

– Bemehetek hozzá?

– Az óra utolsó tíz percében. Ez a szabály.

Trina a faliórára pillantott. Az még teljes harminc perc. Ekkor kinyílt a váróterem ajtaja – Jeb lépett be rajta. Wade odafordult Reedhez, és kinyújtotta felé a kezét. – Wade vagyok.

– Sajnálom! – mondta neki Trina.

– Nyugodj meg... – fordult hozzá Lori.

A barátnők egymás mellé ültek, Wade pedig velük szemben. Jeb az ajtónál maradt, onnan figyelte a többieket.

– A rendőrség talált valami nyomot? – kérdezte halkan Wade, miután mindannyian leültek.

– Nem – válaszolta Reed. – Épp most nézik meg a garázsban lévő kamerák felvételeit. Remélhetőleg reggelre már lesz valami infónk.

– Avery mondott valamit a támadójáról?

Lori Trina kezére tette a kezét.

– Fel tudták ébreszteni, de nyugtatókat adnak neki.

Reed a térdére támaszkodva előrehajolt.

– Tudod, hogy pontosan hova ment?

– Azt hiszem, a Christie's-be. A másik aukciósháznak nem tudom a nevét. Miután elrepültem Texasba, Avery megtalálta Fjodor tollait... drágább fajtákat. Nagyon izgatott volt, azt mondta, egy vagyont érnek. – Nyelt egy nagyot. – Jutalékot akartam fizetni neki az eladott tárgyak után. Az idén rengeteget költött, és keresni akart valami munkát. Remek ötletnek tűnt. Én nem értek a luxuscikkekhez, ő viszont mindent tud róluk. Nagyon lelkes volt.

– Magával vitte őket New Yorkba? – kérdezte Lori.

– Igen.

– Legalább már megvan az indíték – mondta megkönnyebbülten Reed.

– Mármint? – kérdezte Trina.

– Kirabolták. A retiküljéből mindent kiszórtak, de bárki is tette, nem a pénztárcája kellett neki. Tollak és órák nem voltak a helyszínen, így azokat valószínűleg magával vitte a tettes.

Trina a fejét megrázva az ölébe vette a retiküljét.

– Nem hiszem, hogy nála lettek volna – mondta. – Nézzétek! Még előttetek ezt az üzenetet küldte. Csak akkor vettem észre, mikor már a repülőn ültünk.

Odafordította a telefonját Reed felé. A férfi felolvasta az üzenetet, hogy a többiek is hallják:

Tudom, hogy egy hatalmas parti kellős közepén vagy. Csak gondoltam, megírom, hogy minden rendben ment. Fjodornak volt ám ízlése! Már úton vagyok vissza a házhoz, úgyhogy hívj nyugodtan, ha beszélgetni szeretnél! NY-ban a vezetés és üzenetküldés elég veszélyes kombó!

– A francba! – Reed beletúrt a hajába.

– Mi az?

– Ki kell derítenünk, mi volt nála! Ha egy táskáért, pénztárcáért, egy tizenötezres óráért rabolják ki... annak van értelme. De összeverni valakit a semmiért... és aztán behúzni két kocsi közé, hogy az arra járók ne találják meg azonnal... Nekem ez túlságosan is megtervezettnek tűnik. Vagy ami még rosszabb, meg akarták ölni, csak valami megzavarta őket, mielőtt végeztek volna.

– Tehát szerinted nem véletlen volt? – kérdezte Wade.

– Zsaru voltam. Úgyhogy nem. Szerintem nincsenek véletlenek. Nyugodtabb lennék, ha ez egy egyszerű rablótámadás lenne, mert a gondolat, hogy valakinek az volt a célja, hogy Averyt összeverjék...

– De ki akarna ártani Averynek? Neki barátai vannak, nem ellenségei – kérdezte Lori felé fordulva Trina.

– Valakinek nem tetszett...

Ekkor kinyílt a kórtermekhez vezető ajtó. Trina kihúзва magát, teljes figyelmével a nővér felé fordult.

– Ms. Cumberland?

Lori és Trina egyszerre pattant fel.

– Önt hívja. – A nővér végignézett a többiekén. – Egyszerre legfeljebb három látogató lehet bent – mondta mindannyiuknak.

Trina a válla fölött Wade-re pillantott.

– Menj csak, én itt maradok – mondta a férfi.

Reed, Lori és Trina követték a nővért. A váróteremmel ellentétben az intenzív osztály folyosója úgy volt kivilágítva, mintha nem is éjjeli egy óra, hanem délután lett volna. Nővérek sűrögtek-forogtak, gépek csipogtak, a falakból emberi szenvedés szaga áradt. Ilyen szagot csak azon a helyen lehet érezni, amely az emberi test pusztulásának összes szakaszát ismeri, ugyanakkor a fertőtlenítőknek köszönhetően mégis állandóan tiszta. Trina gyűlölte ezt a szagot.

Lori megszorította a kezét.

– Nagyon rosszul fest – próbálta meg felkészíteni a látványra. – Jó lenne, ha nem ülne ki a döbbenet az arcodra.

A nővér odavezette őket Avery ágyához, majd behúzta a függönyt.

Trina, hogy ne kiáltson fel, ráharapott az ajkára.

Avery egész feje be volt kötözve, csak a szeme, szája és az álla látszott ki a géz alól. Ám arcának ezen részei is fel voltak duzzadva. Akkora zúzódások borították, hogy Trina alig ismerte fel. Jobb karja sínbe volt téve, jobb lába pedig egy párnán felpolcolva feküdt a takaró fölött. És ez is be volt valamivel bugyolálva.

– Hé... – szólalt meg halkán Lori, mire Avery kinyitotta a szemét.

Nagyon lassan nyalta meg a száját, mintha még ez is megerőltető lett volna számára.

Trina az ágy lábánál állt, nem mert megszólalni.

Lori odahúzta az ágy mellé a falnál álló széket.

– M... mi történt? – kérdezte Avery.

Lori a nővérre pillantott.

– Nem emlékszel? – kérdezte.

Avery felnyögött.

– Emlékezetkiesése van – magyarázta a nővér. – Az őt ért sokkhatástól nem emlékszik semmire, amit mondanak neki. Újra és újra fel fogja tenni ugyanazt a kérdést.

Trina keze ökölbe szorult.

– El fog múlni? – kérdezte.

Reed a vállára tette a kezét.

– A legtöbbször el szokott múlni. Próbálj meg nem aggódni. Csak válaszolj a kérdéseire!

– Trina? – Avery kába tekintetével próbálta megtalálni a hang forrását.

– Szia, drága!

– Nem utaztál el? – kérdezte Avery lassan.

Az, hogy legalább erre emlékezett, némi okot adott a reménykedésre.

– De igen.

Avery lehunyta a szemét, majd újra megkérdezte:

– Mi történt?

Lori megköszörülte a torkát.
– Kiraboltak egy garázsban.
– Kiraboltak?
– Igen.
– Kórházban vagyok? – Avery kinyitotta a bal szemét. A kettő közül ez tűnt kevésbé duzzadtnak.
– Igen.
– Avery, emlékszel rá, miért voltál New Yorkban? – kérdezte Reed. Lassan végignézett hármójukon.
– Helló, Reed! – köszönt a férfinak, majd felnyögött. – Hasogat a fejem!
– Pihenj! Attól jobban leszel – mondta Reed.
Csak álltak ott, szótlanul. Úgy öt perccel később Avery újra kinyitotta a szemét.
– Mi történt?

Mikor Trina és barátai visszaértek a váróba, Wade felállt. Trina tíz perc alatt egy évet öregedett. Falfehér volt, a tekintete fájdalommal teli.

Wade kitárta a karját, ő pedig odabújt hozzá.
– Semmire sem emlékszik – mondta Reed. – És nem vagyok biztos benne, hogy reggelre fog.
– Lehet, hogy sosem fogja tudni felidézni a történeteket – tette hozzá Lori.
– Talán jobb is így – vélte Jeb.
Trina felemelte a fejét Wade válláról, és körbenézett.
– Van a házban egy papír – mondta. – Egész biztos, hogy felírta rá, hogy kivel és mikor találkozott. El tudok menni érte, úgyhogy reggel elkezdhetjük felhívni őket.
Reed bólintott.
– Jó ötlet, de én megyek. Te itt maradsz Averyvel.
– Nem kéne egyedül menned – mondta neki Lori. – Régóta fent vagyunk, az út pedig hosszú.
– Jól vagyok.
Lori tekintete azonban azt mondta: *Ne vitatkozz velem!*

– Majd én veled megyek – szólalt meg Wade, majd a válla fölött hátranézve hozzátette: – Itt úgyis csak magamra vonom a figyelmet.
– Két újonnan érkezett ember már készített is egy lopott szelfit, vele a háttérben.

– Rendben, de valakinek itt kell maradnia a lányokkal.

– Ugyan már! – mondta Lori.

– Erről nem nyitok vitát. Ha ez nem véletlen volt...

Lori arcáról lehervadt a mosoly.

– Majd én itt maradok velük – ajánlotta fel Jeb.

Reed tetőtől talpig végigmérte a férfit.

– Rendben – mondta, majd visszafordult Trinához. – Pontosan hol van az a papír?

– Komolyan úgy gondolod, hogy a támadást előre eltervezték? – kérdezte Wade, mikor már a bérelt autóban ültek.

– Remélem, hogy tévedek.

Wade a szembejövő kocsik fényszóróit nézte.

– Trina szerint Avery egy vicces, közvetlen lány, aki szeret flörtölni. Tapasztalataim szerint az ilyen emberekkel csak más nőknek szokott bajuk lenni, és nekik is csak akkor, ha férfi van a dologban.

– Averynek biztos sok ilyen ellensége van, viszont nem hiszem, hogy ezt egy nő tette vele – válaszolta az utat figyelve Reed.

– Mennyire rossz az állapota?

– Egy negyvenhatos lábbal annyira összerugdosták, hogy eltört a csuklója. Úgy tűnik, a kezével próbálta védeni az arcát, ami nem igazán sikerült neki, eltört az orra. Meg is fogják műteni, amint stabil lesz az állapota. Bokaficam, valószínűleg az eséstől. A fejét ért rúgások következtében több órán át eszméletlen volt. Az ő érdekében remélem, hogy sosem fogja tudni teljesen felidézni a történeteket.

Reed dühében olyan erősen szorította a volánt, hogy az ujjbütykei elfehéredtek.

– Ki képes ezt tenni egy nővel? – kérdezte Wade.

– Nem tudom. De kiderítem!

– Örülök, hogy ott hagytuk velük Jebet.

– Én is.

Jó pár kilométeren át szótlanul ültek egymás mellett.

Egyszer csak Reed az arcán félmosollyal odasandított Wade-re. A férfi most először látta mosolyogni.

– Wade Thomas vagy.

– Igen, uram – válaszolta tréfásan Wade.

– Pár éve voltam egy koncerteden Vegasban.

Wade őszintén meglepődött.

– A Caesarsben?

– Aha. Jó kis este volt!

– Örülök, hogy tetszett. – Wade már elég ideje híres volt ahhoz, hogy természetes módon, beképzeltség nélkül tudjon fogadni egy ilyen bókot.

– Lenne egy kérdésem – folytatta Reed.

– Ne kímélj! – Wade hátrahajtotta a fejét. Örült neki, hogy nem ő ült a volánnál. Hosszú volt a nap.

– Mindig is szerettem volna tudni, hogy a banda kap-e kedvezményeket.

Wade elmosolyodott.

– Igen, kapunk.

Reed többször is bólintott.

– Nos, akkor... jössz nekem egy sörrel.

– Megdumáltuk! – mondta Wade. Jó volt végre nevetni.

Tizenkilencedik fejezet

A GPS szerint tizenöt percre voltak a háztól, amelyben korábban Trina a néhai férjével lakott. Minél közelebb értek a házhoz, Wade annál furcsábban érezte magát.

- Ismerted Trina férjét? – kérdezte Reedtől.
- Nem. Már nem élt, mikor a nőkkel találkoztam.
- A nőkkel?
- Igen, Lorival, Trinával, Averyvel és... Shannonnal találkoztál már?
- Magas, vékony, barna hajú?
- Igen, ő az. Szóval nem, nem találkoztam Fjodorral. Ahogy az

apjával sem.

- Miért, vele miért kellett volna?

Reed futólag Wade-re pillantott, majd tovább figyelte az utat.

- Trina nem mesélt neked Ruszlánról?
- Ha ő az apósa, akkor nem. Kellott volna?

Reed megvonta a vállát.

- Még csak most kezdtetek randizni, igaz?
- Igen.
- Akkor nem. Gondolom, még nem érezte szükségesnek.
- Miért, valami gond van Ruszlánnal? – kérdezte Wade.
- Egy ideje már nincs.

Wade odafordult Reed felé.

- Titkolózni próbálsz? Mert elég jól sikerül.
- Nem az én dolgom elmondani – válaszolta Reed. Úgy tűnt, nem is áll szándékában többet mondani.

A főútról letérve egy zöld, családi házas részre értek. Reed ráfordult a kapubejáróra, és beütötte a kódot.

A kétszintes ház ablakai sötétek voltak, ahogy az általában jellemző éjjeli két óra körül. Még a bejárati ajtó előtti kis veranda lámpája sem égett. A két férfi egyszerre szállt ki a kocsiból, és

egymás mellett sétáltak fel a lépcsőn. Reed Trina kulcsával kinyitotta az ajtót.

Wade tapogatózva megkereste az előszobai villanykapcsolót.

A folyosó úgy nézett ki, mintha a ház lakói egy költözködés kellős közepén lennének. A fal mentén egymásra tornyozott dobozok sorakoztak, két asztalon pedig, amelyeket Wade onnan látott, egyelőre még nyitott dobozok álltak. Már épp becsukta volna maguk mögött az ajtót, ám ekkor Reed megállította.

– Mi az? – kérdezte Wade.

A férfi úgy nézett ki, mint aki hallgatózik.

– Nincs bekapcsolva a riasztó.

Odalépett a falon lévő panelhez, de nem nyúlt hozzá, csak közeliől megvizsgálta.

– Talán megfeledkezett róla Avery – mondta Wade.

– Biztos, hogy nem. Hallottad, mit mondott Trina: nem voltak nyugodtak attól, hogy ennyire értékes dolgok vannak itt, ezért, bár ketten is itt voltak, éjszakára mindig beriasztották a házat.

Reed a zsebébe nyúlt. Mikor újra kivette a kezét, egy pisztolyt szorongatott benne.

– Hó! Nem azt mondtad, hogy már nyugdíjba vonultál?

Reed a mutatóujját a szájához emelve jelezte Wade-nek, hogy maradjon csendben.

– Maradj mögöttem! – suttogta.

Szent ég! Wade erre nem számított. Életében ha kétszer lőtt a birtokán, azt is puskával, nem pedig pisztollyal. Ez utóbbi inkább Jeb kezébe való volt.

Követte Reedet a házon keresztül; ahogy szobáról szobára haladtak, mindvégig figyelt, nem hall-e zajt maguk mögül. Csak akkor merte hangosan kifújni a levegőt, mikor Reed eltette a fegyverét.

– Avery talán sietett... – mondta.

Nem úgy tűnt, hogy Reedet meggyőzte ez a magyarázat.

Wade a konyhapultra pillantott – Trina azt mondta, ott találják a névsort tartalmazó papírt.

Csak épp nem volt ott semmiféle papír.

Reed addig nyitogatta a fiókokat, míg ki nem nyitott egy olyat, amely mindenféle vacakkal volt tele. Áttúrta a benne lévő tollakat és papírokat, azonban ott sem találta meg, amit kerestek.

– Ne hívjuk fel Trinát? – kérdezte Wade.

– Ne! Lehet, hogy Avery máshova tette. Keressük tovább!

Így is tettek, de hiába.

– Trina nem említett valami hátsó irodát?

Reed körbenézett, majd elindult a ház hátsó bejárata felé. Felkapcsolta a villanyt, majd a két férfi egy, a kert másik végében álló épület felé indult, amely olyan volt, mintha a nagy ház kisebb változata lenne.

Félúton jártak, mikor Reed a férfi mellkasára téve a kezét megállította Wade-et.

Az iroda ajtaja pár centire nyitva volt.

Reed összehúzta magát, mire Wade követte a példáját. Az egykori zsaru egy intéssel jelezte neki, hogy maradjon mögötte. Vett egy nagy levegőt, majd egy másodpercnyi szünet után beljebb rúgta az ajtót, és visszahúzódott a fal mögé.

Néma csend.

Ekkor a férfi belépett az irodába.

Semmi.

Felkapcsolta a villanyt, mire Wade óvatosan belesett.

– Bassza meg!

Wade csak állt ott döbbenten, míg Reed óvatosan, hogy semmihez se érjen hozzá, átment a szobán. Kinyitott egy másik ajtót, benézett rajta, majd visszalépve eltette a fegyverét.

Az egész hely fel volt forgatva. Az íróasztal, a székek, a lámpák. Papírok hevertek szanaszéjjel, még a képek a falról is a földön voltak.

– Ne érj hozzá semmihez! – figyelmeztette Reed, miközben elővette a mobilját.

Wade filmekben látott már ilyesmit, ám ez most a való élet volt. Enyhén szólva be volt tojva.

– Helló, Neil! Igen, tudom, mennyi az idő. Valaki felforgatta Fjodor irodáját. Nem, téged hívtalak elsőnek... A házban minden érintetlen, csak az irodát forgatták fel. – Reed odalépett a festményhez, ami

ferdén lógott a falon, és a dzsekijével óvatosan megfogva arrébb húzta. A kép mögött egy széf rejtőzött. Reed ugyanúgy, a dzsekijébe bugyolált ujjal megtapogatta. – Nem. Úgy tűnik, valami konkrét dolgot kerestek. Meg kell várnunk, míg Trina ideér, csak akkor tudjuk meg, hogy eltűnt-e valami. Mindenesetre a széfhez nem nyúltak. Beszélj a srácokkal, ellenőrizzétek, hogy ma reggel élesítették-e a riasztót, és ha igen, mikor kapcsolták ki. Értem. Igen, azonnal hívom őket.

Reed a felforduláson átvágva visszament a bejárati ajtóhoz.

– Ez nagyon nem jó. – Hívta a 911-et. – Amiben még kevésbé hiszek, mint a véletlenszerű erőszakos cselekményekben, az a véletlen egybeesés.

Míg Reed a rendőrséggel beszélt, Wade mozdulatlanul bámult bele a sötét éjszakába.

Trina nagyon nem örült neki, hogy ott kell hagynia Averyt a kórházban, de mivel megérkeztek a szülei, tudta, hogy legalább ott lesz valaki, mikor kinyitja a szemét.

Jeb olyan volt, akár egy robot. Egy percet sem aludt, mégis ő vezetett el a Hampton-vidéki házhoz, mikor a nap első sugarai megjelentek.

Mikor Reed felhívta őket, hogy Fjodor irodáját felforgatták, Trina érezte, hogy ez és az Avery elleni támadás valahogyan összefügg. Hajnalra úgy tűnt, Avery már felfogta, hogy kórházban van, bár az emlékei még mindig nem tértek vissza.

Mikor kihajtottak a kórház parkolójából, Trina lehunyta a szemét. Épp csak egy percre szerette volna, ám legközelebb akkor nyitotta ki, amikor valaki felébresztette.

Beletelt pár másodpercbe, mire eljutott a tudatáig, hogy hol is van.

Azonban nem csak Jeb kanyarodott fel a kocsifelhajtóra; mintha Suffolk megye rendőri erőinek legalább a fele kiszállt volna Fjodor házához.

– Itt vagyunk – szólalt meg a hátsó ülésen ülő Lori.

– Ez az én házam – közölte Trina az egyenruhás rendőrrel, aki megpróbálta feltartóztatni a bejárati ajtónál. – A testőröm – mutatott Trina Jebre, majd Lorira: – Az ügyvédem.

A rendőr elállt az útjukból.

Wade és Reed a konyhában volt, két rendőrtiszt társaságában. Mindkét rendőr az övére tűzött jelvényt viselt.

Wade ugyanakkor vette észre őt, mikor Reed Lorit. Mindkét férfi felállt, és elébük ment.

– Hogy van? – kérdezte Wade, mikor már átölelve tartotta Trinát.

– Picit jobban. Azt mondták, reggel csinálnak egy újabb agyi CT-t, hogy lássák, van-e valami változás.

– Tudtál valamennyit pihenni? – kérdezte Reed Loritól.

– A kocsiban. Te?

A férfi megrázta a fejét.

– Jeb – fordult Trina a testőr felé –, több vendégszoba is van az emeleten, menjen, pihenjen le!

A férfi Wade-re pillantott.

– Megleszünk – mondta Wade.

– Csak egy-két órára van szükségem.

– Mrs. Petrov! – szakította félbe őket az egyik rendőr.

Trina összerezszent. Nem akarta többé használni ezt a nevet.

– Igen?

– Armstrong nyomozó vagyok, ő pedig Gray nyomozó.

– Jó reggelt. – Trina körbenézett a konyhában. – Szükségem van egy kávéra. Kér még valaki?

Lori odavezette őt az egyik székhez.

– Majd én intézem, te csak beszélj a nyomozókkal!

Trinára záporozni kezdtek a kérdések. Mikor járt utoljára a házban? Kinek van kulcsa a házhoz, és ki ismeri a riasztó kódját? A riasztót az a cég működtette, amelynél Reed is dolgozott, így a férfi ekkorra már elmondta a rendőrségnek, hogy mint kiderült, Avery előző nap, mikor elindult, beriasztotta a házat, majd úgy két óra körül kikapcsolták a riasztót. Az elülső kapunál és a bejárati ajtónál lévő kamerákon nem látszott mozgás.

Lori letett Trina elé egy csésze kávé.

– Köszönöm!

Míg a nő a rendőrök kérdéseire válaszolt, Wade a nyakát masszírozta. A férfi érintése egyrészt enyhítette a fejfájását, másrészt, ami ennél fontosabb volt, melegséggel töltötte el Trina szívét. Szegény ember nem a megfelelő nőbe botlott bele a bárban, és most itt ül vele ebben a Hampton-vidéki házban ahelyett, hogy épp kialudná az előző éjszakai buli okozta másnaposságot. Némán, a pillantásával bocsánatot kért Wade-től, remélve, hogy a férfi megérti.

– Ahogy azt már lehet, hogy tudja, nem gondoljuk, hogy bármit is elvittek az irodából. Persze még szükség van arra, hogy ezt ön is megerősítse.

Amint Trina lehunyta a szemét, megjelent előtte Fjodor élettelen testének képe. Gyorsan belekortyolt a kávéba.

– Nem hiszem, hogy meg tudnám mondani, hiányzik-e bármi is. Alig párszor jártam bent a néhai férjem irodájában, és annak is már egy éve.

– Azért megpróbálná? Sokat segítene a nyomozásban.

– Hogyne – válaszolta Trina kimerülten.

Wade most a vállát kezdte masszírozni.

Trina csak most, hogy két kézzel tartotta a kávéscsészét, döbbsen rá, mennyire hideg a keze.

– Köze van mindennek Averyhez?

Kérdésére néma csend volt a válasz.

Trina a szemét lehunyva megrázta a fejét.

– Hogyan? Miért?

Végül Reed volt az, aki kitöltötte a hézagokat.

– Egy óra harmincötökor érkezett az üzenet Averytől. A ház riasztóját kettőkor kapcsolták ki... a kettő között kevesebb mint félóra telt el.

– Huszonöt perc alatt nem lehet ideérni a városból.

– Pontosan. Avery úton volt vissza ide.

– De honnan tudhatta volna ezt bárki rajtam kívül? Nekem küldte az üzenetet, és én is csak azután olvastam el, hogy mindez megtörtént.

– Több magyarázat is lehetséges. Avery elmondta valakinek, hogy visszafelé tart ide, vagy az is előfordulhat, hogy lenyomozták a

telefonját. Könnyen lehet, hogy már ki sem derül, tekintve, hogy a garázsban egy autó áthajtott a készüléken. Jelenleg azt feltételezzük, hogy valaki meg akarta akadályozni abban, hogy túl korán érjen vissza.

– Meg is ölhették volna... de miért? – Trina már majdnem kiabálva tette fel a kérdést.

– Megfenyegette önt bárki is, Mrs. Petrov? Vagy eszébe jut bárki, aki képes lenne ilyet tenni?

– Nem – rázta meg a fejét Trina.

– De igen, van valaki – szólalt meg halkán Lori.

A jelenlévők egyszerre fordították felé a fejüket.

– Ruszlán – mondta Lori Armstrong nyomozónak. – Fjodor apja itt, a bejárat ajtóban állva fenyegette meg Trinát, hogy meg fogja bosszulni a fia halálát. Fél tucat tanú van rá.

– Ráadásul téged is megfenyegetett – tette hozzá Reed.

– Micsoda?! – kérdezte döbbenten Wade.

– Ruszlán szerint a Fjodor életében szerepet játszó nők „tönkretették” a fiát – magyarázta Lori, ujjaival idézőjelet rajzolva a levegőbe. – Ruszlán nagydarab, ijesztő férfi, de a piszkos munkát mindig másokkal végezteti el. Nagyon meglepődnék, ha bármit is találnának ellene – akár csak egy közlekedési kihágást.

– Ő az apósod? – kérdezte Wade Trinától.

– Fjodor és az apja nem szerették egymást. Még csak nem is beszéltek egymással – felelte a nő.

– Ezen már elindulhatunk – mondta Armstrong nyomozó.

– Derítsük ki, eltűnt-e valami az irodából. Néhány óra múlva megérkeznek a helyszínelők. Hátha találnak valami használható ujjlenyomatot.

Trina felkelt a székről, és lassan az ajtó felé fordult. Nagyon fáradt volt.

A hátsó kertben nyüzsögtek a rendőrök; a legtöbbjük, mikor észrevette őket, abbahagyta, amit épp csinált, és utat engedett nekik.

Trinának remegni kezdett a lába.

Wade megállította.

– Jól vagy?

A nő egy pillanatra lehunyta a szemét.

– Akkor jártam utoljára az irodában, mikor megtaláltuk őt.

– Nem vagy köteles megtenni – mondta Wade, majd a nyomozókhöz fordulva megismételte: – Nem köteles megtenni.

Trina Wade karjára tette a kezét.

– Jól vagyok.

– De hiszen reszketsz.

– Igen. De túlélem.

Wade átkarolta a derekát, úgy mentek tovább.

Trina összerezsent, mikor beléptek a kert végében álló épületbe. Sokkal nehezebb lett volna, ha az iroda érintetlen, olyan, mint amikor megtalálták benne Fjodort. Így, hogy fel volt forgatva, hogy az asztal arrébb volt tolva, a székek pedig teljesen más helyen voltak, mint normál esetben, valahogy könnyebb volt.

Wade bátorítóan megszorította a vállát.

– Jól vagyok – mondta újra Trina, bár amint meglátta a falat, eszébe jutott a vérfolt. Nyelt egy nagyot.

– Meg tudja mondani, hogy hiányzik-e valami? – kérdezte Gray nyomozó.

– Csak párszor jártam itt – válaszolta Trina. – Hmm... az íróasztala. Egy szék... azt hiszem, az eredeti székét elvitték, még vele együtt. A falat átfestették, miután... – A szobában világosabbak voltak a színek, mint régebben. Igaz, a nyomozók nem erre voltak kíváncsiak. – Szerette a tollakat. Az íróasztalán volt egy régi tintatartó... – Nem mintha a hatalmas felfordulásban látni lehetett volna, hogy megvan-e még. – Nem tudom, hogy visszakerült-e azután, hogy rendbe tették a szobát.

– Van takarítónője?

– Igen, Cindy... – Trina Lorira pillantott. – Emlékszel rá?

– Igen.

– Heti kétszer jár ide. Ő valószínűleg jobban meg tudná mondani, hiányzik-e valami.

Armstrong nyomozó leírt valamit a noteszébe.

– Szükségünk van a telefonszámára.

– Odabent van a házban. Az elmúlt napokban próbáltam elérni, de nem hív vissza.

A két nyomozó összenézett, majd Armstrong újra lejegyzett magának valamit.

Gray nyomozó az elbillent festmény mögötti széfre mutatott.

– Van hozzá kulcsa?

– Nincs. Nem ismerem a számkódokat, és kulcsaim sincsenek a széfekhez.

– Valóban? Ez elég furcsa.

Trina megrázta a fejét.

– Nincs benne semmi furcsa. Mindössze egy éve voltunk házasok. Nem láttam szükségét.

A nyomozók pár másodpercig szótlanul néztek rá.

– A férje vagyonos ember volt.

– Igen. Minden oka megvolt arra, hogy éljen. Teljességgel érthetetlen, miért végzett magával.

– Ön szerint mi volt az oka?

Erre a kérdésre azonban Trina már nem tudott válaszolni, mert Lori közbeszólt.

– A Fjodor halálát követő nyomozás során megállapították, hogy a férfit súlyosan nyomasztotta az anyja betegsége és a tény, hogy az asszony hamarosan meg fog halni. Anya és fia nagyon közel álltak egymáshoz. Az asszony nem sokkal Fjodor temetése után halt meg.

Mindez megfelelt a valóságnak, Trinát mégis kirázta a hideg, mikor Lori egy ügyvéd rideg, objektív hangján tájékoztatta a nyomozókat.

Armstrong mindvégig jegyzetelt.

– Uraim, ha nincs több kérdésük, úgy gondolom, mindannyiunkra ráfér némi pihenés. Huszonnégy órája ébren vagyunk – zárta le a beszélgetést Lori.

A nyomozók összenéztek.

Trina túl fáradt volt ahhoz, hogy elgondolkodjon, Lori miért vált ilyen kimértté.

– Maga Wade Thomas! – mondta Gray nyomozó, mint aki csak akkor döbbsent rá.

– Igen, pár órával ezelőtt már beszéltünk erről – bólintott Wade.

Trina a férfira pillantott, majd újra a nyomozóra.

– Tehát maguk ketten... járnak?

Wade már épp válaszolt volna, de Lori odalépett elé.

– Ön talán Mr. Thomas rajongója? – kérdezte.

Gray oldalra billentette a fejét.

– Nem, inkább Guns N’ Rosest hallgatok. Én csak... nem is tudom. A férfi, akié ez a ház volt, még csak egy éve halt meg – mondta a nyomozó Trinára pillantva.

– Jól van, ennyi elég! – mondta határozott hangon Lori, majd kiterelte Trinát és Wade-et a szobából.

– Ezzel most túllőtt a célon! – mondta a nyomozó felé mutatva Wade.

Reed odalépett Lori mellé.

– Jól van, mindenki nyugodjon meg! Csak a dolgunkat tesszük – mondta Reedre pillantva Gray. – Ha valakinek, hát magának tudnia kell.

– Igen, tudom. De ha arra gondol, amire szerintem gondol... rossz helyen szaglászik.

Trina a fejét ide-oda kapkodva próbálta kitalálni, mire célozgat a két férfi.

– Most felmegyünk az emeletre, alszunk egy keveset, uraim. Ha lennének még kérdéseik, mindkettőnket ébresszenek fel! – mondta Trinára és magára mutatva Lori.

Gray elvigyorodott... de cseppet sem bizalomgerjesztően. Sőt!

– Maga ügyvéd! – állapította meg.

– Jó a megfigyelőképessége, nyomozó – biccentett Lori. – Ő pedig egy híres énekes – mutatott Wade-re. – Ő pedig egy egykori nyomozó, sőt lehetséges, hogy még a nap folyamán találkozni fognak Kalifornia állam korábbi first ladyjével és egy herceggel. Ez a baráti társaság nem kertészekből áll.

Gray nyomozó hátrébb lépett.

– Igen, hölgyem.

Már több méter választotta el őket a nyomozóktól, mikor Trina Lorihoz odafordulva megkérdezte:

– Mégis mi volt ez?

– Gyanúsítottként kérdeztek ki – válaszolt a nő helyett Reed.

– Hogy micsoda?! Engem? De miért?

Trina már épp hátrafordította volna a fejét, ám Wade a ház felé terelte.

– Majd később, kedvesem. Most aludnod kell.

Fél órával később Trina már az ágyában ült.

– Nem követtem el semmit, Lori! – mondta mellette ülő barátnőjének.

– Tudom.

– Mármint azt leszámítva, hogy nem szerelemből mentem hozzá Fjodorhoz.

– Ezt egyelőre tartsd meg magadnak! Csak gyanakvásra adna okot.

– Nincs ez így jól! – mondta Trina. Már a sírás határán volt.

Lori megpaskolta a térdét.

– Aludj egyet! Hidd el, már pár óra alvástól is jobb lesz.

– A kórházban kéne lennünk – tiltakozott Trina, pedig ő is érezte, hogy ha nem kerül egy időre vízszintesbe, csak még rosszabb lesz a helyzet.

Lori megszorította a kezét.

– Wade melyik szobában van? – kérdezte Trina.

– A folyosó túlsó végén. Nyitva hagyta az ajtót arra az esetre, ha szükséged lenne valamire...

– Ez olyan igazságtalan vele szemben! Hiszen alig ismerjük egymást.

Lori elmosolyodott.

– Lehet. De nem úgy fest, mint aki haza akarna menni. Ami sokat elárul a személyiségéről.

– Én mondtam, hogy rendes srác.

Lori megpaskolta Trina kezét.

– Aludj!

Nem kellett kétszer mondania.

Trina amint egyedül maradt a szobában, letette a fejét a párnára, és azon nyomban el is aludt. Rémálomra riadt fel.

Egyszer csak kinyílt az ajtó – Wade lépett be rajta, egy szál bokszeralsóban.

– Mi volt ez? – kérdezte Trina, körbenézve a szobában. Azt hitte, hogy valami leesett a földre.

– Te – válaszolta Wade, miközben leült az ágy szélére.

– Mennyit aludtam?

– Nem eleget, édes. – Wade gyengéden kisimította a szeméből a haját, és közben mosolyogva nézte.

– Sajnálom ezt az egészet...

– Csss, elég! – nyugtatta a férfi. Ráfeküdt a felső ágytakaróra, és a mellkasára vont a Trina fejét. – Aludj még!

– Nincs ez így jól...

Wade addig simogatta Trina haját, míg a nőnek ismét lecsukódott a szeme. Mielőtt visszaaludt volna, még hallotta, ahogy a férfi azt mondja:

– Csss, itt vagyok. Minden rendben lesz.

Huszdik fejezet

Wade több szobát is kivett a kórházhoz legközelebb eső szállodában. Felhívta Ike-ot, és megkérte, csomagoljon össze neki egy bőröndöt, és a legközelebbi repülővel küldje el. Aztán, míg Trina Avery mellett volt, az anyját is felhívta, hogy ne aggódjon.

Vicki azonban már magánkívül volt.

– A saját partid kellős közepén leléptél! Ez nem vall rád. Nem tetszik nekem, amit ez a nő a fejeddel csinál!

– Hallottad, mikor azt mondtam, hogy a legjobb barátját kis híján halálra verték, és most épp az intenzíven fekszik? – kérdezte Wade. Ez az érzéketlenség nem volt jellemző az anyjára.

– Igen, nagyon is jól hallottam, Wade. És ne beszélj velem ilyen hangon! Nem vagyok szívtelen. Csak nem értem, ez miért a te problémád. Mióta is ismered azt a nőt? Néhány hete?

Wade már látta, hova vezet ez a beszélgetés, pedig még csak öt perce tartott.

– Valaki, akit nagyon jól ismerek, egyszer azt mondta, hogy ha éhes vagyok, engedjek az étvágyamnak, ha pedig valaki mosolyra készíten, kövessem, amit a szívem súg. Márpedig Trina mosolyra készíten.

– Én nem ezt mondtam, hanem azt, hogy a szívedet hagyd ki ebből. Az a szerveid csak bajba sodor.

Hát erről van szó!

Wade felkuncogott.

– Egy sértett nő szavai – mondta.

– Az apád elment cigarettáért, aztán nem jött vissza többé.

– Ismerem a történetet. Még egy dalt is írtam róla.

Vicki felsóhajtott.

– Féltelek.

– Jól vagyok.

– A nők mindig a pénzedet akarták.

Wade átvette a telefont a másik kezébe, és hátat fordított a liftből kiszálló embereknek.

– Hidd el, Trina nem olyan nő.

– Valóban? És ki fizette a repülőutat New Yorkba?

Az anyja mindent megtett, hogy találjon valamit Trina ellen.

– Egyikünk sem. Trina ismer valakit, akinek van egy magángépe.

– Igaz... hiszen légiutas-kísérő.

Wade tudta, hogy ez a beszélgetés csak akkor fog véget érni, ha nem titkolózik tovább.

– Ugye tudod, mennyire utálok, ha az emberek a nevüket felhasználva szerzik meg maguknak, amit akarnak?

– Tessék? Igen, de ennek mi köze ehhez a beszélgetéshez?

– Everson Oil, anya. Trina gazdagabb, mint én. Egyáltalán nem használ ki. Találkoztunk, vonzódni kezdtünk egymáshoz, és szeretnénk kideríteni, mi lesz belőle. Nincs miért aggódnod, úgyhogy kérlek, többet ne is hozd fel ezt a témát.

Jó pár másodpercig néma csend volt.

– Anya...?

– Rendben.

Ha egy nő azt mondja, hogy „rendben”, akkor semmi sincs rendben.

– Jólesik, hogy aggódsz értem – mondta Wade. – Egy kis ideig még intézd nélkülem a ranch dolgait!

– Ha muszáj...

Wade legszívesebben felnevetett volna.

– Szervusz, anyám!

– Tudod, mennyire gyűlölöm, mikor így szólítasz!

Wade felkuncogott.

– Akkor ne viselkedj úgy, anyu!

– Mindig is makacs voltál, mikor a fejedbe vettél valamit.

– Igen... nem emlékeztetek valakire?

– Wade Michael Thomas!

Ó, az a második keresztnév!

– Szia, anyu!

Vicki visszavonulót fújt.

– Szeretlek!

– Én is téged!

A váróterem lassan megtelt Avery tucatnyi rokonával és barátjával. Trina a szülőkkel együtt bent volt nála, de aztán őket is kiküldték. Wade aznap már az ötödik kávéval a kezében épp visszafele tartott a többiekhez, mikor egy alacsony, kopaszodó, középkorú férfi majdnem ledöntötte a lábáról. Rá is lötytyent a kávé a kezére.

– Istenem! Hogy van? – kérdezte a férfi Loritól.

– Bernie! Maga meg mit keres itt?

– Siettem, ahogy tudtam. Jól van? Mi történt?

Lori előbb körbenézett, majd kísértáltak a váróteremből.

Wade követte őket a tekintetével, majd leült Shannon mellé.

– Ő kicsoda? – kérdezte.

– Bernie... Avery exférje.

Wade majdnem félrenyelte a kávé. A szájában lévő korty végül az ingén végezte.

– Micsoda?!

Shannon elővett a retiküljéből egy zsebkendőt, és odanyújtotta a férfinak.

– Igen, nem meglepő, hogy nem maradtak együtt.

Wade nem lepődött volna meg, ha Bernie Avery bácsikája, apja vagy akár jóval idősebb bátyja lett volna. Na de hogy a férje? Ne már!

A férfi halkan beszélgetett Lorival a váróterem túlsó felében, miközben a tekintete időről időre az intenzív osztály ajtaja felé tévedt. Látszott rajta, hogy komolyan aggódik. „Megnézem, mit tehetek”, jutott el Wade-ig Lori hangja.

A nő odalépett a telefonhoz, amelyről az elzárt rész nővérpultját lehetett elérni. Pár perccel később egy házaspár lépett ki az ajtón – Avery szülei.

– Tudtuk, hogy eljön! – Avery anyja megszorította Bernie kezét.

– Szeretnék kettesben lenni vele – kérte Bernie.

– Hogyne, ez csak természetes! – felelték, utat engedve a férfinak.

Mikor Bernie bement Averyhez, Wade arra számított, hogy Trina mindjárt kijön, ám a nő bent maradt.

Wade felajánlotta a helyét Mrs. Grantnek.

Az asszony elfogadta.

– Olyan jó ember! Nem is értem, miért váltak el.

Lori udvariasan elmosolyodott. Shannon mosolya ugyanolyan művi volt. Wade pedig azt kérdezgette magától, hogy *egyáltalán hogy a fészkes fenébe jöhettek össze?*

Reed, miután befejezett egy telefonbeszélgetést, egy kisebb hegyomlás méretű férfival együtt tért vissza. A férfi mosolyogva körbenézett a váróban, végül a tekintete megállapodott Wade-en.

Mivel Hegyomlás Reeddel volt, Wade odabiccentett neki, mintha azt mondaná: *Igen, én vagyok.* Aztán valami nagyon meglepő dolog történt. A férfi válaszképp szintén biccentett: *Klassz!* És ennyi. Wade élvezte, hogy Trina baráti körében senkit nem érdekelt különösképpen, hogy ő egy híres énekes. Például biccentettek egyet, ahogy Hegyomlás is, és kész. Ez nagyon tetszett neki.

Ekkor Reed egy intéssel félrehívta őt és Jebet a váróterem egyik üres sarkába.

– Ő Rick – mutatott rá a férfira. – Rick, ő Wade. Ő pedig Jeb, a testőre.

– És a barátom – tette hozzá Wade.

– Természetesen – bólintott Reed, majd immár halkabban így folytatta: – Inkább az előtérben folytassuk.

Wade Reed tekintetét követve megpillantotta azt a családot, akik egész éjjel bámulták őt.

– Jó ötlet! – mondta.

Amint kiértek az előtérbe, Reed azonnal belekezdett a mondandójába.

– Jól van, íme a terv. Mindig lesz Avery mellett valaki. Megbeszélem a kórházzal, hogy az ostoba szabályaik ellenére a nap huszonnégy órájában bent lehessen lenni nála. Valaki pedig árnyékként fogja követni Trinát. Szerencsére itt vagy – bökött rá Wade-re –, de azért valamelyikünk mindig ott lesz mögöttetek. Érkezik az erősítés, úgyhogy fogunk tudni pihenni. Kivéve te, Wade. Te egy percre sem mozdulhatsz el Trina mellől. Most szólj, ha ez problémát jelent!

Wade-nek semmi kifogása nem volt ellene.

– Nem probléma – biccentett. – De azért elárulod, miért van erre szükség?

Reed egy másodperccel korábban még elszánt arckifejezése most azt sugallta, hogy a java csak most jön. És nem lesz épp vidám.

– A helyszínelők nem találtak az irodában ujjlenyomatokat.

Wade kicsit értetlenül nézett rá.

– És...

– Úgy értem, egyetlenegy sem. Senkiét. Sem Averyét, sem Trináét, sem Fjodorét... még a takarítónőét sem. *Semmit* nem találtak.

– Azt a k...! – káromkodta el magát Jeb.

– Ahogy mondd! – mondta Rick.

– Én dalszerzéssel és énekléssel keresem meg a kenyérrevalót. Beszélnétek úgy, hogy én is értsem? – Wade úgy érezte, mintha a másik három férfi egy számára teljesen idegen nyelven beszélne.

– Hallottad már azt a kifejezést, hogy „a takarító”? – kérdezte tőle Rick. – Ez egy olyasvalaki, akit azzal bízunk meg, hogy tüntesse el a nyomokat egy gyilkosság helyszínéről. Ezek az emberek nem hibáznak, tényleg nem hagynak maguk után nyomot. Ezért ha egy helyszínen úgy tűnik, hogy betörés történt, ám végül nem találnak egyetlen ujjlenyomatot sem, az azt jelenti, hogy valami komoly dolog áll a háttérben.

– Bárki is forgatta fel az irodát Trina házában, nem azért volt ott, hogy bármit is elvigyen, hanem, hogy eltakarítson mindent.

– Mi az a minden?

– Csak egy ember halt meg abban a házban – folytatta Rick. – Azóta a ház üresen állt. Most viszont megjelent ott két nő, elkezdtek átnézni a házban lévő dolgokat, aztán a következő pillanatban egyikük az intenzíven fekszik, a házba pedig betörtek. Nem tudjuk, hogy aki ezt tette, megtalálta-e, amit keresett, vagy még visszajön. Amíg ki nem derítjük, ki bérelte fel a takarítókat, a két nőnek mindenképp védelemre lesz szüksége.

– Szerintetek valaki meggyilkolta Trina néhai férjét – foglalta össze tömören Jeb.

Wade-nek csak ekkor állt össze a kép.

– De Trina azt mondta, öngyilkosság volt.

– Legalábbis annak tűnt – felelte Reed.

– Trina tudja?

Reed és Rick összenézett.

– Még nem.

Trina korábban még nem találkozott személyesen Bernie-vel. A férfi még annál is alacsonyabb volt, mint amilyennek elképzelte. Azonban a magasságbeli hiányosságot ellensúlyozta a tekintetéből sugárzó őszinte aggodalom.

– Ó, édes istenem! Ki tette ezt veled? – kérdezte, amint belépett a kórterembe.

Avery, míg a szülei bent voltak nála, egy rövid időre kinyitotta a szemét, ám aztán újra lehunyta.

– Mit keresel itt, Bernie? – kérdezte halkan.

– Hát tudsz beszélni! Köszönöm, istenem! Kedvesem!

Bernie leült a székre, amelyen pár perccel korábban még Avery anyja ült. Kinyújtotta a kezét, hogy megfogja Averyét, de végül a nő felkarjára tette.

– Ki tette ezt veled? Csak áruld el, és felbérelek valakit, hogy intézze el.

Trina most először látott valami mosolyfélét felsejleni az Avery arcát borító kötés alatt.

– Hiszen a légynek sem tudnál ártani! – Avery kuncogott egyet, ami aztán köhögéssé erősödött.

Trina fogta az éjjeliszekrényen álló poharat, és Avery szájához emelte a szívószálat.

Bernie aggódó tekintete összetalálkozott Trináéval.

Végül Avery mindkét szemét kinyitotta, és megpróbált elmosolyodni.

– Kitől tudtad meg, hogy itt vagyok?

– Adeline hívott fel.

– Anyámnak békén kellett volna hagynia téged.

– Most az egyszer hálás vagyok neki. Ó, Avery... Tudom, hogy már nem vagy az enyém, de én még mindig szeretlek.

Bernie Trinára pillantott, majd újra Averyre.

– Bernie... Trina tudja. Nem kell színészkedned.

Trinának hirtelen hevesebben kezdett verni a szíve.

– Épp most kapott fájdalomcsillapítót – találta fel magát gyorsan.
– Úgy tűnik, máris hat. – Remélte, hogy ezzel sikerült elaltatnia a férfi esetleges gyanakvását.

– Kérlek, Trina!

– Nem számít – mondta Bernie. – Fontos vagy nekem, és itt vagyok neked, ha szükséged lenne bármire.

Averynek kezdett megint lecsukódni a szeme.

– Jól vagyok.

Mielőtt Bernie felelhetett volna, Avery szája elnyílt, a légzése egyenletessé vált. A következő pillanatban már aludt.

Trina az ajtó felé biccentve jelezte Bernie-nek, hogy kövesse. A férfi így is tett, de előtte még homlokon csókolta Averyt.

Odakint Trina kinyújtotta a kezét.

– Trina vagyok.

– Bernie. Avery volt férje.

– Igazán kedves öntől, hogy bejött hozzám!

A férfi egyik lábáról a másikra állt.

– Nem tudom, mit mesélt önnek rólam, de...

Trina nem hagyta, hogy végigmondja, amit akart.

– Azt, hogy elhamarkodott döntés volt az, hogy összeházasodnak. és rájöttek, hogy ez nem lesz egy hosszan tartó szerelem.

Bernie-n látszott, hogy megkönnyebbült.

– Gondolom, a fejsérülése miatt néha értelmetlen dolgokat mond.

– Igen. De semmi különösen meglepőt.

Bernie lassan bólintott.

– Talán jobb, ha nem marad egyedül a szüleivel... amíg kábult...

– Egyetértek – mondta Trina. – Majd Lorival váltjuk egymást.

Bernie ezekből az utolsó szavakból már mindent értett. Az Alliance ragaszkodott a szigorú titoktartáshoz, de szerencséire ez a virágnyelv is elég volt ahhoz, hogy értsék egymást.

Bernie megszorította Trina kezét.

– Avery nagyon fontos nekem. Kérem, tájékoztasson az állapotáról!

– Feltétlenül.

Trina pár másodpercig még a távolodó férfi után nézett, majd kiment az intenzív osztályról. A váróban az egyik nyomozó várta.

Felállt a szőr a hátán. Nem lehetett tudni, hogy a nyugtatók hatása alatt Avery mi mindent mond el a rendőröknek. Ha megtudják, hogy Avery és Bernie házassága nem volt valódi, és valaki szaglászni kezd ebbe az irányba, előbb vagy utóbb az ő Fjodorral kötött házasságát is meg fogják piszkálni. Odafordult Doughoz, az ápolóhoz, aki már kora hajnal óta szolgálatban volt.

– Elnézést!

A férfi felnézett a számítógép mellől.

– Kiugrom egy rövid időre – mondta Trina a közeledő nyomozókra pillantva. – A barátnőm ki van merülve, úgyhogy most egy ideig nem kellene beengedni hozzá látogatókat.

Doug felállt a nővérpultról.

– Hogyne, gondoskodom róla.

Trina Gray nyomozó elé lépett, hogy a férfinak ne legyen alkalma odamenni az ápolóhoz.

– Jó napot, uraim!

– Mrs. Petrov.

– Váltanánk pár szót Ms. Granttel.

– Nagyon kimerült.

Armstrong a válla fölött az intenzív osztály bejárata felé pillantott.

– Pedig úgy tűnik, ma elég sok látogatója volt.

Talán csak véletlen szerencse volt, de az is lehet, hogy Doug megérezte, hogy Trinának segítségre van szüksége, mindenesetre épp kilépett az intenzív ajtaján, megakadályozva a két nyomozót abban, hogy bemenjenek.

– Trina! – lépett oda hozzá. – Végre elaludt. Mindenkit kérek, hogy most néhány óráig hagyják őt pihenni.

Gray elővette a farzsebéből a jelvényét.

– Gray nyomozó vagyok, ő pedig Armstrong nyomozó. Csak néhány kérdést szeretnénk feltenni Ms. Grantnek.

– Nos, várniuk kell vele.

– Akkor majd később visszajövünk.

– Javaslom, hogy telefonáljanak ide, mielőtt jönnének. A neurológus kért néhány vizsgálatot...

– Itt várunk.

Doug közelebb lépve halkán azt mondta:

– Mi lenne, ha holnap jönnének vissza? A családja és barátai jó hatással vannak rá. Viszont a történetekkel kapcsolatos kérdések felzaklatnák, sőt visszavethetnék az állapotát.

A két nyomozó összenézett.

– Később visszajövünk.

Miután elmentek, Trina megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Köszönöm, Doug!

– Minden igaz volt, amit mondtam.

– Kimegyek egy rövid időre.

Az ápoló azonban még feltartóztatta.

– Hallottam, hogy itt van önnel Wade Thomas...

– Jól hallotta.

Doug oldalra billentette a fejét.

– Nagy rajongója vagyok.

– Ígérem, legközelebb behozom magammal.

– Komolyan? Az fantasztikus lenne!

Ha Wade Thomas távol tudja tartani a nyomozókat addig, míg Averynek kitisztul a feje, ő bizony ki fogja használni a férfi népszerűségét!

Huszonegyedik fejezet

– „Árnyékként követni” – mondta Wade, miközben kilépett Trinával a kórház bejáratán.

– Hogy mondd?

A férfi a vállát átkarolva egész közel húzta magához Trinát.

– Még sosem játszottam testőrt. Azt hiszem, tetszeni fog. – Hallotta, hogy Reed már elmondta Trinának, hogy nem találtak ujjlenyomatokat. Úgy tűnt, a nőt kevésbé aggasztja ez az információ, mint a többieket.

A szálloda felé sétáltak.

Trina egyszer csak lassított a léptein.

– Sajnálom, hogy belerángattalak! Kérlek, ne érezd úgy, hogy kötelességed...

– Ne! Kérlek, ne kezd újra! Nem érzem kötelességemnek, és superhősnek sem képzelem magam. Nyilván jobb programokkal is tölthetnénk az időt, de hidd el, így is nagyon élvezem a társaságodat, és eszem ágában sincs lelépni.

– Mi az, titkon szereted a kórházi várótermeket? – kérdezte mosolyogva Trina.

Míg várták, hogy a lámpa zöldre váltson, és átmehessenek az úton, többen is köréjük gyűltek.

– Szeretem, ha végül a jó győzedelmeskedik, és nem csak ünnepnapokon viselkedem barátként.

A tömeggel együtt átkeltek a zebrán.

– Megértem, ha haza kell menned.

Wade megállt a járda közepén. Mikor a hömpölygő tömegből páran csúnyán néztek rájuk, félrehúzta Trinát egy épület falához.

– Jól figyelj, drágám, mert csak egyszer mondom! – mondta, a két keze közé fogva Trina arcát. A nő már nyitotta a száját, a férfi azonban rátette az ujját. – Otthon senkinek sincs rám akkora szüksége, mint neked. Árnyékként követlek mindaddig, míg a

rendőrség ki nem derítette, mi folyik itt. Ha pedig nem járnak sikerrel, visszamegyek veled Texasba. Úgyhogy egy percig se legyen bűntudatod amiatt, hogy itt tartasz, vagy bármibe is belerángatsz. Értve?

Trina megpróbált mosolyogni.

– Eléggé követelőző vagy – mondta halkan.

– Kedvesem, száz százalékban az vagyok, és valószínűleg ez az oka annak, hogy még nem találtam rá az igazira. Ugyanakkor elszánt is vagyok, és a fejembe vettem, hogy elérem, hogy a most még üveges szemed csillogóvá váljon!

Na végre, egy igazi mosoly! Melegség töltötte el Wade szívét.

– Jól van, most már tényleg beszélgetünk.

– Mondd, mindig ilyen elbűvölő vagy? – kérdezte Trina.

A férfi megrázta a fejét.

– Nem. Neked tartogattam.

– Csajozós duma! – kuncogta Trina.

– Lebuktam! Viszont most komolyan is gondolom!

Trina a szemét összehúзва nézett a férfira.

Wade a hüvelykujjával végigsimított a nő állán, majd engedve a vágyának, megcsókolta.

Minél többször ért hozzá a nő ajkaihoz, annál inkább úgy érezte, hogy Trina lesz a következő függősége. Még New York City forgalmas utcáinak zaja sem tudta elnyomni a szívdobogásának hangját. Gyorsan véget vetett a nyilvános csóknak, de magában megfogadta, hogy amint kettesben maradnak, ott folytatja, ahol abbahagyta.

– Hé, Wade! – kiáltotta valaki a nevét.

Ha valami, hát a nevének a kiáltása, majd a fényképezőgép vakujának villanása képes volt azonnal elűzni a pillanat varázsát. Ahelyett, hogy jelenetet rendezett volna, Trinát magával húzva igyekezett kikerülni a lesifotóst.

– És a barátja kicsoda? – A kérdést rögtön újabb vakuvillanás követte.

Az emberek elkezdtek odafordulni feléjük.

A férfi Wade-ék előtt mozogva betolatott a járókelők közé.

A New York-iak nem is olyan kedvesek, mikor egy idegen nekik megy.

Wade megpróbálta kikerülni a férfit.

– Sietünk. Ha megbocsát...

– Csak egy mosolyt! – erősködött a férfi, újra a szeméhez emelve a fényképezőgépet.

De nem adta meg neki, amit akart. Helyette, gondosan ügyelve, hogy ne érjen hozzá, megkerülte őt, majd lépteit megsziporázva továbbhaladt a szálloda felé. Trina ügyesen tartotta vele a lépést, mint akinek van tapasztalata a lesifotósokkal.

A szálloda alkalmazottja megérezhette, hogy a segítségére van szükségük: miután beengedte őket, elegánsan visszacsukta a bejáratí ajtót, kizárva Mr. Kamerát.

Mikor becsukódott mögöttük a liftajtó, Wade megkönnyebbülten kifújta a levegőt.

A következő pillanatban Trina megpördülve felé fordult, majd két tenyerét a mellkasára téve nekilökte a lift falának. Egyetlen szó nélkül hozzápréslte a testét, és követelőzően rátapadt Wade szájára.

Kellett két másodperc, mire Wade felfogta, mi történik, és szemét lehunyva átadta magát a szenvedélynek. Ajkai mohón szétnyíltak, vágya egy szempillantás alatt kemény alakot öltött.

A lift szerencsére elég hangosan csilingelt egyet, így Wade-nek sikerült kicsit eltolnia magától Trínát, mielőtt az ajtó kinyílt.

Egy házaspár és kamasz fiuk szállt be. Látszott rajtuk, hogy tudják, hogy megzavartak valamit. Legalábbis Wade látta rajtuk. Trina elfordította a tekintetét; mellkasa hullámozott, ahogy kissé kapkodva vette a levegőt.

A srác figyelte őket, szülei azonban mindvégig másfelé néztek.

Trina megnyalta a száját. Wade hirtelen szükségét érezte, hogy megtörölje a sajátját.

A család a szálloda éttermének emeletén szállt ki. Mikor becsukódott mögöttük az ajtó, Wade-en volt a sor, hogy a falhoz préselje Trínát. Két kezével a nő hajába túrt, miközben ajkaival szenvedélyesen birtokba vette Trina száját.

Ezúttal, mikor a csengő jelezte, hogy megérkeztek egy emeletre, Wade a biztonság kedvéért rápillantott a kijelzőre: a penthouse lakosztályok emeletén voltak. Ahelyett, hogy megszakította volna a csókot, felkapta Trinát, mire a nő a lábaival átkulcsolta a derekát.

Útban a lakosztálya felé Wade érezte, ahogy Trina retikülje lecsúszik a nő válláról. Trina úgy tapadt rá a nyakára, akár egy kiéhezett vámpír. Wade aggódott, hogy talán kicsit túl erősen nyomta oda a falhoz, ám Trinát nem zavarta.

Wade megtalálta a pénztárcáját, és kihúzta a hitelkártyája mögül a kulcskártyát. Csak második próbálkozásra sikerült kinyitnia az ajtót. Amint az ajtó túloldalán voltak, és az becsukódott mögöttük, Wade ledobta a tárcáját, Trina pedig a retiküljét, majd a férfi, két tenyerébe fogva a nő fenekét, bevitte Trinát a hálóba.

Még tudott annyira gondolkodni, hogy eszébe jusson megkérdezni Trinától, hogy valóban akarja-e, de a következő pillanatban a nő fogai már a fülcimpáját súrolták. Trina nyögdecselését hallva Wade megkapta a választ a kimondatlan kérdésére.

Mikor a térde beleütközött az ágy szélébe, ügyelt rá, hogy ne nyomja össze Trinát. Az a testéhez préselte a csípőjét. Már maga a gondolat is, hogy mindjárt a nő testében lesz, őrjítő hatással volt Wade-re. A hasában szétterjedő melegség eszébe juttatta a kamaszkorát, amikor még nem tudott uralkodni a testén. Le kellett hútenie magát.

Jég. Hideg. Mavis néni.

Össze kellett szednie magát. Vett egy nagy levegőt, és lassított a tempón.

Trina vele együtt felsóhajtott; ujjai levándoroltak Wade derekáig, ahol aztán elkezdtek felfelé húzni a férfi ingét.

A nő szájának még mindig enyhén mentolos íze volt a reggeli fogmosástól. Mikor Wade egy pillanatra megszakította a csókot, a fejét hátrahajtvá felkínálta a férfinak a nyaka lágy bőrét.

Wade keze elindult felfelé a nő derekától. Már épp újra meg akarta kérdezni Trinától, hogy tényleg akarja-e, mikor a nő a felsőtestét elemelve az ágyról, segített neki levenni róla a blúzá.

Egyszerű, fehér melltartót viselt, amely gyönyörű kontrasztot alkotott olívás bőrével.

– Sajnálom... – motyogta –, nem készültem...

Wade a mellét megcsókolva belefojtotta a tiltakozást; közben kezét a nő másik melléhez emelve végigsimított a melltartó szegélye mentén.

– Istenem! – nyögött fel Trina.

Máris úgy érezte, elveszett, pedig Wade még csak csókolta, kényeztette.

Wade pedig az istennek érezte magát, akit a nő szólít, és mindent meg akart adni neki, amire csak vágyott.

A melltartót lejjebb húzva a fogai közé vette Trina mellbimbóját, és addig izgatta, míg nagy, kemény dióhoz nem hasonlított.

– Wade! – nyögte a csípőjét megemelve a nő.

Jég. Tél.

Trina mindkét kezével belemarkolt a fenekébe.

A farka hegyén érzett csepp figyelmeztette Wade-et, hogy lassítania kell.

Megfogta Trina két kezét, és a nő feje fölé emelte.

– Ne mozogj! – mondta határozott hangon, majd a szemébe nézve, immár szelídebben hozzátette: – Kérlek!

Trina csípője önálló életet élt, két kezét viszont ott tartotta a feje felett.

Wade az ajkaival és nyelvével folytatta a nő vágyának felkorbácsolását.

Trina pamutbugyit viselt, amely könnyedén lecsusszant, mikor megemelte a csípőjét. Wade a saját ingével együtt a földre hajította a fehérneműt, miközben lerúgta a lábáról a sportcipőt. Nagyon ritkán viselte, de most örült neki, hogy nem kell küszködnie a szoros csizmával.

– Bocs! – mondta Trina, mikor Wade ajkai újra a csípőjét súrolták.

– Nincs miért bocsánatot kérned!

– Nagyibugyi. Nem gondoltam, hogy...

Wade legszívesebben felnevetett volna, de nem mert. A bugyi egyszerű, fehér volt, de ő nem is valami csipkecsodára vágyott.

– Helló, nagy!

Trina felkuncogott, és meg is könnyebbült, mikor a férfi félredobta a fehérneműjét, és a nyelvével is köszönt neki.

Wade szerette ezt a részt, mégis valahogy alig adódott rá lehetősége, hogy hosszabban kiélvezze... egészen eddig. Trinának mézíze volt. Mikor Wade elért testének ahhoz a pontjához, amelynek érintésével elűzheti Trina tekintetéből a bánatot, a nő hátával homorítva, sarkait Wade hátába fúrva teljesen átadta magát neki. Wade a saját vágyát figyelmen kívül hagyva csak rá figyelt, míg Trina körmei nyomokat nem hagytak rajta, és már nem is méz-, hanem sangriaíze volt. Akkor a nő a hajánál fogva elhúzta Wade fejét.

– Kérlek! – mondta zihálva. – Nem akarok tovább várni!

Sarkvidék.

Trina a farmernadrágon keresztül megragadta. Wade-nek mindössze két másodperc kellett, hogy megszabaduljon a ruhadarabtól, amelyet már egy ideje meglehetősen szűknek érzett. Trina gyönyörű, hosszú ujjával végigsimított rajta, majd felkuncogott.

– Texasban minden ilyen nagy?

Wade a nő nevetését kihasználva lassított egy kicsit. A fejét Trina vállgödrébe fúrva így felelt:

– Pasizós duma!

– Lebuktam – mondta Trina, miközben egy lendületes mozdulattal Wade fölé kerekedett.

Eddig tartott a lassítás... a következő pillanatban Trina haja már a combjait simogatta.

Wade az egyik pillanatban még magabiztosan vigyorgott, a következőben pedig, amint a nő meleg szája beborította a férfiasságát, a nyaka tehetetlenül hátrabicsaklott.

Igen...

Érezte, hogy el fogja veszíteni a teste fölött az uralmat. *Jég. Istenem!*

A következő pillanatban hirtelen eltolta magától Trinát.

– Még ne!

Erre a nő feljebb kúszva ráült a férfi csípőjére, majd fölé hajolt.

– Wade!

A férfi kinyitotta a szemét. Már az egész teste lángolt.

– Spirált használok. És azóta nem voltam férfival, hogy...

Wade csókkal hallgattatta el. Ám mikor Trina kezdte volna újra átadni magát, félretolta őt.

– Van a tárcámban egy óvszer. – Trina kérdő tekintete láttán hozzátette: – Egészséges vagyok. Csak azt akarom, hogy cseppet se kelljen aggódnod.

Bár egy ilyen intermezzo lelombozó tud lenni, Wade oldalra döntötte Trinát, és kigördülve alóla, kikelt az ágyból.

Felkapta a földről a farmernadrágját, de aztán eszébe jutott, hogy a tárcáját kivette belőle, mikor az előbb a kulccsal babrált.

Trina a nap kellős közepén meztelenül, egyik lábát behajlítva hevert az ágyon olyan pózban, hogy így, egy az egyben azonnal rákerülhetett volna a legigényesebb férfimagazinok címlapjára. Ő pedig mit csinál? A tárcáját keresve kimegy a szobából...

Nem lepődött volna meg, ha Trina már alszik, mire ő visszaér.

Ehelyett a nő fél könyékre támaszkodva az oldalán feküdt, mint egy istennő, nagyibugyija pedig az ágy szélén, félig lelógva a matracról.

Gyönyörű istennő, gondolta Wade.

Mikor tetőtől talpig végignézett rajta, tekintete egy pillanatra elidőzött a férfiasságán.

– Újra meg akarlak kószolni! – jelentette ki.

Wade-nek nem kellett kétszer mondani.

Lábuk és karjuk összegabalyodott, nyelvük vad csatát vívott... a férfi épphogy csak fel tudta húzni az óvszert, mielőtt Trina egy határozott mozdulattal befogadta.

Wade-nek már az Alpok hófedte csúcsaira kellett gondolnia... ha nem teszi, azonnal felrobban.

Trina lassan, hosszan felnyögött. Csak akkor lassított egy kicsit, mikor már teljesen magában érezte a férfit. A csípőjük, a kezük, az ajkuk, a nyelvük... minden lassan mozgott.

– Az enyém vagy! – sóhajtott Wade. Már nem kellett Alaszkára gondolnia, hogy meg tudja adni Trinának, amit az akart. Már csak a nőre gondolt.

Az, hogy a nő az ő nevét ismételve, oly módon simogatta az egóját, mint korábban semmi. Mikor Trina a körmeit belé mélyesztve gyorsabban kezdett mozogni, visszafogta magát, megvárva, míg a

nő testén végigfut a remegés. Csak akkor engedte el a kontrollt, és adta át magát a mindent elsöprő gyönyörnek.

Forró, izzadságtól nedves, ziháló kupacként heverték az ágyon a délutáni fényben.

Wade az egyik lábát Trinán nyugtatva, szorosan átölelve tartotta a nőt, míg fokozatosan visszatértek a valóságba. Nem volt aszkéta, de ez a szeretkezés minden korábbi felülmúlt. Még mindig kába volt az átélt gyönyörtől.

– Wade... – szólalt meg halkán Trina. Lélegzete finoman cirógatta a férfi mellkasát.

– Igen, kedves?

– Neked is...

Wade az ágytakarót magukra húzva, óvatosan lecsúszott Trináról.

– De még mennyire, édes!

Trina odakucorodott hozzá, és még azelőtt elaludt, hogy Wade-nek lecsukódott a szeme.

Huszonkettedik fejezet

A penthouse lakosztály padlótól mennyezetig érő ablakain beáradt a lemenő nap fénye. Trina résnyire nyitva a szemét, lassan érzékelni kezdte a valóságot. Nem volt egyedül. Wade édesdeden aludt mellette: a karja volt Trina párnája, ő pedig rajta nyugtatta az egyik lábát.

Elmosolyodott.

Szeretkezésük emléke majdnem olyan intenzív volt, mint maga a szeretkezés. Szabályosan letámadta a férfit, nekilökte a falnak, és nem elégedett meg, míg... kétszer is...

Istenem, fantasztikus volt! Szégyenkeznie kellett volna a viselkedése miatt, de ez most cseppet sem érdekelte. Meggondolatlan volt, Wade viszont épp ellenkezőleg. Ő védekezés nélkül befogadta volna a testébe, ami így, utólag visszagondolva, nagy butaság lett volna, de a férfi ellenállt a kísértésnek.

Mit is mondott? Igen, hogy cseppet se kelljen aggódnia. Igaza volt, később tényleg aggódott volna. Wade „Countrysztár” Thomasnak minden lehetősége megvolt rá, hogy szerte a világon a legszebb nőkkel feküdjön le. Nem olyannak tűnt, mint aki minden adandó lehetőséget kihasznál, de naivság lett volna azt gondolni, hogy nem tette meg gyakran.

És most neki köszönhetően Trinának nem kellett aggódnia. Az óvszer nélküli szexnek csak a kizárólagos kapcsolatban van helye. Ők ketten még nagyon messze voltak attól, hogy ez egyáltalán felmerüljön.

Ezt nem várhatta el a férfitől, még ha tudta is, hogy jelenleg nincs más nő az életében.

Korogni kezdett a gyomra, emlékeztetve rá, hogy utoljára a kórház büféjében evett egy főtt tojást narancslével. Óvatosan elfordította a fejét, hogy ránézzen az órára: már majdnem fél hét volt. Három órát aludtak.

Trina lassan kiszabadította a lábát Wade-é alól. Mikor már azt hitte, hogy a legnehezebb részen túl van, a férfi köré fonta azt a karját, amelyet Trina addig párnának használt.

– Hmm – dűnnyögte.

– Nem is alszol!

Wade, továbbra is lehunyt szemmel, az egyik lábát átvette Trina csípőjén.

– Még mindig álmodom!

Trina feladta a próbálkozást, hogy kikeljen az ágyból.

– És miről? – kérdezte.

A férfi a szabad kezével a derekát cirógatta.

– Mozgalmas, váratlan fordulatok, de a vége jó.

Trina ellazította a nyakát, és csak feküdt ott, a férfi arcát nézve.

Pár másodperccel később Wade pislogva kinyitotta a szemét.

– Helló! – suttogta.

– Helló! – mosolygott rá Trina.

– Annyi mindent szeretnék most mondani neked, de mind csajozós dumának hangzik.

– Jó csajozós dumák?

– Nyálasak... valami olyasmi, hogy „te jó ég, még sosem láttam ennyi csillagot felrobbanni!”

Trina mellkasa rázkódott a nevetéstől.

– Mondtam, hogy nyálas!

Trina ujjai a férfi sima, izmos mellkasát cirógatták.

– Egész jó volt – mondta visszafogottan.

Wade megpuszilta a feje búbját.

– Egész jó? Fantasztikus! Eget rengető! Az orgazmusod három új dalra elegendő ihlettel látott el!

– Háromra?

– Minimum.

Trinának tetszett, amit hallott. Ujjai lassan elindultak lefelé a férfi mellkasán.

Wade szeme elkerekedett, mikor megértette, mire készül a nő.

– Mielőtt felkelünk, írhatnál még hármat – ajánlotta Trina.

A férfi azonban megállította a kezét.

– Drágám, nincs több óvszerem. Egy órán belül orvosolom a helyzetet!

Trina csalódottan nézett rá.

– Most ért véget a turném, és nem vagyok szent. De amint hazaérek, elmegyek a dokimhoz, utána pedig bármikor rendelkezésedre állok, óvszerrel vagy anélkül.

Trina mosolya szélesebbé vált.

– Ez meglehetősen kizárólagosnak hangzik, Mr. Thomas!

A férfi Trina állát cirógatva elkomolyodott.

– Mióta találkoztunk, még csak nem is gondoltam más nőre.

– Azért nem olyan rég találkoztunk...

– Az nem számít. Tudom, mit akarok.

– Milyen kedves!

– Komolyan beszélek!

Trina felemelte a fejét, hogy a férfi szemébe nézve eldönthesse, valóban így van-e. Megborzongott attól, amit látott.

– Ha egyszer majd már mást akarsz, el kell mondanod nekem! Meg fogom érteni, ha...

Wade Trina szájára tette a mutatóujját.

– Nem, szeretném, ha így lenne, de tudom, hogy még nagyon az elején járunk. Ezért az ajánlatom a következő: ha részemről bármi megváltozik, őszinte leszek hozzád. Cserébe tőled is ugyanezt kérem.

Felkönyökölt, és megfogta a nő vállát.

– Ezt megígérhetem – felelte Trina.

Wade csókkal pecsételte meg az egyezségüket, de ügyelt rá, hogy ajkaik épp csak érintsék egymást. Mikor elengedte Trinát, a nő megfordult, hogy kikeljen az ágyból, ám egy pillanatra megállt.

– Mi történt az előbb? – kérdezte inkább magától, semmint a férfitől.

– Beleegyeztél, hogy a barátnőm legyél.

Trina visszafordult Wade felé; hosszú haja eltakarta gyönyörű keblét.

– Édesanyádnak nem fog tetszeni!

Wade felszisszent.

– Ne emlegesd az anyámat, mikor ott ülsz meztelenül!

Trina felkuncogott, mire Wade előrehajolva megfogta a tarkóját, és újra megcsókolta. Mikor Trina szétnyitotta az ajkait, a férfi felnyögve megszakította a csókot. Gyengéden lökött egyet Trinán, majd, mikor a nő felállt az ágyról, rápaskolt a meztelen fenekére.

– Rendelj ételt, én addig szerzek gumit.

Trina mosolyogva besétált a fürdőszobába.

Trina fürdőköpenyben, haját a törölközővel nyomkodva kilépett a hatalmas fürdőszobából. Amint belépett a nappaliba, összeszorult a torka, a szíve pedig hevesen kezdett verni.

Az étkezőasztalnál egy tetőtől talpig feketébe öltözött, vékony nő ült. Csizmába bújtatott lábát hanyagul a szomszéd széken nyugtatta, míg jobb kezével valami láncsal játszogatózott.

Trina a lélegzetét visszafojtva a falig hátrált.

– Helló, Katrina!

– Ki maga? – Trina még egy lépést hátrált, készen rá, hogy odarohanjon a telefonhoz, és segítséget hívjon.

– Mit nem ért a barátja azon, hogy „árnyékként kövesse”? Tud angolul, nem?

Trinát nyugtalanította a kérdés, különösen, hogy a nő oroszul beszélt hozzá.

– Ki maga? – ismételte meg nyelvet váltva a kérdést Trina. Közben a kezével igyekezett kitapogatni az ajtót.

– Sasha vagyok – válaszolta a nő. Levette a lábát a székről, de nem állt fel.

Trinának ismerősnek tűnt a név, csak nem tudta, hogy honnan.

– Találkoztunk már korábban?

A nő megrázta a fejét.

– Nem. De ismerem magát. Van egy közös ismerősünk.

Trina feszülten várt.

– Reed.

Mikor elhangzott a név, Trina szívdobogása elkezdett lelassulni.

– Maga Reeddel dolgozik?

Sasha megrázta a fejét, majd ezúttal már fel is állt az asztal mellől. Még így, a szoba tulsó feléből nézve is félelmetes jelenség

volt. A haja szoros copfba volt fogva, fekete spandexnadrágját és magas sarkú, szintén fekete csizmáját pedig még Macskanő is megirigyelhette volna. Már csak egy álarc hiányzott róla.

– Hogy jutott be ide? – kérdezte Trina. Attól, hogy elhangzott Reed neve, még nem lankadt az ébersége.

– A barátjának van egy feladata... – mondta Sasha, majd miután tetőtől talpig végigmérte Trinát, hozzátette: – Vagy kettő. – Galád félmosolya arról árulkodott, hogy kitalálta, mit csináltak Wade-del a délutáni órákban. – Nem azért jöttem, hogy ártsak magának, viszont az utánam következő fickó már azért fog jönni.

Trina szíve újra gyorsabban kezdett verni.

– Mit tud?

Sasha elővett a hátsó zsebéből egy kulcsot, és odadobta Trinának.

A nő a törölközőt elengedve, két kézzel nyúlt érte a levegőbe.

– Interstate Bank, a Penrose és Brooke sarkán, az olajcég központja mellett – mondta Sasha. – Van ott a nevén egy széf. Három hónappal ezelőtt kiürítettem Fjodor széfjét. Higgye el, nem szeretné, hogy az ott őrzött dokumentumok illetéktelen kezekbe kerüljenek. – A két kezét felemelve még hozzátette: – Mielőtt még megkérdezné, nem. Nincs közöm a takarítókhoz. Azok, akiket én bérelnék fel, nem forgatták volna fel a helyet.

– Tudja, ki tette? – kérdezte Trina.

– Gyanítom. És szerintem maga is, ha egy kicsit elgondolkodik.

Trina szorosabbra fogta magán a köntöst.

– Beszélnie kell a rendőrséggel.

– Csak útban lennének, és hibás következtetést vonnának le – felelte Sasha.

Ekkor csipogott egyet a karórája. A nő rápillantott, majd elindult az ajtó felé.

– Várjon! – tett felé egy lépést Trina.

Sasha megállt.

– Miért segít nekem?

A nő nem válaszolt, csak kinyitotta a lakosztály ajtaját.

Trina meglepetésére ott állt Wade, egyik kezében egy szatyor, a másikban a kulcskártya.

A rémülettől tágra nyílt szemmel bámult Sashára.

A nő odalépett hozzá, és manikűrözött mutatóját a férfi mellkasának szegezve azt mondta:

– Árnyékként, Cowboy! Többet ne cseszse el! – Ezzel ott is hagyta őket.

– Ez meg ki volt? – kérdezte Wade utána nézve.

Trina behúzta őt a lakosztályba, aztán becsukta mögötte az ajtót, sőt még a biztonsági láncot is beakasztotta.

– Remélem, hogy nagy kissereléssel vettél! – mondta, miközben a retiküljéért nyúlt, hogy elővegye a telefonját. – A nő emlékeztetett rá, mennyire könnyű betörni egy hotelszobába.

Wade elsápadt.

– Megfenyegetett?

– Nem. Viszont most fel kell hívnom Reedet.

– Utánamegyek – mondta a férfi.

Trina elkapta a karját.

– Nem tőle kell tartanunk.

Reed második kicsöngésre felvette.

– Igen?

Trina a kezében lévő kulcsra pillantott.

– Ki az a Sasha?

Mire megérkezett a szobaszerviz, Reed és Lori is odaért a kórházból.

Rick ott maradt őrködni Avery szobája előtt, Jeb pedig elfoglalta a lakosztály szabad szobáját.

– Tavaly meséltem neked róla, azért tűnhetett ismerősnek a neve – válaszolta Reed.

Már a telefonban feltett Trinának pár kérdést, de nem mondott semmit, míg Lorival meg nem érkeztek a szállodába.

– Aliszjának dolgozott... legalábbis ezt mondta nekem.

– Aliszja halott.

– Van, aki még a sírban sem nyugodhat.

Trina egy csésze teát szorongatott a kezében, míg Wade a hátát simogatta.

– Tudod, mit dolgozott neki? – kérdezte Trina.

Reed Wade-re pillantott, majd újra Trinára.

– Rajtad tartotta a szemét.

Trinának összeszorult a mellkasa.

– Miért?

– Nem ismerem a részleteket. De gyanítom, hogy Ruszlán miatt.

– Ruszlánt már egy éve nem látták – vetette ellen Trina.

– Ez még nem jelenti azt, hogy nincs valahol odakint – jegyezte meg Lori.

Ez volt az a pillanat, mikor Wade közbeszólt.

– Lelassítanátok egy pillanatra? – kérdezte. – Aliszja...

– A néhai anyósom – mondta Trina.

– Ruszlán pedig az utálatos após.

– Az az ember, aki mindenkinek elsőként jutott eszébe, mikor a rendőrök feltették a kérdést, hogy megfenyegetett-e valaki – emlékeztette Lori Trinát.

– Egy apa elkeseredett szavai, miután elvesztette a fiát. Azóta nem is hallottunk felőle. Mikor utoljára ellenőrizték, valami müncheni terven dolgozott, nem igaz, Reed? – kérdezte Trina.

– Igen, ezt mondta az informátorunk.

– Megfigyelitek? – kérdezte Wade.

– Tartsd közel a barátaidat, de az ellenségeidet még közelebb. Nincs huszonnégy órás megfigyelés alatt, de vannak embereink, akik jelentenek róla.

– Embereitek? Milyen embereitek? – kérdezte Trina.

Reed pillanatnyi szünet után válaszolt.

– Sasha.

– Tehát mégiscsak veletek dolgozik.

Reed megrázta a fejét.

– Nem. Üzeneteket hagy nekünk, információval lát el bennünket Ruszlánról, majd hetekre eltűnik. Gyakorlatilag lehetetlen a nyomára bukkanni. Az, hogy megjelent itt, amint kiléptél a szállodából... – Reed jelentőségteljesen Wade-re pillantott. – Ebből arra következtetek, hogy valami készül.

Trina szeretne volna megemlíteni a széfkulcsot, azonban végül inkább úgy döntött, hogy csak Lorinak szól róla, mikor majd kettesben lesznek. Gyanította, hogy Fjodornak megvolt a házassági szerződésük egy példánya. Egy olyan dokumentum, amelyről

egyelőre nem szeretett volna Wade-nek beszélni. Még nem állt rá készen.

– Mit gondolsz, vajon tudja, ki támadta meg Averyt?

– Ha igen, akkor szerintem már mi is tudnánk. Nem Averyre kell vigyáznia, hanem rád.

Trina érezte, hogy remegni kezd a keze.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy mindvégig rám volt tapadva, és én még csak nem is sejtettem?

– Talán igen. Ha nem is fizikai valójában, hanem csak virtuálisan – válaszolta Reed.

– Virtuálisan? – kérdezte Wade. – Ezt meg hogy érted?

– Mindenhol kamerák vannak. Az utcákon, üzletekben, szállodákban, reptereken. Csak egy nyomkövetőre van szüksége, és egy másodéves IT-szakos hackertudására. Ennyi.

– Félelmetes! – Wade Trina keze után nyúlt.

– Nem az a félelmetes, hogy Sasha rajtad tartja a szemét, hanem sokkal inkább az, hogy talán Ruszlán is.

Trina megborzongott.

– De hogyan? Ez nem olyan, hogy van a bőröm alatt egy chip, mint egy kutyának...

Lori a barátjára pillantott.

– Nos... Reed egy tollat rejtett el a kocsim csomagtartójában, bepoloskázta a lakásomban a borosüveg dugókat... Mi is volt még?

– Csak ennyi – mormogta Reed. – Tollak és dugók.

– Megfigyelted a barátnődet... Ez már megszállottság, nem? – kérdezte mosolyogva Wade.

– Csak biztonságban akartam tudni. Mindegy is, most nem rólunk van szó, hanem rólad – váltott témát Reed.

– Nem lenne sok értelme bepoloskázni a házaimat vagy egy kocsit – mondta Trina. – Egyik helyen sem maradok sokáig. Mindent bepoloskázni pedig képtelenség.

– A telefonodra raktunk nyomkövetőt. Még tavaly beszéltünk erről – emlékeztette Reed.

– El is felejtettem. Mikor a Bahamákon voltunk, lecseréltem a telefonomat.

– Az egyik alkalmazáshoz csatlakozik, nem a készülékhez – magyarázta Reed. – A Finding Friendshez, csak titkosítva van. Kizárt, hogy valaki meghackelte volna, vagy rátelepítette volna a sajátját.

Ekkor Wade megszorította Trina karját.

– Hé, emlékszel? Mondtam neked, hogy a fickó a telefonüzletben azt mondta, valami megjelent a telefonodon? Valami idegen nyelven. Azt mondta, hogy szerintem meg kéne nézni, mi az.

– Tényleg! El is felejtettem...

Reed tenyérrel felfelé kinyújtotta a kezét.

Trina felkelt, és odalépett a retiküljéhez. Kivette belőle a telefonját, és engedelmesen odaadta Reednek.

– Ha valaki meghackelte a telefonomat, akkor miért Averyt támadták meg?

– Már rajta vagyunk – válaszolta Reed, majd felkelt, és Lorit is magával húzta. – Akkor értjük egymást, ugye? Nincs több boltba rohangálás, legfeljebb, ha együtt mentek. Ha valahova el kell menned, hívj! Itt vagyok a folyosó végén – mondta Wade-nek. Mikor már a bejárati ajtó előtt voltak, visszafordult. – Egyébként mi volt olyan sürgős?

Wade Trinára pillantott.

A nő a padlót bámulva igyekezett elfojtani a mosolyát. Lori hangosan felnevetett.

– Elég! – motyogta Trina.

– Olyan nyugodtnak tűnsz... – mondta Lori.

Trina meglökte a barátnője karját, mire Lori abbahagyta a kuncogást.

– Jut eszembe! Az ápoló azt mondta, reggel átviszik Averyt az intenzívről az egyik normál kórterembe.

Trina a faliórára pillantott.

– Vissza kell mennem! Már hat órája, hogy otthagytam.

– A nap nagy részében aludt.

– Akkor is.

– Ne maradj ott egész éjszaka! – ölelte meg Lori. – Neked is szükséged van pihenésre.

– Nem maradok. Csak ott akarok lenni, mikor a nyomozók kikérdezik. Utána pedig ki kell derítenem, melyik aukciósházakba

vitte el Fjodor holmiját. Van bármi esély rá, hogy találtok valami nyomot Avery telefonján? Úgy könnyebb lenne. – Avery még mindig nem emlékezett rá, hogy mi történt azután, hogy elindult a Hampton-vidéki házból. Mintha az agya mindent blokkolt volna.

– Nem. Téged, Lorit és Shannont szemmel tartottuk. Avery esetében nem gondoltuk, hogy bajba kerülhet. – Reed dühösen megrázta a fejét. Látszott rajta, hogy szörnyen haragszik magára. – Még egyszer nem követelek el ilyen hibát!

Lori rátette a kezét a barátja karjára.

– Holnap mi is veled megyünk – biztosította Trinát, majd búcsúzóul arcon csókolta. – Nem akarom, hogy nélkülem beszélj a rendőrökkel.

Trina becsukta Lori és Reed mögött az ajtót, majd a homlokát nekitámasztva lehunyta a szemét.

– Hékás! – Wade a két vállánál fogva gyengéden megrázta.

Trina a férjére pillantott.

– Biztosan akarsz, hogy közöd legyen ehhez az egészhez? – kérdezte. – A körülöttem lévő emberek nincsenek biztonságban.

– Én azért valamivel nagyobb vagyok Averynél – mosolygott Wade.

Trina is megpróbált mosolyogni, de közben elfordította a fejét. Nem akarta, hogy a férfi elsétáljon, ugyanakkor nem hibáztatta volna, ha megteszi.

Most a mutatóujjával megemelte az állát.

– Hé! Nem te tetted.

Valóban nem, de miatta történt, és ezért felelősnek érezte magát.

– Az emberek ennyi pénzért már képesek gyilkolni – mondta. – Én nem akartam, hogy ez legyen. Fjodorral gyakorlatiasan álltunk hozzá a házasságunkhoz. Házassági szerződést írtunk, de a benne szereplő összeg meg sem közelíti azt a vagyont, amelyet Aliszja rám hagyott örökül. Egy centet sem költöttem el Aliszja vagyonából. Csak abból, ami a házassági szerződés alapján illet meg. Ha visszaadhatnám az egészet, és azzal véget vethetnék ennek, megtenném. Avery kórházban van, te itt ragadtál velem, a barátaimon nyomkövető van, akár egy vadállaton... még a szüleim házában is van riasztórendszer.

Abban a házban, ahova a szomszédok kopogás nélkül belépnek egy tál friss süteménnyel.

– Az élet csak annyi terhet pakol a válladra, amennyivel még meg tudsz birkózni. Az érzékenységed mellett nagyon is erős nő vagy, hidd el!

Trina hagyta, hogy Wade a karjába zárja.

– Önző módon nagyon örülök annak, hogy itt vagy – mormogta.

– Én is.

Huszonharmadik fejezet

Wade most először ment be Trinával az intenzív osztályra. Korábban mindig kint maradt a váróban, de most, mivel árnyékként kellett követnie, nem hagyhatta egyedül a nőt.

Mikor beléptek, a kórházi személyzet több tagja is rajta felejtette a tekintetét. Wade rájuk mosolygott, majd követte Trinát.

Rick könyvvél a kezében egy kényelmetlen széken ült Avery szobája előtt.

– De jó! – fogott kezét Wade-del. – Meddig maradtok? Trina bement a kórterembe, hátrahagyva a férfit.

– Amíg szükséges.

– Jól jönne félórácska. Jeb azt mondta, tízre visszajön, és vállalja az éjszakai műszakot.

Wade körbenézett.

– Nem gond, hogy itt vagyunk?

– Már megszokták. Amíg nem vagyunk láb alatt, nem szólnak.

– Első este nagyon szigorúak voltak. Óránként csak egyszer lehetett bemenni hozzá, az utolsó tíz percben.

– Most már stabil az állapota, ráadásul meg is mozgattunk néhány szálát – mondta Rick nagyot nyújtózva. – Fél óra múlva itt vagyok.

Wade vett egy mély lélegzetet, és belépett a kórterembe. A következő pillanatban az arcáról eltűnt a mosoly.

– Jesszusom! – suttogta.

Bár Trina figyelmeztette, erre a látványra nem készült fel. A szőke pitbull arcát borító kötés hófehér volt, míg a réseken kilátszó bőr a szivárvány összes színét felvonultatta.

– Legalább tégy úgy, mintha nem is lenne annyira ijesztő! – kérte Avery, mikor feldagadt szemével ránézett a férfira.

Wade azonnal az arcára erőltetett egy vigyort, amire Avery csak szemforgatással reagált.

– Drágám! Mit tehetünk érted?

Egy férfi ápoló épp belefecskendezett valamit az infúzióba.

– Egy hamburger jólesne – válaszolta Avery kicsit nehezen érthetően. Valószínűleg, mert valamivel be volt dugva az orra.

Ha Wade-en múlt volna, egy mesterszakács készíti el a szaftos húspogácsát.

– Nem lehet – mondta szigorúan az ápoló. – Reggel máris műtéttel kezd.

– Ami azt jelenti, hogy éjfélig ehetek – mondta Avery.

– Igen. Zselét és gyümölcsöt.

– Milyen műtét? – kérdezte Trina.

– Új orrot kapok – válaszolta Avery, megpróbálkozva egy mosollyal.

– Vérezni kezdett, azért van bedugva – magyarázta az ápoló. – A sebész úgy döntött, hogy már holnap reggel megműti.

– Készen áll már rá?

– Nem – válaszolt az ápolót megelőzve Avery. – De mivel a vérnek pocsék íze van, csinálják meg. Túl akarok már lenni rajta, hogy kimehessek innen, és megkeressem a szarházit, aki ezt tette velem. Szét akarom rúgni a seggét!

Wade mosolya ezúttal őszinte volt.

– Attól tartok, be kell állnod a sorba – mondta barátnője felpolcolt lábára pillantva Trina.

– Jól van, akkor várok egy kicsit.

– Mennyire vannak fájdalmaid?

– Most, hogy itt van ez a gomb, már jobb – válaszolta Avery. Ép kezét felemelve megmutatta a gombot, majd többször is megnyomta.

Az ápoló felnevetett.

– Nyomkodhatja, amennyit csak akarja, úgyis csak egy kis adagot kap óránként.

– Hasznavehetetlen vacak! – ejtette vissza az ölébe Avery az adagolót.

– Valaki már elég beszédes ahhoz, hogy elhagyja az intenzívet – állapította meg az ápoló.

– De csak akkor, ha a másik osztályon is olyan édesek az ápolók, mint maga – flörtölt Avery.

– Már mondtam, hogy van barátnőm.

– Már mondtam, hogy nem érdekel.

Wade most már nevetett.

Az ápoló rá, majd Trinára pillantott.

– Igen, már nincs olyan rossz állapotban, hogy továbbra is itt tartsuk.

– Ez igazán jó hír!

Avery felsóhajtott.

– Pedig ramatyul érzem magam!

– Magánál van annyira, hogy ezt elmondja nekem, úgyhogy máris jobban érzem magam – mondta az ápoló.

– Mazochista!

– Wade, ha már itt tartunk, ő itt Doug – mondta Trina. – Megígértem neki, hogy bemutatlak benneteket egymásnak.

Wade előrelépve kinyújtotta a kezét. A férfi a húszas évei végén, legfeljebb a harmincas évei elején járhatott.

– Örvendek – mondta Wade. – Köszönjük, hogy így gondját viseli a barátnőnknek!

– Nagy rajongója vagyok!

– Egy mazochista, a hamburgert másoktól sajnáló, cuki rajongó – pontosított Avery.

– Velem közel sem volt ilyen kedves, mikor először találkoztunk! – mondta Wade Dougnak.

Doug felnevetett.

– Én... én megkértem a barátnőmet, hogy hozza be a gitáromat. Van rá esély, hogy énekel egy kicsit?

– Persze, hozza csak!

– Klassz! Köszönöm, Mr. Thomas!

A profi ápolóból egy pillanat alatt rajongóvá vált Doug kisietett a szobából. Mintha attól tartott volna, hogy Wade meggondolja magát.

– Bernie tényleg itt járt? – kérdezte Avery Trinától.

– Igen.

– És mondtam valamit, amit nem kellett volna?

Trina megpaskolta Avery kezét.

– Nem.

– Amikor majd kikerülsz innen, juttasd eszembe, hogy megkérdezzem, hogyan ismerkedtetek meg! – mondta Wade Averynek.

– Egy sztriptízbárban – mondta Avery. – Az övé volt a bár, ahol vetkőztem.

Wade Trinára pillantott.

– Ez most komoly?

– Túl hiszékeny vagy, ő pedig fájdalomcsillapítókat kap – nevetett Trina.

– Ülj le, csak felidegesítesz!

– Igenis, hölgyem! – mondta Wade, és szófogadóan leült Trinával szemben, az ágy másik oldalára.

– Rick azt mondta, a rendőrök vissza fognak jönni.

– Igen – bólintott Trina.

– Semmire sem emlékszem. Elmentél egy partira...

– Igen, Wade-hez, Texasba.

– Én pedig... Fjodor órája.

Trina előrehajolt.

– Igen, elhoztad az órákat New Yorkba, hogy egy aukciósház felbecsülje őket, és tanácsot adjon neked. Emlékszel rá, melyikhez mentél el?

– Az idefele útra is alig emlékszem. Ez nagyon gáz!

Trina vigasztalóan megpaskolta Avery kezét.

– Ne aggódj, az orvosok szerint vissza fognak térni az emlékeid.

– Hát, nagyon remélem!

Wade nem volt benne biztos, hogy ez annyira jó, tekintve, hogy Avery milyen állapotban volt. El sem tudta képzelni, hogyan lehet valaki képes kezét emelni egy nőre. Averyt látva rádöbbsent, hogy az apósa valóban komolyan gondolta, mikor megfenyegette Trinát. Megértette, miért kell mindenhova árnyékként követnie Trinát. Elhatározta, ha rajta múlik, Trinával senki sem teheti azt, amit szegény Averyvel tettek.

Ekkor újra megjelent Doug, egy akusztikus gitárral a kezében. Mögötte néhány ápolónő állt várakozón.

– Biztos nem gond? – kérdezte a férfi.

Wade kacintva elvette tőle a hangszer.

– Dehogysis! Mióta zenélsz?
– Néhány éve. De csak hobbiszinten. Segít lazítani egy nehéz műszak után.
– A Fender az egyik kedvencem – mondta Wade, végigfuttatva ujjait a húrokon. Utána felhangolta az A-húrt, majd újra megpengette a hangszert. – Gyönyörű hangjuk van. – Wade úgy mozgatta az ujjait a húrokon, mint aki erre született. Mikor felpillantva látta, hogy Avery mosolyog, Trina arca pedig ragyog, úgy döntött, énekel is egy keveset.

*Olyan nőre vágyom, aki zamatos, mint a bor...
Olyan nőre, aki ragyog, akár a nap, és gyöngyözően kacag...
Mindenki azt mondja, nem találsz szerelmet, ha görcsösen kutatod...
Esküszöm, nem kutatlak, mégsem vagy ott...
Nincs másra szükségem, csak a szívedre...
Nincs másra szükségem, csak a szerelmedre...
Ne kutass tovább, kedves, mert itt állok előtted.*

Trina a fejét oldalra billentve hallgatta, arcán angyali mosollyal. Wade pedig így folytatta:

*Olyan nőre, aki mosolyog a gyermekekre, és sír az esőben...
Olyan nőre, aki elgyengül karjaimban, és a nevemet kiáltja...
Mindenki azt mondja, nem találsz szerelmet, ha görcsösen kutatod...
Esküszöm, nem kutatlak, mégsem vagy ott...
Nincs másra szükségem, csak a szívedre...
Nincs másra szükségem, csak a szerelmedre...*

Az ajtón kívül újabb ápolók és látogatók jelentek meg, Wade azonban csak Trina csillogó szemét látta.

*Ott akarok állni veled a hajnali fényáradatban...
Melletted álomba merülni, puha karjaidban...
Meg akarlak találni, drága, és neked adni a szívem...*

*Meg kell találjalak, hogy tiéd legyen a szerelmem...
Hát kérlek, drága, hagyd fel a kutatással, hadd tegye dolgát a sors!
Én is felhagyok vele, édes, és a szerelem hulláma egymáshoz
sodor.*

*Mert mindenki azt mondja, nem találsz szerelmet, ha görcsösen
kutatod...*

Nem akarok mást, mint neked adni a szívem...

Nem akarok mást, mint hogy szerelmed enyém legyen...

Ne keress tovább, baby...

Én sem kutatok tovább...

Itt állok előtted, édes, kéz a kézben sétáljunk tovább.

Az utolsó akkordoknál Trina szeme már könnytől csillogott. Wade
szíve majd kiugrott a helyéről.

Csak akkor tért vissza a valóságba, mikor felhangzott a taps.

– Jól van – szólalt meg Avery. – Randizhatsz vele, de feleségül
nem veheted.

– Avery! – szólt rá Trina.

– Ezt a dalt már réges-rég írta. Előbb írnia kell neked egyet, aztán
lehet róla szó.

Wade az ölébe fektette a gitárt, és elvette a tollat, amelyet Doug
nyújtott felé.

– A barátnőm pitbulljáról fog szólni – mondta.

– Ez a beszéd! – nyugtázta Avery.

Reggel hétkor a telefon csörgésére ébredtek.

Trina Wade karjaiban aludt el, miután az éjszaka nagy részét
átbeszélgették. A délutáni szunyókálás feltöltötte őket energiával, és
reggel sem kellett korán kelniük, mivel Averyt azonnal, még az első
csésze kávé előtt betolták a műtőbe.

Wade az oldalára gördülve felvette a telefont.

– Igen?

Trina visszakúszott a párnájára.

– Mikor érkeztél meg?

Trina úgy döntött, hogy egy kis időre még lehunyja a szemét.

– Jól van, gyere fel! – mondta Wade, majd visszarakta a telefont a helyére.

– Ki volt az?

– Ike – válaszolta Wade, pusztít adva a fejére, majd kigördült az ágyból.

– Itt van?

– Ühüm. Hozott nekem néhány dolgot otthonról. Te csak maradj még! Hozatok fel kávé.

Trina azonban fél könyékre emelkedett, és mosolyogva nézte a férfi meztelen fenekét.

Wade észrevette, hogy a nő bámulja.

– Ne méregess így, mert a végén Ike jóval többet fog hallani, mint amennyi rá tartozik!

– Ez most fenyegetés vagy ígéret? – kérdezte Trina, letolva a takarót a derekáig.

Wade-nek felcsillant a szeme.

– Ez már kegyetlenség!

Trina felkuncogott. Jó volt flörtölni a férfival.

– Na, menj! – legyintett, majd ő is kikelt az ágyból. – Ott akarok lenni, mikor Averyt kitolják a műtőből.

Az ágyat megkerülve a fürdőszoba felé vette az irányt.

Wade azonban elkapta, és karját a dereka köré fonva magához húzta.

– Jó reggelt, édes! – Trina fenekébe markolva megcsókolta a nőt.

– Reggelt! – utánozta Trina Wade texasi akcentusát, majd kiszabadítva magát az ölelésből, besietett a fürdőszobába.

Mikor később belépett a lakosztály nappali részébe, Ike, Jeb és Wade a kávéját iszogatta, és halkán beszélgetett. Mikor észrevették Trinát, mindhárman elhallgattak.

– A világért sem akarnám félbeszakítani a beszélgetést...

A három férfi azonban továbbra sem szólalt meg. Amikor Trina a szájához emelte a kávéscsészét, három szempár szegeződött rá.

– Mi az?

Wade idegesen felnevetett.

– Mi a véleményed a bulvársajtóról?

Trina elvette a szájától a kávéscsészét, és az asztalra pillantott, amelynél a három férfi ült. Messziről is felismerte magát a címlapon.

– Lássuk! – mondta közelebb lépve. – A bulvárlapok szórakoztató hazugságokat írnak, photoshopolt fényképekkel színesítve a történetet. A hazugságaik mögött minimális igazság van, mégis mindig megússzák a felelősségre vonást, mert csak hatalmas idő- és pénzpocsékolás lenne bíróságra citálni őket. – A bulvárlapban, amelyet elsőként a kezébe vett, az a fotó volt, amelyet a lesifotós készített róluk, aki elől bemenekültek a szállodába. A cikk címe így szólt: „Wade Thomas elkelt?”

Egy másik lapban egy róla készült kép szerepelt, amely egy évvel korábban, Fjodor temetésén készült. Mellette Wade, az egyik koncertjén. A cím pedig: „A Fekete Özveggy újra lecsap?”

A harmadik lap volt a legdurvább: az egyik fotón kéz a kézben álltak Wade-del a kórház bejárata előtt, az elsőre rácsúsztatva elhelyezett második fotón pedig a Hampton-vidéki ház volt, előtte rendőrautókkal. És a felirat? „Tragédia a Hampton-vidéken.”

Trina lerakta a kávéscsészét, majd a kezébe vette azt a lapot, ahol a kórház előtt voltak Wade-del.

– Tényleg ilyen nagy a fenekem?

Wade felkuncogott.

Jeb felsóhajtott, Ike pedig elvigyorodott.

– Jól van! Találtál egy nőt, aki tudja kezelni a bulvársajtót.

– Bárcsak ne lenne rá szükségem!

– Nem tetszik, hogy ilyen hangnemben írnak rólad! – mondta Wade.

– Nekem meg az nem tetszik, hogy a fotón ekkora a fenekem – válaszolta Trina, miközben a válla fölött hátrafordulva megpróbálta ellenőrizni, tényleg akkora-e.

Ekkor Ike odafordult Wade-hez.

– Corrine mindent tudni akar Trináról.

– Ki az a Corrine? – kérdezte Trina. Vajon hány nő van Wade életében?

– A sajtósom – válaszolta a férfi. – Mondd neki azt, hogy a barátnőm.

Ike felvont szemöldökkel, kérdően nézett rájuk.

– Ne rám nézz! – mondta neki Trina. – Ő kezdte ezt az egész barátnőtémát... Én csak jól akartam érezni magam.

Wade odalépett hozzá, és megfogva Trina közel sem olyan nagy fenekét, elemelte a nőt a földről.

– Gondoskodom róla, hogy így legyen! – pördült meg Trinával.

Trina a sok mosolygástól már kezdte érezni az arcizmait. És ez kifejezetten tetszett neki.

– Imádnivaló vagy! – mondta neki a férfi.

Trina Wade dereka köré fonta a lábait, hogy a férfi egy kicsit még a karjaiban tarthassa.

– Tényleg világgá akarod kürtölni, hogy van barátnőd?

– Azt akarom világgá kürtölni, hogy van barátod, úgyhogy ne is próbálkozzon senki.

– Nem hiszem, hogy PR-szempontról jót tennék neked.

– Cseppet sem érdekel!

Wade röviden megcsókolta, majd letette a földre.

– Mondd meg Corrine-nak, hogy Trina a barátnőm, és mióta találkoztunk, gyakorlatilag sülvé-főve együtt vagyunk. – Mutatóujjával megpaskolta Trina orrát. – Beleértve egy titkos, bahamai utat is.

– Az még plátói volt – szólt közbe Trina.

– A részleteket senkinek sem kell ismernie. Egyébként meg a lapok előbb vagy utóbb úgyis megírnák.

Trina felsóhajtott.

– Remek! Anyád nem lesz oda a hírtől.

– Már megint az anyám! Ne aggódj, őt elintézem. És mi van a te szüleiddel?

Trina ezen még nem is gondolkodott el.

– Fel kéne hívnom őket. Még nem tudnak rólunk.

– Nem meséltél nekik?

Trina megrázta a fejét.

– Ha meséltem volna nekik rólad, anyámnak az lett volna a reakciója, hogy még csak egy év telt el Fjodor halála óta. Hívó katolikus. Bár nem szeretné, ha egyedül maradnék, úgy gondolná, hogy még korai randiznom. Egy párkapcsolatról nem is beszélve. Apám pedig az első géppel iderepülne, hogy találkozzon veled.

- Milyen kedves.
 - Aha... az érdekelné, hogy a pénzemre hajtasz-e.
- Ike hangosan felnevetett.
- Bocs! – húzta be a nyakát, mikor Trina és Wade odafordult felé.
 - Mikor meghallja, mi történt Averyvel, aggódni fog – folytatta Trina. – Nem akarom kitenni őt ennek.
 - Az apák dolga, hogy féltsék a lányukat, drágám.
 - Igen, persze... Csak már nem fiatal, és nem akarok okot adni neki az idegeskedésre.
 - Nem tudod megvédeni őt – ingatta a fejét Wade. – Ha nem tőled, akkor a lapokból fogja megtudni.
 - Igazad van. Tudom, hogy igazad van. De várnom kell vele addig, míg vissza nem kapom a telefonomat. Már évek óta csak a saját számomat tudom fejből.
 - Jól van, akkor mára megvannak a teendőink. Hagyjuk, hogy Corrine gondoskodjon a PR-ról, te beszélsz a szüleiddel, én pedig felkészülök az apáddal való találkozásra.
 - És beszélsz édesanyáddal – tette hozzá Trina.
 - Ühüm. Még valami?
 - Fel kéne hívnom Diane-t és Andreát.
 - Ők kicsodák?
 - Fjodor nagynénjei. Szinte majdnem biztos vagyok benne, hogy hallgatnak countryzenét, úgyhogy velük nem lesz gond.
- Wade elmosolyodott.
- Mindezt el tudom intézni a váróteremből – mondta Trina. – Nem akarom, hogy Avery úgy ébredjen fel, hogy nem vagyok mellette. Te menj csak, zuhanyozz le, én pedig felhívom Lorit, hogy át tud-e sétálni velem a kórházba.

Huszonnegyedik fejezet

Avery már belefáradt abba, hogy arra ébredjen, hogy összetört teste egy újabb pontja fáj. A kórházak nem alkalmasak arra, hogy az ember kipihenje magát. A vizitek között az ápolók kétóránként ébresztik fel az embert, egyik vizsgálat követi a másikat, a látogatók túl sűrűn adogatják egymásnak a kilincset...

Reggel, ha jól érzékelt, még azelőtt betolták a műtőbe, hogy a nap felkelt volna. Aztán a lábadozóban arra kellett ébrednie, hogy nem tud levegőt venni anélkül, hogy a szeme mögött ne érezne lüktető fájdalmat. Ám valaki befecskendezett valamit az infúziójába, amitől újra elaludt.

Aztán újra érzékelni kezdte a külvilágot. Ezúttal, mikor lassan megpróbálta kinyitni a szemét, szerencsére már nem volt olyan erős és lüktető a fájdalom. Úgy érezte, hogy már egy normális kórházi ágyon fekszik, nem pedig egy hordágyon. Úgy döntött, már ezért a kényelemért is hálát ad. Legalább már normális matrac volt a feneke alatt. Megpróbálta megmozdítani a fejét, de az még nagyon rossz ötletnek bizonyult.

Felnyögött.

– Szia!

Trina.

– Vízet – suttogta rekedt hangon.

Trina a szájához emelte a szívószálat. Mivel az ágy már meg volt emelve, szerencsére nem kellett feljebb ülnie. Az első korty fájdalmas volt, a második azonban már jólesett neki.

Ekkor azonban Trina kihúzta a szájából a szívószálat.

– Az ápoló azt mondta, hogy kezdetnek csak egy-két kortyot ihatsz – magyarázta. – Lehetőleg nem szabad köhögnöd, és a gyomrod sem háboroghat.

Avery nagyon is el tudta képzelni, hogy az milyen fájdalommal járna: mintha csupasz lábbal kellene üvegszilánkon lépkednie. Az

arcát újra kötés borította: olyan érzés volt, mintha valaki bulit rendezett volna az orrában, és egész New Yorkot meghívta volna rá.

Mikor már élesen látta Trina arcát, észrevette rajta a mérhetetlen aggodást.

– Hogy érzed magad?

– Bulizásra készen – válaszolta Avery, majd visszacsukta a szemét.

– Ott van a gomb, ha fájdalomcsillapító kell.

Avery ezt már tudta, ahogy azt is, hogy a fájdalomcsillapító kiüti. Ő viszont szeretett volna még egy pár percig tudatánál lenni.

– Hogy festek? – kérdezte.

– Bulizásra készen – válaszolta Trina egy félnevetés kíséretében.

Avery újra kinyitotta a szemét.

– Most komolyan!

Trina úgy tett, mint aki barátnője arcát tanulmányozza, miközben gondosan kerülte Avery tekintetét.

– Gazdagabb lettél néhány új duzzanattal és színárnyalattal. A helyedben egyelőre nem készítenék újabb szelfiket a Tinder-oldaladra.

Avery elmosolyodott, amitől újra belenyilallt a fájdalom.

– Annyira sajnálom, Avery... ezt az egészet.

Avery felfelé fordította ép keze tenyerét, mire Trina belehelyezte a sajátját.

– Nem a te hibád.

– De ha nem jöttél volna be helyettem a városba...

Avery megpróbálta megszorítani barátnője kezét.

– Akkor sem a te hibád. – Anélkül, hogy a fejét megmozdította volna, körbenézett a szobában. Egy magánkórteremben feküdt, amely inkább hasonlított hotelszobára, mint kórteremre. A falak sötétebb színe nem bántotta annyira a szemét, mint az intenzíven a hófehér szín. És itt virágok is voltak: az ágyával szemközti polcon két csokor virág tette vidámabbá a helyiséget.

– Hány óra van?

– Fél három. Éhes vagy?

– Nem. Hol vannak a többiek?

– Lori, Shannon és Reed a büfében. A szüleidnek azt mondtam, hogy felhívom őket, mikor felébredsz. Úgy tűnik, édesanyád eléggé

ódzkodik a kórházaktól.

– Igen... Elárulta, miért?

Trina megrázta a fejét.

– Mert arra a két napra emlékeztetik, míg vajúdott velem... élete legnagyobb csalódásával.

Trina úgy nézett rá, mint aki azt hiszi, csak tréfál.

– Jól van, nem kell hinned nekem. De ha megkérdezed tőle, mi az oka annak, hogy irtózik a kórházaktól, azt fogja felelni, hogy az ott töltött idő. Aztán kérdezd meg apámtól, mikor volt anyám utoljára kórházban.

– Biztos nem ez az oka...

– Nem sajnálatni akarom magam, csak a tényeket mondom el. Mindegy, úgyis csak idegesít a jelenléte. Most, hogy kikerültem az intenzívről, szinte biztos, hogy haza tudom küldeni.

Trina megpaskolta Avery kezét.

– A virágokat Bernie-től kaptad.

– Milyen kedves tőle! Mondd, még mindig őrködnek az ajtóm előtt?

– Ühüm. Most épp Rick van ügyeletben.

– Jó. – Tényleg az volt. Megnyugtató érzés volt, hogy nem juthatnak be hozzá befejezni, amit elkezdtek. A fájdalom arra emlékeztette, mennyire szerencsés, hogy életben maradt. – Wade hol van? – kérdezte.

– Míg én itt vagyok, elsimít néhány PR-os problémát. Délután bejönnek majd a rendőrök.

Avery a szemét lehunyva megpróbált felidézni valamit annak a napnak a történéseiből. Bármit... Azonban csak az rémlett neki homályosan, hogy elsétál a Central Park mellett... Aztán arra ébredt, hogy úgy érzi magát, mintha áthajtott volna rajta egy busz.

– Semmire sem emlékszem.

– A nyomozók azt kérték, hogy hívjuk őket, ha van valami új mondanivalód. A rendőrök, akikről beszélek, a betörés ügyében nyomoznak.

Avery pislogott párat a feldagadt szemével.

– Milyen betörés?

Trina kinyitotta, majd becsukta a száját.

– Trina...!

– Aznap, mikor téged megtámadtak, valaki betört Fjodor irodájába, és teljesen felforgatta, majd minden ujjlenyomatot tökéletesen eltünttetett.

– Kirabolták az irodát?

– Nem tudjuk, hogy elvittek-e bármit is.

– Elkéstek – mondta Avery. – Elvittem a tollakat Mr. Levinhez. – Ahogy kimondta a nevet, egy újabb kis emlékdarab is visszatért. – Braum Aukciósház. Már emlékszem!

Trina előredőlt.

– Nála vannak a tollak. – Jó érzés volt, hogy legalább ez a kis emlékfoszlány már visszatért. Avery lehunyta a szemét, hátha sikerül felidéznie még valamit. – Az órák. Emlékszem, hogy örültem, mikor végre már nem voltak a táskámban. De hova vittem őket? Istenem!

– A Christie'sbe? – kérdezte Trina.

– Igen! Igen, oda! Elég sznobok voltak, viszont nagyon érdekelte őket, hogy több is van-e. – Avery megborzongott. – Igen, erre pontosan emlékszem.

– Még valami? Emlékszel még valamire?

Újra lehunyta a szemét... ezúttal a garázs jelent meg előtte. Ahogy kiszállt a kocsiból.

– Egy jó nagy táska volt nálam. Azt hiszem, valamelyik a tieid közül. Nagy táskára volt szükségem, hogy minden beleférjen.

– Igen – mondta izgatott hangon Trina. – A fekete.

– Emlékszem arra, hogy kijöttem a garázsból. Arra viszont nem, hogy visszamentem. Pedig ott találtak rám, igaz? – Mintha, míg az intenzíven feküdt, valaki ezt mondta volna.

– Igen.

Avery óvatosan megrázta a fejét.

– Másra nem emlékszem.

Trina elmosolyodott.

– Nos, már ez is több, mint tegnap, úgyhogy nevezhetjük haladásnak. Az orvosok örülni fognak a hírnek.

Averynek újra lüktetni kezdett a feje. Már nyújtotta is a kezét.

– Hol van az a gomb?

Trina átnyúlt az ágy felett, és odaadta neki.

Avery megnyomta, majd nagyot sóhajtva várta, hogy a szer áramlani kezdjen az ereiben.

Ruszlán Petrov türelmes ember volt, aki azonban a múltban egyszer elkövette azt a hibát, hogy elhamarkodottan cselekedett. Több dologgal egyensúlyozott egyszerre, mint ahány tányérral egy cirkuszi akrobata, és most az egyik kezdett lecsúszni az ujja hegyéről. Átkozott legyen, ha még egyszer elejt bármit is, mondta magában.

A vele szemben ülő Zakhar rossz híreket hozott.

– Ms. Grantnek sikerült elvinnie az értékeket az aukciósházakba.

– Az embered legalább a pénztárcáját megszerezte?

– Nem.

Ruszlán keze ökölbe szorult.

– Nem végezte el a munkát.

– Azt mondta, hogy megzavarták.

– Lássuk csak, jól értem-e. Azt mondtam, úgy nézzen ki, mint egy rablás. Ehelyett úgy néz ki, mint egy vendetta, ráadásul a nő életben van, tehát azonosíthatja.

Zakhar állta Ruszlán tekintetét.

– Már intézkedtem. Nem maradt nyom, ami elvezethetne hozzád.

Erre Ruszlán ellazította és megdörzsölte az ujjait.

– Mi a helyzet a másik járulékos veszteséggel?

– Elintéztük. Ott sem maradt nyom.

– Remélem, azt már tisztábban.

Ahogy Zakhar elmosolyodott, az arcán húzódó sebhelynek köszönhetően, melyet egy durva utcai verekedés során szerzett, meglehetősen fenyegető volt a vigyora. Ez volt az egyik dolog, amit Ruszlán szeretett a férfiban.

– Autóbaleset.

Mennyivel egyszerűbb lenne egyszer s mindenkorra elintézni azt a nőt, aki mindent tönkretett. Ám annak csak az lenne a vége, hogy elveszítené a szabadságát.

Távírányítóval elmozdított egy képet a falon, amely mögött egy képernyő rejtőzött. Megjelent rajta egy világtérkép, majd egy újabb

gombnyomásra a kép leszűkült New York államra. Több, különböző színű pötty villogott rajta.

Katrina ügyvédje, az a lotyó és a barátai egy helyen tömörültek. Nem kellett tovább nagyítania a képen ahhoz, hogy tudja, a Manhattani Kórházban vannak, ahova a barátnőjüket juttatta. A dalos pacsirta pár háztömbbel arrébb villogott, és úgy tűnt, Trina egyedül volt a belvárosban. Ami furcsa volt, tekintve, hogy valaki mindig vigyázott a nőre azóta, hogy ő elkezdte a takarítást. A takarítást, amelyet már egy éve el kellett volna végezni.

Ruszlán a térképre mutatott.

– Ez hol van?

Zakhar az íróasztalhoz lépett, és belenézett a nyomkövető programba.

– Lakóövezetnek tűnik.

– Küldd oda az emberünket, ellenőrizze! Mi a helyzet a házzal?

– Már nem nyüzsögnek ott a rendőrök. Semmit sem találtak.

Legalább ez a rész úgy ment, ahogy eltervezték.

– Jó hírem is van – mondta Zakhar.

– Hadd halljam! – Ruszlán az asztalán heverő szivarosdoboz felé nyúlt.

– A bulvárlapokban megjelent egy pletyka a menyedről. Arra utalnak, hogy köze lehet Fjodor halálához, és hogy nem éri be egy ember vagyonával... az új barátja pénze is kell neki.

Ruszlán megpödörgette ujjai közt a szivart, majd az orrához emelte.

– Ez jól jöhet nekünk – mondta a gyújtóért nyúlva. Amint az édes füst elárasztotta a tüdejét, az idegszálai azonnal ellazultak. Lassan, élvezettel fújta ki. – Azt hiszem, ideje ellátogatnom a fiam sírjához.

– Texasba?

Ha a barátja nem is értett egyet vele, nem mutatta ki.

– Intézkedem.

Két nappal később Trina elintézte, hogy egy kórházi ágy kerüljön a Hampton-vidéki házba. Legszívesebben azonnal hazavitte volna magával Averyt Texasba, de a plasztikai sebész és a neurológusok

még korainak tartották, azt mondták, ezzel még legalább egy hetet várniuk kell.

Lori azt javasolta, vigyék vissza L. A.-be, ám Trina azon a véleményen volt, hogy barátnőjüknek a vidék csendjére és nyugalma van szüksége ahhoz, hogy felépüljön. Végül a gyakorlatiasság győzött. Úgy döntöttek, hogy egy hétig még a Hampton-vidéki házban maradnak, aztán visszarepülnek Texasba. Tekintve, hogy testőrökre és nyomkövetőkre van szükség, a ranchon egyszerűbb dolguk lesz a srácoknak.

Az igazság az volt, hogy Trinát már nagyon érdekelte, mi lapul a széfben, amelynek a kulcsát Sasha odaadta neki. Ugyanakkor most Avery volt a legfontosabb, a széf még várhatott.

Szerencsére csak egy kocsi parkolt a Hampton-vidéki házzal szemben: a sofőrülés melletti, leengedett ablakon egy kamera kandikált ki.

Olyan kísérettel érkeztek meg, mint maga az elnök. Három fekete SUV, mindegyikben legalább egy fegyveres testőr. Wade kiszállt a kocsijukból, majd kinyitotta az ajtót. Mire Avery kidugta a fejét, Jeb már ott is volt, hogy kiemelje az ülésről.

Lassan hajtottak, hogy amennyire lehet, kikerülhessék a kátyúkat és egyéb döccenőket.

Trina előrement kinyitni az ajtót. Belépve kikapcsolta a riasztót, majd ledobta a retiküljét az előszobai asztalkára.

– Lefeküdnél aludni, vagy inkább a nappaliban maradsz? – kérdezte Averytől, akinek szemmel láthatóan kényelmes volt Jeb erős karjaiban.

– Napokig csak feküdtem – válaszolta.

– Tehát a nappali – bólintott Trina. Miután megmutatta Jebnek az irányt, felment az emeletre pár kényelmes párnáért és egy takaróért.

Mire visszaért, a többiek már behozták a kocsiból a két csokrot és a bőröndöket. Shannon elvette Trinától a takarót és a párnákat. Lori már felrakta a kávé a konyhában, Wade és Ike pedig az emeletre tartottak a csomagokkal.

– Kész szerencse, hogy ekkora ez a ház! – Lori kávéscsészéket vett ki a felső szekrényből.

– Míg férjnél voltam, hatalmasnak éreztem. Aztán ide jöttem vissza a kórházból és a ravatalozóból...

Lori egyik karjával szorosan megölelte.

– Túlélted.

– Olyan érzés, mintha visszakerültem volna a kezdetekhez – pillantott a nappali felé Trina.

– Kivéve, hogy ezúttal nem lesz temetés, és egy magas texasi néz rád csillogó szemmel, valahányszor belépsz a szobába.

Trina már attól elpirult, hogy Wade-re gondolt.

– Végre! Jó látni, hogy újra mosolyogsz! – mondta Lori.

– Hihetetlen, hogy még mindig itt van! Ebben az örületben még csak nem is célzott rá, hogy hazamenne.

– Nagyon helyes!

Jeb és Reed, a nyomukban Rickkel, a hátsó ajtón keresztül jött vissza a házba.

– Jól van, hölgyeim – szólt Rick a nappaliba lépve, majd az emeletről visszatérő Wade-et és Ike-ot megpillantva hozzátette: – ... és uraim. A biztonsági rendszert tegnap frissítettük. Távolról mindent megfigyelünk. Hangot és képet is veszünk. Trina, láthatod, hogy elhelyeztünk idebent néhány új kamerát – mutatott a nappali két sarkában és a konyhában elhelyezett eszközökre. – A folyosókon is vannak, és a többi közösségi térben is. A hálókát és a fürdőszobákat természetesen kihagytuk. A hátsó kertről és az irodáról is van képünk. A bejárati ajtónál és a kapunál minden maradt a régiben. Ja, és a kerítésen is elhelyeztünk néhány kamerát.

– Nem túlzás ez, mikor egy hét múlva továbbállunk innen? – kérdezte Trina.

Mikor Rick Averyre pillantott, arcáról lehervadt a mosoly. Többé senki sem kérdőjelezte meg, hogy tényleg szükség van-e ennyi kamerára.

– Szóval, ha egy kis entyempentyemhez támadna kedvetek, jusson eszetekbe, hogy az embereim mindent látnak. Na nem mintha kukkolós fajták lennének, de sosem lehet tudni. – Rick persze tréfált, az emberei nem olyanok voltak, ugyanakkor...

Mikor a tekintete találkozott Wade-ével, Trinának megdobbant a szíve.

Lorinak és Reednek már volt tapasztalata bekamerázott lakások terén; Shannon egyik férfit sem ismerte még annyira, hogy entyempentyemre kerülhetne sor; ami Ike-ot és Jebet illeti, nos, nem úgy nézett ki, mintha bejöttek volna egymásnak... Így elég egyértelmű volt, hogy a figyelmeztetés neki és Wade-nek szólt.

– Azt hiszem, rám ez nem vonatkozik – szólalt meg a kanapén pihenő Avery.

Ja igen... és Avery. Aki valószínűleg nem bánta volna, hogy nézik, ha az alváson és tabletták beszédén kívül mást is tudott volna csinálni.

– Míg mi itt beszélgetünk, egy csapat átnézi a ranchot – folytatta Rick. – Wade!

– Igen?

– Gondolom, nálad van otthon kamerarendszer.

– Persze. Bár korántsem olyan komoly, mint amivel ti dolgoztok.

– Mivel az egy működő ranch, ott mindig vannak emberek – magyarázta Ike.

– Ami azt jelenti, hogy több, nem pedig kevesebb óvintézkedésre van szükség. Trina, tervezed, hogy elmész Wade-hez?

Trina Wade-re pillantott, majd újra Rickre.

– Nos, igen... úgy értem, remélem...

– Akkor oda is küldünk egy csapatot.

– Hékás, várjunk csak! – emelte fel a kezét Wade.

Ekkor, mielőtt Rick folytathatta volna, Trina telefonján kettőt jelzett a kapucsengő. Míg ő válaszolt, Rick és Wade folytatták a beszélgetést a kamerákról.

– Mrs. Petrov? – hallotta Trina. – Itt Armstrong és Gray nyomozók. Váltanánk önnel néhány szót.

Azonnal hevesebben kezdett verni a szíve.

– Rendben – válaszolta.

A gombot megnyomva kinyitotta a kaput. Mikor felnézett, látta, hogy minden tekintet rászegeződik.

– Armstrong és Gray nyomozó van itt.

Látta, hogy Lori teste megfeszül, álla kicsit megemelkedik. Reed és Lori összenézett, Wade pedig azonnal odalépett mellé.

– Beengedem őket – ajánlkozott Jeb.

– Még mindig nem emlékszem többre, mint amit múltkor mondtam nekik – közölte Avery.

– Semmi baj – ült le mellé a kanapéra Shannon.

Armstrong és Gray, amint belépett a szobába, gyorsan végignézt a társaságon. Bár mindketten magasak voltak, a közelébe sem értek Ricknek és Jebnek, még a náluk nem sokkal alacsonyabb Reednek sem.

– Elnézést a zavarásért, Mrs. Petrov, csak lenne néhány kérdésünk, és egy újabb fejleményt is meg kell osztanunk önnel.

– Elkapták a szarházit, aki ezt tette velem? – kérdezte Avery.

Gray megkerülte a konyhaszigetet, hogy lássa Avert. Látszott rajta, hogy kényelmetlenül érzi magát.

– Nem, hölgyem. Viszont a garázs egyik biztonsági kameráján láttunk valamit, amit nyomnak tekintünk.

– És követjük – tette hozzá Armstrong.

– Miféle nyomot? – kérdezte Reed.

– A között, hogy Ms. Grant bement a garázsba, és a rendőrség meg a mentők kiérkeztek, egy ismert fickó távozott az egyik hátsó ajtón. A garázzsal szomszédos kínai étterem kamerái rögzítették.

– Miféle fickó? – kérdezte Rick.

Avery feljebb ült a kanapén.

– Az a fajta, akit a legszörnyűbb dolgokra szokás felbérelni. Ezért vagyunk most itt mi, nem pedig Ferrero rendőrtiszt, akivel a támadás napján beszélt. A részlegeink egyetértettek abban, hogy együtt kell kezelnünk a két ügyet, mert úgy véljük, hogy összefüggenek.

– Van róla képük? – kérdezte Avery.

Hirtelen mindenki felé fordult. Nem is a kérdés volt a lényeg, hanem az, ahogyan feltette. Halk hangon, lassan, mintha nem is ő lett volna az.

– Talán emlékszik egy arcra? – kérdezte Gray.

– Talán. Ha látnék róla egy képet, az lehet, hogy felidézne valami emléket.

Ez mindenki számára újdonság volt. Egészen addig Avery azt mondta, semmire sem emlékszik, nemhogy egy arcra.

Gray odalépett a kanapéhoz, és elővette a farzsebéből a telefonját. Reed és Rick is odament, hogy lássa.

Trina Avery arcát figyelte, míg Shannon a nő kezét szorongatta.

– Ez a garázs hátulja. Gyenge a minőség, de ennek ellenére sikerült azonosítanunk, mert szerepel az adatbázisunkban.

Avery pislogott néhányat, majd ép kezét felemelve kinagyította a képet.

– Csizmát viselt?

– Igen. Úgy emlékszik, hogy a támadója csizmát viselt?

Avery nem válaszolt, csak lehunyta a szemét.

– Van róla másik képük?

Gray végiggörgetett pár fotót, mielőtt visszafordította Avery felé a telefonját.

Rick válla fölül Trina is megnézte a fotót. Az aknés hegek nélkül egy hajvágás és borotválkozás után még jóképűnek is lehetett volna nevezni a férfit. Így azonban, a világos fal előtt, egy számot tartva a kezében, inkább úgy nézett ki, mint egy hajléktalan, aki már egy jó ideje nem aludt, vagy be van drogozva.

– Ő az?

Avery pislogott néhányat.

– Nem tudom.

– Semmi baj! – paskolta meg a karját Shannon.

Grayt nem lepte meg Avery válasza.

– Keressük, és ha megtaláltuk, bevisszük kihallgatni – mondta, miközben zsebre rakta a telefonját.

– Köszönöm – fordította el a fejét Avery.

– Mrs. Petrov...

Trinának nem tetszett, hogy a nyomozó az asszonynevéen szólítja.

– A néhai férjemnek annyit számítottam, hogy megölte magát. Úgyhogy ha nem bánja, nyomozó, szólítson Ms. Petrovnak... de a Trina is megteszi.

– Ms. Petrov – tett eleget a férfi a kérésnek –, mikor látta utoljára Cindy Geistet?

Trina sosem használta Cindy vezetéknevét, így beletelt pár másodpercbe, mire kapcsolt, hogy kiről is van szó.

– A házvezetőnőmet?

– Igen.

Trina megpróbált visszaemlékezni a pontos napra.

– Tavaly, miután visszértünk az európai utunkról. – A tekintete Lorira vándorolt. – Úgy két hónappal Fjodor temetése után. Visszajöttem, hogy lezárjam a házat. Cindyvel megbeszéltem, hogy rendszeresen elnéz ide, és felügyeli a takarítószemélyzetet.

– Most, míg ön összepakolta a házat, nem találkoztak?

– Nem. Mióta megérkeztünk Averyvel, többször is megpróbáltam elérni, de nem hívott vissza.

– Miért kérdezik? – érdeklődött Reed.

A két nyomozó összenézett. Még nem is válaszoltak, Trinát mégis kirázta a hideg.

– Cindy Geist öt nappal ezelőtt autóbalesetben meghalt.

– Istenem!

Wade közelebb lépett Trinához, és megfogta a kezét.

– Fékhiba egy éles kanyarban, mindössze pár háztömbnyire az otthonától.

Trina agya zakatolni kezdett.

– Fékhiba? Nem! Nem... nem, az nem lehet! A férje autószerelő. Egyszer találkoztam vele. – A szemét lehunyva próbált visszaemlékezni a férfi nevére. – Allen? Igen, Allen. Büszke volt a munkájára. Gyönyörűen kipofozta Cindy öreg Mustangját... Az évjára nem emlékszem... Nagyon büszke volt arra, amit azzal a kocsival csinált. Odavolt a feleségéért. Mindig vett virágot a születésnapjára. Egyszer megkérdezte tőlem, hogy nem gond-e, ha a hét közepén meglepi Cindyt egy szabadnappal. – Trina szemét ekkor már csípték a könnyek. – Észrevette volna, ha baj van a fékkel – rázta meg a fejét. – Nem, itt valami más történt. Valami más...

– Nekünk sem tetszik – bólintott Gray. – A férje ragaszkodik a nyomozás lefolytatásához. Na nem mintha magunktól nem járnánk utána, mi történhetett. Egyedül Cindynek volt kulcsa a házhoz, igaz?

– Igen.

– És havonta kétszer járt takarítani?

– Igen, így állapotunk meg – válaszolta Trina. Még mindig nem tudta elhinni, hogy a nő meghalt.

Armstrong jegyzetelt.

– Mióta állt az alkalmazásában?

– Fjodor még azelőtt vette fel, hogy összeházasodtunk.

– És ő volt az, aki rátalált az ön férjére... igaz?

Trina úgy érezte, élete végéig emlékezni fog arra a sikolyra.

– Igen.

Wade bátorítóan átkarolta a vállát.

– Ő volt az, aki kitakarított, miután... – Armstrong nem mondta végig a kérdést.

– Nem. A ravatalozóban ajánlottak egy takarítócéget. Nem akartam, hogy olyasvalakinek kelljen összeszednie a darabokat, aki ismerte Fjodort.

– Hát, nem végeztek valami jó munkát – szólalt meg váratlanul Avery. Rideg hangjára mindenki odakapta a fejét.

– Hogy mondja? – kérdezte Armstrong.

– Egy rejtett fiókot kerestem az íróasztalán. Apám íróasztalán kettő is volt, innen jött az ötlet. Mivel Fjodornak egy negyedmillió dollárt érő tolla csak úgy, a fiókban hevert, úgy gondoltam, nem árt, ha alaposabban is megvizsgálom az asztalt. De nem találtam semmi mást, csak vért. Egy száraz vérfoltot az asztal pereme alatt. Mintha a takarítóbrigád úgy gondolta volna, hogy ott úgysem ellenőrzi senki, milyen munkát végeztek.

– Így van – bólintott Trina. – Ezt el is mondtad nekem, mikor Wade partiján voltam. Egy pillanat... – Trina odafordult Reedhez. – Nem azt mondtad, hogy az irodában nem maradt semmi nyom? Se ujjlenyomatok, se vér, semmi?

Reed válaszképp bólintott.

Trina anélkül, hogy egy szót szólt volna, lefejtette a válláról Wade karját, és elindult a hátsó ajtó felé. A kertet keresztülszelve egyenesen Fjodor irodájához ment, majd az ajtóra kifeszített rendőrségi szalagot elszakítva belépett az épületbe.

A szobában még mindig felfordulás volt. Elég filmet látott ahhoz, hogy tudja, hogyan néz ki helyszínelés után egy bűntény helyszíne. Gondolkodás nélkül az íróasztalhoz lépett, amely állt, nem fordították fel, még ha nem is a szokásos helyén.

Hallotta, hogy valaki a nevét kiáltja, de fel sem nézett. Megkerülte az asztalt, majd leguggolt, hogy benézzen alá.

A mennyezeti lámpa fénye nem volt elég ahhoz, hogy bármit is lásson, ezért felállt, mindkét kezével megfogta az asztal egyik végét,

és ahogy csak az erejéből tellett, megemelte. Maga is meglepődött, mikor az asztal nagy robajjal az oldalára borult. Majdnem biztos volt benne, hogy az erőlködésben meghúzta egy izmát, azonban nem törődött a vállában sajgó fájdalommal. Letérdelve végigtapogatta az asztallap alját.

Semmi.

Megnézte az asztallábakat, majd kihúzta az egyik fiókot, és az alá is benézett.

Semmi.

– Semmi! – kiabálta. – Nincs itt semmi. – Tenyerével rácsapott az asztal oldalára. Aztán újra, ezúttal még erősebben...

Wade akadályozta meg abban, hogy harmadszor is rácsapjon.

– Css!

– Miért? – kérdezte könnyes szemmel nézve a férfit. – Miért jön ide valaki, és tünteti el a vért?

Mielőtt rájött volna a válaszra, hallotta, ahogy Armstrong azt mondja:

– Újra elő kell vennünk Fjodor Petrov ügyét.

Huszonötödik fejezet

Van egy szabály, amelyhez mindenki, aki még csak az ismerkedés szakaszában jár, tartja magát: ne beszélj az exedről!

Hacsak nem a rendőrség kérdez ki, mert a szóban forgó exről egy évvel a halála után kiderül, hogy nem öngyilkos lett, hanem meggyilkolták.

Wade Trina mellett ült, míg a nyomozók kérdéseket tettek fel a nőnek Fjodor halála napjával kapcsolatban. Nem emlékezett sok mindenre. Aznap is elkísérte férjét a kórházba. Egyedül, Fjodor nélkül távozott onnan, ami szokatlan volt. Fjodor krónikus beteg anyja mellett nem volt a nap huszonnégy órájában látogató; Fjodor és Trina mindig együtt ment és együtt jött el a kórházból. Aznap több időt töltöttek bent nála, mert pár nappal korábban Aliszja kómába esett.

Fjodor a városban dolgozott, egy irodában; gyakran oda ment vissza a látogatások után, aztán mikor elég késő este hazaért, megvacsorázott, majd még órákra bezárkózott az irodájába. Ami meg is magyarázta, hogy ő és Trina miért aludt külön hálósobában. Wade-et azóta foglalkoztatta ez a kérdés, hogy belépett a Hampton-vidéki házba, mégsem tette fel a nőnek.

Trina úgy érezte, órák teltek el, mire a nyomozók távoztak. Wade azt hitte, amint becsukódik mögöttük az ajtó, mindenki megkönnyebbülten felsóhajt. Ám nem így történt.

Szinte azonnal megszólalt Rick telefonja.

Lori a retiküljéért nyúlt, miközben azt mondta, fel kell hívnia egy bizonyos Samet.

Reed az egyik rejtett kamera felé fordulva így szólt:

– Mindent hallottatok? Elő kell vennünk mindent arról a napról.

Egyszerre mindenki nyüzsögni kezdett, csak Wade, Jeb és Ike állt ott értetlenül. Szótlanul nézték a többieket.

– Jól vagy? – kérdezte Trinához lépve Shannon.

Wade figyelme visszaterelődött a nőre, akivel kapcsolatban már a találkozásuk napján érezte, hogy különleges, más, mint a többi.

– Tudnom kellett volna – csóválta a fejét Trina. – Mindenki azt gondolta Fjodorról, hogy gyenge ember, aki képes az öngyilkosságba menekülni. Pedig cseppet sem volt gyenge. Csak tudta, hogy elveszíti az egyetlen nőt, aki igazán szerette őt. Kétségbe volt esve, mert tudta, hogy ez ellen nem tehet semmit.

– Trina! – szólt a nőnek Rick, eltartva fülétől a telefont.

Trina odafordult felé.

– A korábbi biztonsági rendszer... kamerák is voltak?

– Csak a kapunál, hogy lássuk, ki hajt be. A többi csak a szokásos, betörés elleni riasztó és tűzjelző volt.

Rick bólintott, majd elismételte, amit Trina mondott, annak, akivel beszélgetett.

Lori, miután elintézte a telefonhívást, visszatért a nappaliba.

Reed az egyik fotel karfáján ült, majd hamarosan Rick is csatlakozott a társasághoz.

– Elindítjuk a saját nyomozásunkat – mondta Reednek.

– Kövessétek a pénz útját! – mondta Reed.

– A pénz hozzám került – sóhajtott fel Trina.

– De nem így kellett volna történnie – mondta Lori. – Fjodor vagyona visszakerült az Everson Oilhoz. A saját cégét felosztották a részvényesek között, a szavazati jog döntően szintén az Everson Oil kezébe került.

– Nem rád hagyta örökül? – kérdezte Wade.

– Nem. Ahogy azt elmondtam neked, házassági szerződést kötöttünk.

Rick ekkor Lori felé fordult.

– Rá tudjuk venni valahogyan az Aliszja hagyatékát kezelő ügyvédet, hogy megmutassa nekünk az eredeti végrendeletet, amelyben Trina még nem szerepel?

– Hát, ez elég kényes kérdés. Az ügyvédi titoktartás az ügyfél halálát követően is érvényben marad.

– Még egy gyilkossági nyomozás során is? – kérdezte Wade.

– Egy ilyen esetben még inkább. Részben ezért vették be a törvénybe. Az ügyfélnek őszintének kell lennie az ügyvédekkel,

márpedig ezt csak akkor érhetjük el, ha garantáljuk, hogy a titkai biztonságban vannak nálunk.

– De az ügyvédek is követnek el hibákat. Néha olyan dolgokat mondanak, amit nem kellene.

Lori és Reed pár másodpercig farkasszemet nézett.

– Jól van, akkor míg New Yorkban vagyunk, Lori együtt ebédel Aliszja ügyvédjével, hátha sikerül kiszednie belőle valamit. – Rick ezt nem kérdezte, hanem eldöntött tényként közölte.

– Nem is tudom – szólt közbe Shannon. – Nem kockázatos ez rád nézve? – kérdezte Trinára pillantva.

Lori tekintete Reedről Trinára vándorolt.

– Csak akkor, ha titkol valamit, hogy megvédje Aliszja nevének becsületét. Mivel én szövegeztem meg a házassági szerződésedet Fjodorral, és a halála után is én képviseltelek, nem lesz furcsa, hogy követni szeretném az ügyet. Ha majd úgy érzem, hogy nem akar belemenni a beszélgetésbe, abból tudni fogjuk, hogy rejteget valamit. Ha viszont nem, akkor el fogja mondani nekem, amit tud.

Reed felsóhajtott.

– Gondolom, ez azt jelenti, hogy a tervezettnél tovább maradunk.

– Reggel az lesz az első dolgom, hogy iderendelem Coopert, hogy váltson le – mondta Rick. – Ha kiszivárognak, hogy Fjodor öngyilkossági ügyéből gyilkossági ügy lett, márpedig az ilyen hírek gyorsan kiszivárognak, akkor jóval több újságíró fog táborozni a kapud előtt.

Wade egészen addig csendben hallgatta a beszélgetést, míg Rick meg nem említette a sajtót. Akkor eszébe jutott az anyja és az otthona.

Ike-ra és Jebre pillantott, akik mindvégig szótlanok maradtak.

– A ranchomon lévő biztonsági rendszer...

Rick Wade-re pillantott.

– Rajta vagyunk – mosolygott rá.

Jeb, Ike és Wade kiszaladt bevásárolni, még mielőtt a hír kiszivárgott volna. Most, hogy hármasan maradtak, Wade hallani akarta, milyen fenntartásai vannak a másik két férfinak.

– Jól van, hadd foglaljam össze! – vágott a közepébe Ike, amint beültek a kocsiba. – A nő, akit... mióta is ismered? Úgy két hete? Szóval, ez a nő egy olyan férfi özvegye, aki öngyilkos lett, de most kiderült, hogy valójában meggyilkolták, közvetlenül azelőtt, hogy az anyja meghalt... és az összes pénz Trinához került. A legjobb barátnőjéből a szart is kiverték, ismeretlen okból. Erre összegyűlik a baráti társaságuk, mintha valami katonai küldetésen lennének, testőrökkel és olyan eszközökkel, amelyek a Fehér Házéval vetekszenek... És te továbbra is járni akarsz ezzel a nővel?

Jeb vezetett, így Wade hátra tudott fordulni a hátul ülő Ike-hoz.

– Szoktál olvasni, Ike? – kérdezte.

– Mármint könyveket?

– Igen.

– Időnként.

– Olvastad a *Majd hívlak, Baby!* [1](#)-t?

– A filmet láttam. Miért?

– Én nem láttam a filmet, viszont a bandából az egyik srácnak megvan a könyv. A turné alatt a buszon elkezdtem olvasni. Először azt gondoltam, hogy mekkora szívás: itt egy könyv, amely a férfiak összes titkát leleplezi a nők előtt. Tudod, hogy mi mindent teszünk és nem teszünk meg, ha azt akarjuk, hogy a nő velünk maradjon, miközben tudjuk, hogy az egész dolog nem tart sehová. Amolyan használati utasítás nőknek, hogy felismerjék, ha a férfi nem hosszú távra tervez velük.

– És ennek mi köze a beszélgetésünkhöz?

Wade felemelte a kezét.

– Várd ki a végét! Szóval tovább olvastam a könyvet, és egyszer csak elkezdtem azon gondolkodni, hogy létezik-e olyan nő, aki számára az a fickó akarok lenni. Tudjátok, aki azért hívja fel, mert fel akarja hívni, nem pedig azért, mert a nő elvárja. A fickó, aki emlékszik a fontos dátumokra, ahogy arra is, amit a nő mondott, csak mert odafigyelt.

A kocsi kátyúba futott, Ike zöttyent egyet a hátsó ülésen.

– És Trina olyan nő lenne?

Wade elmosolyodott, és csak megvonta a vállát.

– Még csak két hete, Wade! Honnan tudhatnád ilyen kevés idő után?

– Talán igazad van. De ha most lelépek, nem érjük meg még a három hetet sem, és akkor biztosan nem tudom meg, hogy olyan-e.

Ike a szemét forgatta, majd kinézett az ablakon.

– Hőskomplexusod van. Meglátsz egy nőt, akinek segítségre van szüksége, és máris magadra kanyarítod a köpenyedet.

Wade úgy nézett hátra Ike-ra, mintha az megőrült volna.

– Láttad, mennyi fegyver volt abban a szobában? Rick mellett Jeb olyan, mint a vézna mostohaöcsike.

– Hé, vigyázz, mit mondasz!

– Nem kell köpenyt vennem magamra, mikor Trina csupa Marvel-szuperhőssel van körülvéve.

Ike előrehajolt.

– Tudod, hogy szinte bármit megtennék érted, de nem fogom azt hazudni neked, hogy a nő megéri, miközben nem tudom, hogy így van-e.

– Nem is kérlek rá, hogy hazudj. – Wade visszafordulva kinézett az ablakon.

– Egyébként hogyan akarod a szuperhőst játszani, mikor a hónap végén két fellépésed is lesz Vegasban?

Wade erről meg is feledkezett.

– Majd kitalálom.

– Szóval minden egyes szavát *hallod*? – kérdezte Ike úgy félpercnyi hallgatás után.

Wade most már tényleg kezdte elveszíteni a türelmét.

– Igen.

– Aha... és azt is hallottad, mikor azt mondta, hogy a halott férje tudta, hogy elveszíti az *egyetlen* nőt, aki igazán szerette őt?

Wade figyelmét nem kerülte el ez a mondat, amelyet azóta sem tudott hová tenni.

– Egy év házasság után már el is múlik a szerelem? – folytatta Ike.

Wade nyelt egy nagyot.

– Nem hangzik túl jól...

– Jeb! – szólalt meg Wade pár másodperc múlva.

– Igen, főnök?

Wade a férfira pillantva látta, hogy megfeszülnek az arcizmai. Sosem szólította őt főnöknek, még ha tőle kapta is a fizetését.

– Irány a reptér!

Jeb kérdő pillantást vetett rá, ujjaival szorosan markolta a volánt.

Ike rácsapott Wade ülésének a támlájára.

– Igen! Erről van szó.

Fél órával később Wade és Jeb már kifelé hajtott a reptérről, miközben Ike alakja egyre kisebbé vált a visszapillantó tükörben.

Wade hátradőlt, és a szemét lehunyva nagyot sóhajtott.

– Így már sokkal jobb!

Gyűlölte Texast. Persze ebben a hőség is nagy szerepet játszott, ám nem az zavarta a legjobban, hanem az, hogy nem tudta a szokásos öltözkét viselni anélkül, hogy azonnal felhívta volna magára a figyelmet. Márpedig Sashának mindenképp be kellett olvadnia a környezetébe.

Egy virágmintás ruha volt rajta – melyet szándékában állt azonnal elégetni, amint már nem lesz rá szüksége –, és egy széles karimájú kalap. Megvakarta a fejét a haját elfedő, szőke paróka alatt, majd egy sírkő mögött fél térdre ereszkedve úgy tett, mintha zsebkendőért kutatna méretes táskájában. Félrehúzta a táská oldalába rejtett fényképezőgép objektívsapkáját, majd a kijelzőn megjelenő képre nézett. Miután ráközelített a célpontra, kezét a füléhez emelve feljebb vette a hangerőt a fülhallgatóján.

Ruszlán a kezét a háta mögött összekulcsolva állt Fjodor sírja mellett. Nem háromrészes öltönye miatt tűnt ki a környezetéből, hanem rideg arckifejezésével.

Amint a radar jelezte, hogy a szarházi megérkezett Amerikába, Sasha azonnal rátapadt. Csinált róla egy képet, aztán türelmesen várt.

Zakhar, az embere, néhány lépésre arrébb állt. Sötét napszemüvege mögül vizslatta a temetőt.

A texasiak aktívan gyászolták a halottaikat, nem feledkeztek meg róluk, így több kis csoport is volt a környéken, biztosítva Sashának a lehetőséget a rejtőzködésre.

A sírkőre pillantott, amely előtt térdelt. Bess Ann Carroll, 1904-1965. A nő már elég ideje halott volt ahhoz, hogy ne legyen látogatója, aki megkérdezné, hogy mégis mit keres ott a sírjánál.

Mikor Ruszlán elfordította a fejét, Sasha újra lenyomta a fényképezőgép gombját.

– Gyerünk, átkozott, mondj már valamit!

A nagy teljesítményű mikrofon még a szellő susogását is vette. Bár lehet, hogy az Ruszlán nehézkes légzése volt. A férfi letérdelt, és mormogva így folytatta:

– Hallasz, te idióta? – Oroszul beszélt.

Sasha feljebb vette a hangerőt.

– Idehoztad a szajhádát, ezt a senkit, és ezzel az összes tervemet keresztülhúztad. Most folyamatosan hátra kell lesnem, nincsenek-e a nyomomban. Tudnod kell, hogy végül ő fog bűnhődni a halálodért. És amikor senki sem lesz ott, hogy segítsen neki, az embereim elintézik majd! Még ha egy pennyt sem látok a pénzből, ami megillet, akkor is örömmel fogom nézni a szenvedését. Remélem, hallod, amit mondok!

A férfi felállt a sír mellől, és gyorsan, jelképesen keresztet vetett. Majd felpillantott, mintha megérezte volna, hogy valaki figyeli. Aztán tett egy lépést hátra, és az ott várakozó autó felé intett, amely mellett egy ugyanolyan nagydarab férfi álldogált, mint Zakhar. A férfi kivett a csomagtartóból egy koszorút – egy olyat, amelyet temetésre visznek, nem pedig egy évvel később a sírra.

Zakhar elvette tőle a koszorút, és a sírra fektette.

– Működik a kamera? – kérdezte Ruszlán.

A távolból úgy látszott, mintha a férfi csak a virágokat babrálná.

– Tökéletesen.

Ruszlán ekkor sarkon fordult, és határozott léptekkel elindult a kocsi felé. Az emberei követték.

Miután lement a nap, eleredt az eső.

Trina figyelte, ahogy a felette az ablakpárkány peremén összegyűlt víz cseppjei, a gravitációnak megadva magukat, leesnek. A szél miatt sosem teljesen függőlegesen haladtak lefelé, hanem mindig kitértek

egy kicsit vagy jobbra, vagy balra. Más cseppekkel egyesülve hulltak tovább, míg végül földet érve egy tócsába gyűltek. Úgy érezte, ő is olyan, mint az esőcseppek: egyedül van, csak mikor letér az útról, mindig hozzácsapódik valaki egy időre.

Ekkor kinyílt a szobája ajtaja, és belépett rajta az egyik ilyen csepp.

Trina érezte, hogy megrebbennek a pillangók a hasában.

– Van fogalmad róla, mennyire szeretem ezt a mosolyt? – kérdezte Wade.

Trina visszafordult az ablak felé, és az ujjbegyével felvett egy esőcseppet a párkányról.

Wade odalépett hozzá, a derekát átkarolva odahúzta magához, majd megtámasztotta az állát a nő vállán.

Trinának hevesebben kezdett verni a szíve.

– Min gondolkodsz? – kérdezte a férfi.

– Azon, hogy valahányszor meglátlak, a hasamban röpködni kezdenek a pillangók.

Wade a vállgödrébe temette az arcát, mire Trina még jobban belesimult a karjaiba.

– Nehéz nap volt a mai – mondta a férfi.

– Valahányszor azt hiszem, hogy mindjárt meglelem a választ, egy újabb labirintusban találom magam, ahol a köröket róva folyton zsákutcába futok. Ma is csak újabb kérdések merültek fel. Úgy érzem, sosem fogok az összesre választ kapni.

A férfi szorosabbra fonta a karját.

– Kérdezhetek valamit?

Trina hátrafordította a fejét annyira, hogy Wade szemébe nézhessen.

– Bármit!

– Könnyebb vagy nehezebb most, hogy tudod, a férjedet meggyilkolták? – A férfi gyengéd tekintete arról árulkodott, hogy valóban fontos neki a válasz.

– Egy évig magamat hibáztattam azért, hogy Fjodor öngyilkos lett. Most már azért hibáztatom magam, mert nem jártam utána az igazságnak. A gyilkosához vezető nyomok minden egyes nappal

halványultak. Cserben hagytam őt azzal, hogy nem hittem a megérzésemnek.

– De ha a rendőrség sem talált semmi okot a nyomozásra, neked honnan kellett volna sejtened?

– Onnan, hogy a barátom volt. Mindennap beszélgettünk.

Úgy tűnt, a válasz némiképp megnyugtatta Wade-et.

– Kérdezhetek még valamit?

Trina ezúttal félve várta a kérdést.

– Igen.

A férfi habozott...

Trina teljes testével odafordult felé.

– Kérdezz!

Wade mindkét kezével megszorította Trina derekát.

– Még mindig szereted?

– Ó, Wade! – A férfi arc kifejezése arról árulkodott, hogy muszáj volt feltennie a kérdést, ugyanakkor retteg is a választól.

Trina gyorsan megrázta a fejét.

– Nem. – Mielőtt a férfi feltehetette volna a következő kérdést, magától elmondta neki, amit elmondhatott. – Sosem szerettem Fjodort. Legalábbis úgy nem, amire gondolsz. Sosem foglalt el olyan helyet a szívemben.

Wade most már kifejezetten zavartan nézett rá.

– De hát házasok voltatok.

Trina pislogott néhányat.

– Az anyja haldoklott. Fjodor pedig bármit megtett volna azért, hogy az élete utolsó napjaiban boldognak lássa őt. Aliszja minden anyánál jobban aggódott amiatt, hogy a halála után a fia egyedül marad. Fjodorral közös ismerőseinken keresztül ismerkedtünk meg...

Wade kezdte megérteni, amit hallott.

– Egy idegenhez mentél feleségül? Egy olyan férfihoz, akibe nem voltál szerelmes?

Trina próbált mosolyogni.

– Érdekelt. Fontos volt számomra. Néha azt kívánom, bárcsak tudtam volna úgy szeretni őt, ahogyan egy feleségnek kell szeretnie a férjét. Időnként úgy éreztem, kezd belém szeretni, ami még nehezebbé tette számomra a helyzetet.

– Akkor ez a házasság mindkettőtök számára egy... üzlet volt?

Trina megvonta a vállát.

– Beszélek oroszul. Fjodor rábeszélte, mondván, hogy bármikor kiszállhatok. Mindketten azt akartuk, hogy az édesanyja nyugodtan távozzon erről a világról. Írtunk egy házassági szerződést... Fjodor többet akart nekem adni, azt mondta, miután elválunk, vesz nekem egy házat, hogy anyagi problémák nélkül kezdhessek új életet.

– A pénzéért mentél hozzá...

A férfi szavai úgy hangzottak, mintha Trina aranyásó lett volna.

– Üzletet kötöttünk. Fjodor azért vett el, hogy az anyja, akinek a testét felzabálta a rák, megnyugodhasson. Én pedig azért mentem hozzá, hogy legyen annyi pénzem, amennyivel belevághatok a légiutas-kísérő vállalkozásomba.

A találkozásuk óta most először kételkedést látott a férfi szemében.

– Tudom, hogyan hangzik, és minek tűnik ez az egész – folytatta.

– De hidd el, kölcsönös volt. Nyugodtan kérdezd meg Lorit, ő szövegezte meg a házassági szerződést.

– Nem kell megkérdezni Lorit – válaszolta a férfi. Tekintetében már nyoma sem volt az iménti keménységnek.

– Egy kezemen meg tudom számolni, hányszor csókolt meg Fjodor. Háromszor az esküvőnkön, a kamerák előtt, és kétszer a kórházban, az anyja előtt.

Wade körbenézett a szobában.

– Külön szobák voltak.

Trina bólintott.

– Természetesen.

– Sosem feküdtél le vele. – Ez nem kérdés volt.

Trina megrázta a fejét.

Wade lehunyta a szemét, és nagyot sóhajtott.

– Én pedig azt hittem, egy halott férfival versenyzek, és azon gondolkodtam, van-e egyáltalán esélyem nyerni.

Trina Wade mellkasára tette a kezét.

– Senkivel sem versenyzel. Előtte már öt éve nem volt barátom, akikkel pedig találkoztam... nos, az első két randi után már nyomuk sem volt a pillangóknak. Többek között ezért mondtam igent Fjodor tervére.

Wade elvigyorodott.

– Ki volt az a barát?

Ekkor már Trina is elmosolyodott.

A férfi két tenyere közé fogta Trina arcát.

– Gyanítom, nem kell rosszul éreznem magam amiatt, amit most teszek – mondta.

Wade ajkának érintése megint felébresztette a nő hasában a pillangókat. A lába elgyengült, a férfi azonban szorosan tartotta erős karjaiban, és úgy csókolta, mint aki soha többé nem akarja elengedni.

Egy pillanatra mégis megszakította a csókot, hogy levegőt vegyen, majd a karjába kapta Trinát.

– És ezért sem kell rosszul éreznem magam.

Trina mosolygott, miközben a férfi bevitte őt a fürdőszobába, és felkapcsolta az egyik villanyt.

Annak túl éles volt a fénye, ezért Trina a mellette lévő kapcsolóra mutatott. Annak a lámpának a kapcsolójára, amely sejtelmes fénybe burkolja őket.

Wade egyik kezével Trinát tartva küszködött a kapcsolókkal.

– Le ne ejts! – nevetett Trina.

– Eszem ágában sincs elengedni téged!

Mikor végre sikerült megbirkóznia a lámpákkal anélkül, hogy leejtette volna Trinát, odalépett vele a zuhanyhoz. Csak akkor tette le, majd megnyitotta a vizet.

– Sokan vannak a házban – mondta. – Ha együtt zuhanyozunk, takarékoskodunk a vízzel.

Persze szó sem volt arról, hogy bármivel is takarékoskodnának.

– Ühüm. Van benne valami...

Wade a farmere farzsebébe nyúlva elővette a tárcáját.

– Arra az esetre, ha nem bírál magaddal – mondta, megleengetve az óvszert.

Trina a férfi mellkasára tette a kezét.

– Hogy én ne bírnék magammal? Kettőnk közül én bírom tovább.

Wade felvonta a szemöldökét.

– Ez kihívás akar lenni, hölgyem?

– Azt hiszem, igen.

Wade ravasz mosollyal az arcán a válla fölött átnyúlva levette a pólóját.

Trina szíve egyre hevesebben vert, a szája kezdett kiszáradni. Talán még nem is látott ennyire szép férfimellkast. Széles vállak... a tökéletes, csúcsra állított háromszög. Nyelt egy nagyot.

– Végeztél a fixírozásommal? – kérdezte a férfi.

Kihívás, emlékeztette magát Trina. Heves szívdobogása jelezte, hogy ha még egyszer elkalandozik a figyelve, veszíteni fog.

Két kezét felemelve lassan elkezdte kigombolni a blúzá. Wade egy pillanatra sem vette le róla a szemét.

Sötétlila csipke melltartót viselt, és abból, ahogyan a férfi megnyalta az ajkát, látszott, hogy igencsak elnyerte a tetszését. Trina azonban ahelyett, hogy kibújt volna a blúzából, előbb a farmernadrágját kezdte el kigombolni.

Wade egyik lábáról áthelyezte a testsúlyát a másikra, de közben egy pillanatra sem vette le a szemét Trina kezéről.

Trina, saját maga is meglepődött a merészségén, mikor ujjával követte a zipzár útját, majd elkezdett lassú köröket leírni a ruhán keresztül.

– Jesszusom! – motyogta Wade.

Nehéz volt nem észrevenni a farmernadrágja alatt növekvő halmot.

Trina a csípőjét mozgatva letolta magáról a nadrágját. Félrerúgta a ruhadarabot, és már csak a csipkés fehérneműjében és kigombolt blúzában állt a férfi előtt.

Wade a fejét megrázva lehajolt, hogy kibújjon a csizmájából. Megküzdött vele: párat ugrálnia is kellett fél lábon, mire sikerült levetnie.

Miután a másikat is lerúgta a lábáról, Trina következett: a nő most már engedte, hogy a blúza a földre essen. A melltartója kapcsáért nyúlt, ám ekkor Wade megállította.

– Majd én! – mondta rekedtes hangon.

Csak épp a farmernadrágjával is meggyúlt a baja: mielőtt ki tudott volna bújni belőle, nekiesett a pultnak. Mikor a farmerrel együtt az alsónadrágja is lekerült róla, Trina már tudta, hogy meg fogja nyerni a kihívást.

Mikor Wade kinyitotta a zuhanykabin ajtaját, a fürdőszobát elárasztotta a meleg gőz. A férfi állított egy kicsit a hőfokon, majd odanyújtotta Trinának a kezét.

– Rajtam még...

– Majd idebent leveszem rólad.

Még azelőtt elkezdte csókolni, hogy Trina a hiperérzékeny bőrén megérezte volna a vizet.

Minden másodpercet kiélvezett, ahogy ujjával végigsimította a férfi széles vállát, majd továbbhaladt lefelé, az izmos hátán. Ám nem állt meg a derekánál... Wade feneke túl csábító volt.

A férfi fejét lehajtva ráhajolt az egyik mellére – ajkai forróbbak voltak, mint a bőrüket kényeztető víz. Mikor Trina már épp azt hitte, hogy mindjárt félrehúzza a melltartóját, Wade a derekánál fogva hirtelen a fal felé fordította. Fogta a samponos flakont, kinyomott belőle a tenyerébe egy bőséges adagot, majd elkezdte lassan masszírozni Trina fejbőrét.

Mikor a férfi samponos keze elindult lefelé a nyakán, Trina érezte, hogy vigyáznia kell, ha nem akar veszíteni. Wade keze egy pillanatra megállt a vállán, ám ahelyett, hogy letolta volna a melltartó pántját, tovább haladt lefelé. Trina nekinyomta a tenyerét a falnak. Mikor a férfi keze a hasához ért, a teste megfeszült, mikor pedig Wade a bugyija alá csúsztotta az ujját, megroggyant a lába.

Wade a nő lábai között lévő kezével határozottan tartotta Trinát, miközben ujjával a legérzékenyebb pontját izgatta. Trina szívesen adott volna neki több teret, ám akkor Wade meggondolta magát: nem várta meg, hogy a nő a nevét kiáltsa, hanem inkább folytatta Trina mosdatását.

Trina tudta, hogy ez taktika a férfi részéről, így akarja megnyerni a kihívást. Bármennyire is szeretett volna könyörögni neki, hogy ne csak kényeztesse, látni akarta, hogy a férfi meddig bírja, ha kezébe veszi az irányítást.

Mikor Wade keze elindult felfelé a hátán, Trina megfordult, majd ujjait a bugyija pántja alá csúsztatva letolta magáról a fehérneműt.

– Egy helyet kihagytál – húzta a férfit. Egyik lábával fellépett a zuhanyzó belső párkányára, és megmosta testének azt a pontját,

amelyet a férfi kihagyott. Majd, miután lecsúsztotta magáról a melltartóját, ugyanezt tette a melle alsó vonalával is.

Wade mindkét kezével nekitámaszkodott a Trina mögötti csempének. Ugyanúgy zihálva vette a levegőt, mint a nő.

Trina meg sem próbálta megcsókolni, de még csak megérinteni sem, mikor a szappanért nyúlt. Viszont kicsit előredőlt, épp csak annyira, hogy mellbimbói súrolják Wade mellkasát, majd letérdelt a férfi elé. Mindkét kezét használva elkezdte megmosni Wade egyik lábát. Hosszú mozdulatokkal simította végig, minden alkalommal egy kicsit feljebb jutva, míg ujjvégei hozzá nem értek a férfi golyóihoz. Szeretett volna felpillantani, hogy lássa a férfi arcán, milyen hatással van rá, de nem tette. Folytatta Wade combjainak masszírozását, tudomást sem véve a férfi vágyának egyértelmű bizonyítékáról, mely alig pár centire volt az ajkaitól.

Mikor áttért a másik lábára, Wade előretolta a csípőjét.

Egyik kezével lenyúlva megfogta Trina tarkóját.

Trina elmosolyodott: tudta, Wade nem fogja engedni, hogy felálljon a csempéről, míg meg nem ízleli a férfiasságát. Természetesen megteszi, de Wade-nek kérnie kell, gondolta magában.

Jó érzés volt szappanos kezével megmarkolni a férfi fenekét. Ahogy fejét átvonta Wade farkának másik oldalára, érezte, hogy a férfi péniszének hegye hozzáér az arcához.

Wade megmarkolta a haját.

Ez volt az a pillanat, mikor Trina felpillantott, és ajkait szétnyitva megnyalta a fogsorát.

– Nyertél! – mondta rekedt hangon a férfi.

Trina, fenntartva a szemkontaktust, megadta neki, amire vágyott: előbb a nyelvével, majd az ajkával, végül pedig a szájával, míg a férfi farka egészen a torkába nem szaladt. Wade lába remegett, ahogy Trina egyre mélyebben fogadta be a férfiasságát. Szerette volna teljes hosszában körbeölelni, de levegőt is kellett kapnia. Így a szabadon maradt részt ujjával kényeztette, miközben fel-felnézett a férfira. Látva, hogy Wade egy pillanatra sem veszi le róla a szemét, elmosolyodott, majd folytatta, egyre mohóbban.

– Hagyd abba! Mindjárt...

Trina azonban nem hagyta abba. Wade-nek pedig nem volt elég akaratereje ahhoz, hogy hátrahúzza Trina fejét. Pár másodperccel később Trina megérezte a férfi ízét. A benne lakozó szirén elégedetten dorombolt.

Mikor megpróbált felállni, megsajdult a térde.

Wade felsegítette.

– Nem álltál le! – mondta kissé még kótyagosan.

– Hoppá...

A víz kezdett kihúlni. Trina felpillantott a zuhanyrózsára.

– Ennyit a takarékoskodásról.

A zuhanykabinból kilépve Wade gyorsan Trinára terített egy törölközőt. Supermant megszégyenítő gyorsasággal megtörölközött, aztán kivette Trina kezéből a törölközőt.

– Egyedül is meg tudok törölközni – mondta Trina mosolyogva.

– Tudom. De nincs türelmem kivárni.

A férfi, mikor végzett, bebugyolálta Trinát egy száraz törölközőbe, aztán a fenekét megpaskolva kiterelte a fürdőszobából. Az ágyhoz érve játékosan rálökte a nőt a matracra.

– Hol is tartottunk? – kérdezte térdre ereszkedve. – Ó, igen... – A hátán fekvő Trina fölé hajolva fogai közé kapta és szétnyitotta a törölközőt. – Már emlékszem.

¹ Angolul a könyv és a film címe azonos: *He's Just Not That Into You*, míg magyarul a film címe *Nem kellesz eléggé*. (A ford.)

Huszonhatodik fejezet

– Jó reggelt!

Trina pislogott néhányat. Először azt hitte, csak képzelődik.

– Wade! – fordult hátra.

– Egy pillanat, drágám.

– Látom, nem számítottál rám.

Trina a két új személyre nézett, majd kérdő tekintete átvándorolt Lorira, aki egy kávésbögrét szorongatott a kezében.

– Szervusz, apa! – üdvözölte végre az apját.

Wade a konyhába belépve megtorpant.

– Anya! – A hangja nem is lehetett volna feszültebb. – Te meg mit keresel itt?

Vicki és Mauro a konyhapultnál ült, mindkettő előtt egy kávésbögre. Egyikük sem tűnt túl boldognak.

Trina apja nem pazarolta az időt felesleges udvariaskodásra. Tekintetét Wade-re szegezte, aki odalépett az anyjához, és arcon csókolta.

– Komolyan? A férjed házában? – kérdezte Mauro spanyolul.

Az euforikus boldogság, melyet Trina a Wade-del töltött éjszaka után érzett, egy szempillantás alatt eltűnt.

A nő dacosan felszegte az állát.

– Apa, udvariatlanság spanyolul beszélni!

– Talán azt akarod, hogy mindenki értse, amit mondani fogok? – kérdezte a férfi, egyenesen Wade-re nézve.

Az védelmezőn Trina kezére tette a kezét. Bár a szavakat nem értette, a férfi hangjában lévő dühöt nagyon is jól érzékelte.

Trina azonban ahelyett, hogy meghallgatta volna apja mondandóját, mosolyt erőltetve magára így szólt:

– Wade, bemutatom az apámat, Maurót. Apa, ő itt Wade.

Feszülten várta, apja hogyan reagál. Remélte, hogy a férfin maradt még legalább egy csepp udvariasság.

Mauro kidüllesztette a mellkasát – ahogyan Trina első randevúja estéjén, mikor a lánya még csak tizenöt éves volt –, és odalépett közvetlenül Wade elé.

Wade udvariasan kinyújtotta a kezét.

– Örvendek, uram.

Mauro, bár jóval lassabban, de szintén felemelte a kezét.

Néma csend volt a konyhában, míg a két férfi kezét rázott. Vicki közben Trinára szegezte a tekintetét.

– Szóval maga énekes? – kérdezte Trina apja, még mindig Wade kezét szorongatva.

– Az vagyok.

Lori megköszöri a torkát, mire Mauro végre elengedte Wade kezét.

– Meglep, hogy itt látlak – mondta Wade az anyjának.

Vicki felszegte az állát.

– Ike nélküled tért haza. Aggódtam érted. Képzelheted, *én* hogy meglepődtem, mikor belépve ide, megpillantottam Trina apját. Egyikünk sem igazán érti, mi folyik itt.

– És *én* hogy meglepődtem, mikor a lapokból értesültem erről a *barátságról* – mondta Mauro.

– Apa, te is tudod, hogy a lapok tele vannak hazugságokkal.

– Ti most jártok? – szegezte nekik a kérdést a férfi.

Trina Wade-re pillantott.

– Igen, uram.

Trina apja a szemét összehúzáva nézett Wade-re.

– Akkor tisztelnie kellene a néhai férje emlékét annyira, hogy a házán kívül teszük. – Egyértelmű volt, hogy Mauro szándékosan fogalmaz ilyen bántóan.

– Történt egy s más, ami miatt ez nem lehetséges.

Maurót ez még nem győzte meg.

– Mégis mi lehet az az akadály, amelyet a maga pénzével nem lehet legyőzni?

– Csak nem buliztok? – bicegett be a konyhába a mankójára támaszkodva Avery.

Lori odalépett hozzá, hogy segítsen neki, Wade pedig elvett az útból egy széket, hogy Averynek szabad útja legyen a kanapéig.

- Mit keresel itt segítség nélkül? – kérdezte Trina.
- Shannonnak nem kell még azt is látnia, ahogy pisilek.
- Istenem!

Trina megfordulva látta, hogy Vicki és az apja is döbbenten néz Averyre.

– Amint Avery repülőre szállhat, elmegyünk innen – mondta Trina az apjának. – Sajnálom, hogy csalódást okoztam neked, de nem volt más lehetőségünk.

- Mi történt? – kérdezte Vicki.

Mauro korábban már többször találkozott Averyvel, mikor a nő meglátogatta Trinát. Miközben nézte, ahogy szegény Avery közlekedni próbál a mankóval, a haragja nagy része elpárolgott.

– Nos, valaki fényes nappal, egy manhattani garázsban a szart is kiverte belőlem. Ezzel egy időben valaki betört itt, a kert végében álló irodába. Senki sem gondolja, hogy ez csak véletlen egybeesés. Ja, és a rendőrség újra megnyitja Fjodor ügyét, és most már gyilkossággént kezelik. – Avery nagyot sóhajtott, mikor végre leült a kanapéra, és felpolcolta a lábát. – Kihagytam valamit?

- Nem, minden lényegeset elmondtál – bólogatott Lori.

- Ki az a Fjodor? – kérdezte Vicki.

- Trina néhai férje – válaszolt az anyjának Wade.

- Meggyilkolták? – kérdezte Mauro egyenesen Trinától.

A nő válaszképp bólintott.

– Aki betört ide, nem vitt el semmit, csak eltüntette az ujjlenyomatokat.

– És a vért – tette hozzá Avery. – A vérről se feledkezzünk meg, és a házvezetőnődről se, aki abban a titokzatos autóbalesetben halt meg.

- Ez mind igaz? – kérdezte spanyolra váltva Mauro.

- Sajnos igen – válaszolta Trina.

– Így már értem, hogy Ike miért javasolta, hogy jöjjenek ide – mondta Vicki.

– Ike-nak nem volt joga belerángatnia téged ebbe! – mondta Wade komoly hangon. – És ha már itt tartunk, otthon nagyobb biztonságban vagy.

- Akkor neked is haza kéne jönnöd velem.

– Majd ha Trina már biztonságban lesz, visszamegyek Texasba. – Wade a nő mellé lépett, és a kezét Trina derekára téve így folytatta:
– Nagyon sajnálom, ha nektek ez nem tetszik, de erről nem nyitok vitát.

Az ajtóban megjelenő Jeb, Reed és Shannon megtorpant.

– Mikor érkezik meg a Ricket helyettesítő emberetek? – kérdezte Wade Reedtől.

– Néhány órán belül.

Wade ekkor Jebhez fordult.

– Mikor megérkezik, szeretném, ha hazakísérnéd anyámat. Biztos akarok lenni benne, hogy nem történik vele semmi útközben. Ha szükségem lesz rád itt, majd hívlak. Légy szíves, segíts Reed csapatának a ranchon.

– Bízd csak ide! – bólintott Jeb.

– És mondd meg Ike-nak, hogy nézzen más munka után.

– Wade, ne...

– Veszélybe sodort téged azzal, hogy azt mondta neked, utazz ide. Most haza kell hogy küldjelek, ami azt jelenti, hogy melléd kell adnom egy embert, akire pedig nagy szükség lenne itt. Ike nem fogta fel, mennyire komoly a helyzet.

– De...

– Nem! Nincs semmiféle „de”.

– Majd én intézem – mondta Jeb Wade-nek.

– Mikor tudod itt hagyni ezt a házat? – kérdezte Mauro a lányától.

– Leghamarabb öt nap múlva. Feltéve, ha addig nem történik semmi.

Avery felhorkantott.

– Amilyen a szerencsénk, már ebéd előtt történik valami.

És valóban történt valami.

Délután két órakor, rögtön azután, hogy Jeb Vickivel és Mauróval elindult a reptérre, a háznál megjelent Armstrong és Gray. Avery számára volt mondanivalójuk.

– Elkaptuk a gyanúsítottat – jelentette be Gray, miután mindenki helyet foglalt.

– Halott. Túladagolás. A Central Parkban találtak rá, két nappal ezelőtt. John Doe-ként került be, de aztán a tetoválásai alapján sikerült azonosítani.

Avery pislogott néhányat.

– Milyen tetoválások?

– Talán emlékszel valamire? – kérdezte tőle Trina gyengéd hangon.

– Nem tudom...

– Alaposan ki volt varrva, de az arcát és alkarjait nagyrészt kihagyta.

– Nagyrészt? – kérdezett vissza Lori.

Avery a szemközti falat bámulva, elmélázva vakargatta ép keze csuklójának belső felét.

– Avery? – Shannon hangja rántotta vissza a valóságba. – Eszedbe jutott valami?

Avery lepillantott a karjára, majd megrázta a fejét.

– Nem.

– Ha mégis...

– Igen, tudom. Hívjam önöket.

Ekkor a beszélgetés Trinára terelődött.

– A Cindy Geist balesetével kapcsolatos nyomozásunk is új fordulatot vett.

– Valóban?

– Ötvenezer eurót találtunk egy kávésdobozban, a hátsó udvarában. A férje azt állítja, hogy egy évvel ezelőtt ásta el a dobozt, időkapszulaként. A nő nem árulta el neki, mi van benne. Mikor kiásta, és megtalálta benne a pénzt, azonnal felhívott minket.

– Euró?

– Valóban furcsa, tekintve, hogy a nő sosem járt külföldön.

Trina karján felállt a szőr.

– Véres pénz. Ezek szerint tudott valamit.

– Mi is így gondoljuk. A férjével útlevelet igényeltek. Egy második nászutat terveztek.

– Vagy a nő el akart menekülni – vélte Reed.

– Hát nem sikerült neki. – Avery kegyetlenül tényszerű kijelentésétől megfagyott a levegő a szobában.

Amint besötétedett, Trina, Wade és Reed átment Fjodor irodájába, hogy rendet rakjanak. Csak akkor volt rá esély, hogy Trina megállapítsa, hiányzik-e bármi is, ha minden visszakerül a helyére.

Reed egy fotót nézett a telefonján azok közül, amelyek a gyilkosságot követően készültek a helyszínről. Trina inkább meg sem kérdezte tőle, hogyan jutott hozzájuk. Hálás volt azért, hogy neki nem kellett megnéznie azokat, amelyeken Fjodor élettelen teste is látszott. Bár pontosan tudta, a férfi mikor nézi épp azokat a képeket: mikor elsétált mellette, hirtelen feltűnően gyorsan elgörgette őket.

Átvitt a szoba másik végébe egy plüsskárpitozású széket, és letette egy könyvespolc, egy lámpa és a kisasztal mellé.

Wade és Reed addig igazgatta az íróasztalt, míg az tökéletes szögben nem állt a szoba közepén, nem messze a második kétszárnyú ablaktól. A függönyöket kicserélték, miután... A szoba északi oldalán egy tökéletesen kitakarított kandalló állt. Trina emlékezett rá, Fjodor mennyire szerette, ha a hideg estéken lobogott benne a tűz. Itt, az irodájában nem akart gázfűtést. „A lángok pattogó hangja és a füst illata olyan otthonos!”, mondogatta nevetve.

– Jól vagy? – kérdezte Wade a háta mögé lépve.

Trina pislogott néhányat.

– Persze.

Reed felvett a földről egy üvegdarabot, majd a telefonja kijelzőjén lévő fotóra pillantott.

– Azt hiszem, ez egy váza darabja – mondta, Trina felé fordítva a telefont.

A nő megvonta a vállát.

– Úgy tűnik. Nem tudom biztosan.

A férfi a telefonjáról az íróasztalra pillantott, majd addig rendezgette a rajta lévő tárgyakat, míg azok az eredeti helyükre nem kerültek.

Beletelt vagy két órába, mire végül sikerült normális kinézetűvé varázsolniuk a helyiséget. Leszámítva a fekete foltokat, amelyeket az ujjlenyomatokat kereső helyszínelők hagytak maguk után.

– Jól van – eresztette le Reed a telefont tartó kezét. – Kész vagyunk.

Körbefordult, majd ismét a telefonjára pillantott. Aztán mindezt többször is megismételte.

– Minden itt van – mondta Trina. Nem tűnt fel neki, hogy bármi is hiányozna.

Reed végiggörgetett pár képet, majd fejét oldalra billentve arrafelé nézett, ahol Fjodor teste földet ért.

– Vegyük át, mit látnál, ha normál körülmények között lépnél be ide! – mondta.

Trina az emléket elúzva az ajtóhoz lépett.

– Majdnem mindig késő este volt – kezdte. – Vagy vacsoraiddő körül, ha Fjodor már itthon volt. Legtöbbször késő estig bent volt a kórházban... legalábbis a vége felé.

Wade a szoba sarkából figyelte őt, amit Trina nagyon élesen érzékelt. Megnyugtatósképp rámosolygott, majd a haját hátravetve elindult az íróasztal felé.

Megrohanta az emlék, ahogy Fjodor az asztalánál ül, tekintetét a kandallóban lobogó tűzre szegezve... A férfi sokszor észre sem vette őt, ahogy ott áll az ajtóban, csak akkor, mikor a nevén szólította. Nem azért, mert az iroda olyan nagy lett volna, hanem mert annyira a nyomasztó problémáira koncentrált, hogy könnyű volt mögé osonni.

– ...Szóval néha megijedt, mikor észrevette, hogy itt állok az asztala mellett. – Trina most pont ott állt, és minden erejével azon volt, hogy ne lássa maga előtt a halott férfit.

Az élő Fjodorra gondolj!, mondta magában.

– Mikor épp nem farigcsált, két ezüstpollyóval játszadozott – folytatta az emlékek felidézését. – Stresszoldó labda helyett.

Reed megint átgörgetett néhány fotót a telefonján.

– Itt tartotta őket? – kérdezte.

– Én itt láttam a golyókat. A kórházba nem vitte be, úgyhogy nem hiszem, hogy magánál tartotta őket.

Reed ekkor elkezdte kihúzogatni a fiókokat, amelyekbe korábban csak sietősen visszadobálták a dolgokat. A két ezüstpollyó egyikben sem volt benne.

– Nincsenek itt. A halottkémi jelentésben benne kell lennie, milyen tárgyak voltak nála, mikor bevitték a testét. Kiderítem, kaphatunk-e

egy példányt.

– Furcsa, hogy épp ezek tűntek el – jegyezte meg Wade.

– Értékesek voltak? – kérdezte Reed.

– Fogalmam sincs. Gondolom, nem értékesebbek, mint bármi egyéb ebben a szobában.

– Egy családtagjaíi voltak? Talán az anyjáé?

Trina megrázta a fejét.

– A nagyapja adta neki őket. Ezzel együtt. – Trina felvette az íróasztal sarkáról a tintatartót és a töltőtollat. – Az apai nagyapjáé volt mind. „Te vagy a büszkeségem és örömöm” – olvasta fel a tollon lévő feliratot.

Wade odalépett mellé.

– Tehát a nagyapja rá volt büszke, nem pedig a fiára – mondta elgondolkodva Reed.

– Erről nem kérdeztem őt – vallotta be Trina. – Egyszerűen csak Fjodor egy nap rámutatott a tollra, és elmondta, mi van belegravírozva.

Reed elmosolyodott, majd visszarakta a tollat az asztalra.

– Szóval a nagypapa jobban szereti az unokáját, mint a fiát, és semmi más nem hiányzik a szobából, csak a két ezüstgolyó.

– Nem kéne elmondanunk a rendőrségnek? – kérdezte Wade.

– De, elmondjuk... majd.

– Majd?

Reed felsóhajtott.

– Egy nyomozás során valami mindig kiszivárog. Ahogy én megszereztem a fotókat, amelyek közvetlenül azután készültek, mikor rátaláltak a holttestére, úgy valaki tudomást szerezhet az ügy egy másik részletéről. Az, hogy eltűnt két ezüstgolyó, önmagában semmit sem jelent mindaddig, míg meg nem találjuk egy olyan személynél, akinél nem kellene lenniük. Na, akkor talán már lesz egy közvetlen nyomunk a gyilkoshoz.

– Azt gondolnám, hogy ellopni egy ilyen tárgyat nagy ostobaság egy olyan gyilkostól, aki egyébként ekkora erőfeszítést tesz azért, hogy ne bukkanjanak a nyomára.

– Sok gyilkos gyűjt trófeákat. Ebben az esetben lehetséges, hogy személyes kapcsolatról van szó. Jelenleg Ruszlán az első számú

gyanúsítottunk. Nem túlzás azt feltételezni, hogy ő akart lenni az apja szeme fénye, büszkesége... Aztán egy nap megszerezte magának az ezüstgolyókat. De hogy Fjodor halálának napján-e, vagy a múlt héten, azt nehéz megmondani.

– Miért nem szivárogtatjuk ki az infót? Aztán hátradőlünk, és várunk. Ha Ruszlán az, akkor könnyen lehet, hogy megpróbál megszabadulni a golyóktól. Vagy visszahozza őket ide – dobta be Trina.

Reed egy pillanatra elgondolkodott.

– Lehetséges, azután, hogy a ház kiürül. A gyilkosunk egy éve szabadon kószál. Eddig nyugodt lehetett, de most, hogy újra elővették az ügyet, felforrósodhat a talaj a lába alatt.

– El kell vinnünk innen Averyt! – motyogta Trina.

– És téged is! – mondta a nő derekát átkarolva Wade.

Trina a férfi mellkasára hajtotta a fejét. Ez már egy olyan szokásává vált, amelytől nem akart megválni.

Ekkor megszólalt Reed telefonja.

– Meg kell kérdezmem, miért hív – pillantott Trinára és Wade-re. – Valóban? És miért?

Pár másodpercig csend volt.

– Át tudod játszani az adást? – kérdezte Reed a telefonálótól, majd azonnal el is mosolyodott. – Hát persze hogy át tudod. – Bólintott. – Hol van most Ruszlán? – Trina erre már felkapta a fejét. – Nem, New Yorkot intézzük. Kell segítség? – kérdezte Reed, majd újra elvigyorodott. – Naná, hogy nem. Tudod, hogy érsz el, ha kéne valami.

Reed ezzel befejezte a beszélgetést.

– Ki volt az? – kérdezte Wade.

– Sasha.

– Macskanő?

Reed elmosolyodott.

– Igen, ő. Úgy tűnik, Ruszlán hirtelen úgy érezte, el kell látogatnia a fia sírjához.

– Micsoda? Miért? – kérdezte a homlokát ráncolva Trina.

– Hogy virágot vigyen... közéjük rejtve egy kamerát.

– Látni akarja, ki megy oda?

– Úgy tűnik. Ami nekünk most kapóra jön. Megpróbáljuk lekövetni az adás útját, hátha sikerül eljutnunk hozzá.

Wade megszorította Trina karját.

– Anyám épp úton van Texas felé.

Reed felemelte a kezét.

– Ruszlán már elindult onnan.

– Hova?

– A repülési terv szerint Mexico Citybe. Sasha követi.

Trina körbenézett a szobában.

– Biztos, hogy Ruszlán áll e mögött... Ő ölette meg Fjodort.

– De miért akarná egy apa megöletni a fiát? – kérdezte Wade.

Trina felemelte a fejét.

– Nem tudom. De ismerek valakit, aki viszont igen.

– Ki az? – kérdezte Reed.

Trina a tekintetével újra végigpásztázta a helyiséget.

– Aliszja.

– De hát ő halott!

– Ez még nem jelenti azt, hogy ne tudna szólni hozzánk – válaszolta Trina. És épp itt volt az ideje, hogy meghallgassa, mit akar mondani neki az asszony.

Huszonhetedik fejezet

Míg Trina, mielőtt visszatértek volna Texasba, még egyszer elkísérte Averyt a sebészhez és az ortopédushoz, Lori és Reed ellátogatott Dwight Crockett ügyvédi irodájába. Aliszja ügyvédje korábban azt mondta, hogy a következő egy évben levelek fognak érkezni az asszonytól, ezért Lori úgy gondolta, mindenképp érdemes beszélnie a férfival.

Barátai segítségével Trina befejezte a pakolást, és kiürítette a Hampton-vidéki házat. Úgy döntött, a ház eladásával majd később foglalkozik. Ha tehetne volna, legszívesebben soha többé felé se néz: túl sok volt a csontváz, amelyek az elmúlt napokban mintha életre keltek volna. Ő pedig már belefáradt abba, hogy szinte már a saját árnyékától is megijedt.

Shannon a reptéren találkozott Trinával, Averyvel, Wade-del és Cooperrel, a testőrrel. A Fairchild Charterstől béreltek egy akkora gépet, amelyen kényelmesen elfért az egész társaság. Trina valaha ennek a légitársaságnak dolgozott, és arról álmodozott, hogy a cég egy nap majd az ő vállalkozásától is fog kölcsönözni elit légiutas-kísérőket. Most azonban fizető utasként vette igénybe a szolgálataikat. Furcsa, hogy néha hogyan alakul az élet.

A gépbe belépve felismerte az egyik pilótát. Udvariasan érdeklődtek egymás hogyléte felől, majd Trina bemutatta a férfit a barátainak.

– Már csak Reedre és Lorira várunk – tájékoztatta.

Trina nem bírta megállni, hogy segítsen a légiutas-kísérőnek, és ellenőrizze, minden megvan-e, amire szükségük lehet a három és fél órás repülőúton.

A sebész levette Averyről a kötések nagy részét, csak az orrán hagyott egy kis gézdarabot. A duzzanat nagy része elmúlt, és, bár az arca még sárgás-zöldes volt, napról napra javult.

Ami azonban még egyáltalán nem tűnt el, az a zaklatottság volt. Trina mindig ott látta barátnője arcán, valahányszor úgy nézett rá, hogy az nem vette észre.

A kórházban azt javasolták, hogy Avery beszéljen egy pszichológussal: ilyen komoly esetekben szükség van szakértő segítségére, mondták. Ő azonban, míg odabent feküdt, hallani sem akart erről. Trina bízott benne, hogy talán néhány héttel később sikerül rábeszélne.

– Már itt is vagyunk! – lépett be a gépbe Lori és Reed.

Trina elkapta a nő tekintetét.

– Megvannak a levelek?

Lori arcáról lehervadt a mosoly.

– Előbb szálljunk fel.

Mikor már a levegőben voltak, Lori beszámolt az ügyvéddel való találkozásáról.

– Mr. Crockett azt az utasítást kapta, hogy egy arizonai postafiókcímre küldje a leveleket – kezdte.

– Arizonába?

Lori bólintott.

– Hat hónapja már oda küldi őket.

– És ott kinek kell átvennie őket?

– Azt nem tudja. Azt mondta, biztosították afelől, hogy meg fogod kapni őket.

– Hát nem kaptam meg őket.

– Elmondtam neki. Meglepettnek tűnt.

Reed kikapcsolta az övet, és odament a bárhoz egy üveg vízért.

A légiutas-kísérő segíteni akart neki, ő azonban egy legyintéssel jelezte, hogy köszöni, nincs rá szüksége.

– Már szóltam a csapatnak – mondta, visszaülve melljük. – Kiderítjük, kié a postafiók, és hogy a levelek csak gyűlnek ott, vagy Aliszja megbízott valakit, hogy juttassa el őket hozzád.

– Dwight az összeset elküldte? – kérdezte Trina Loritól.

A nő megrázta a fejét.

– Azt mondta, egy még nála van. Megkértem, hogy tartsa magánál, míg nem jelzek neki. A történetek fényében természetesen egyetértett velem.

– Az is valami.

– Akkor most mi a terv? – kérdezte Avery.

– Kényelembe helyezkedsz a ranchon, mi pedig Lorival elmegyünk a bankba, megnézzük, mi van abban a széfben.

– Nekem pár napra haza kell mennem – mondta Shannon. – Nem szeretnék lemondani több találkozót. Hacsak nincs rám szükségetek.

– Megleszek – nyugtatta meg Avery. – De legyen melletted egy testőr!

– Nem gondolom, hogy bárki is...

Reed nem hagyta, hogy a nő végigmondja a mondatot.

– Lesz ott egy emberem, aki vigyáz rád, míg a végére nem járunk ennek.

Shannon a homlokát ráncolva nézett rá.

– Hé, legalább a sebhelyes arcú miatt nem kell már aggódnunk. Már senkit nem fog összerugdosni.

Avery oda nem illő szavaira mindenki odakapta a fejét.

– Mi az?

– Aki felbérelte őt, még nagyon is életben van – felelte Reed szigorú hangon.

– Lori, neked nincsenek találkozóid az ügyfeleiddel? – terelte kicsit másfelé a szót Trina.

– Most ez a legfontosabb.

– Nem vitatkozom veled, de neked is vissza kell térned a megszokott életedhez.

– Trina...

– Mögöttem ott vannak a testőrök és a texasi törvények.

– És én – mondta Wade Trina kezéért nyúlva.

– Rosszul hallottam volna, hogy Vegasban lesz fellépésed?

– Majd lemondok.

Trina arcáról eltűnt a mosoly.

– Nem, nem mondod le.

– Tessék?

– Wade, ez nevetséges!

Most már a férfi is komoran nézett rá.

– Sokkal fontosabb vagy, mint egy rakás idegen.

Trina tudta, hogy a realitás talaján kell maradnia.

– Nem tudom, mikorra oldódik meg ez a helyzet – mondta. – Neked volt egy életed, amitől gyakorlatilag a találkozásunk napján megfosztottalak.

– Az én döntésem volt. – Wade nem hagyta magát könnyen meggyőzni.

– Vegas csak egy rövid program. Két koncerted van betervezve, igaz?

A férfi nem válaszolt.

– Wade!

– Majd később megbeszéljük – felelte végül a férfi.

– Ezen nincs mit megbeszélni. Ha más lenne a helyzet, veled tartanék.

Wade elgondolkodva cirógatta Trina csuklóját.

– Jól van, majd meglátjuk.

– Figyelj, az anyád már így is eléggé utál – mondta a nő. – Ha elkezded miattam lemondani a fellépéseidet, sosem fogja megváltoztatni a rólam alkotott véleményét. Ha ez működőképes – mutatott kettejükre –, akkor anyádnak el kell majd viselnie engem. – Trina ennél többet nem remélt.

– Mondd, miért csípődött be neked ennyire, hogy megkedveltesd magad az anyámmal?

– Az előző anyósom a világ összes pénzét rám hagyta. Igenis fontos, milyen viszonyt ápolunk.

Wade arcán végre megjelent egy félmosoly.

– Az én anyámnak nincs pénze.

– Remek! Akkor ráhagyhatok valamennyit az enyémből. A lényeg, hogy van egy életed. Nem szólhat minden rólam!

Wade elszakította Trináról a tekintetét, és lassan végignézett a többiekén.

– Szólj Jebnek, hogy Trinánál várjon téged! – mondta neki Reed. – Újabb embereket küldünk a ranchodra. Csak annyi a javaslatom, hogy ne tarts afterpartikat, és az összes biztonsági emberedet alaposan világítsátok át. Mint itt mindenki, te is tudsz mindarról, ami elhangzik közöttünk, megvan rá az esély, hogy téged is megfigyelnek. Azonban velünk ellentétben neked sokkal nehezebb

beleolvadnod a környezetedbe, ami még jól is jöhet, ha segítségre lenne szükséged.

– Akkor ezt megbeszéltük – szorította meg Trina Wade kezét.

A férfi dűnnyögött valamit, de már nem vitatkozott vele.

Trinának remegett a keze, mikor belépett az Interstate Bank kapuján. Mikor átnyújtotta az okmányait, félig-meddig arra számított, hogy azt mondják neki, hogy semmiféle széf nincs a nevén.

Ehelyett bevezették őt és Lorit egy széfekkel teli terembe.

Miután a bankfiókvezető magukra hagyta őket, Trina megkereste a széfet, amelyen ugyanaz a szám szerepelt, mint a kezében tartott kulcson. Kihúzta a hosszúkás fémdobozt, és lerakta a terem egyik végében lévő asztalra.

– Hát itt vagyunk...

Vett egy nagy levegőt, és kinyitotta a dobozt. Két nagy boríték hevert benne. Felbontotta az egyiket, és kivette belőle az ismerős dokumentumot.

– Samantha szerződése. – Az egyetlen bizonyíték arra, hogy a Fjodorral való házassága már azelőtt „megkötöttetett”, hogy a férfival kimondták az igent.

– Sasha tud az Alliance-ről.

Fjodor a saját irodájában lévő széfbe rakta volna a dokumentumot – a széfbe, amelyet gyakorlatilag üresen találtak, mikor kipakolták a házat. Csak egy köteg euró volt benne, ötvenezer értékben.

Trina félretette a szerződést, és felbontotta a másik borítékot. Ebben több dokumentum is volt.

Elsőként egy Aliszját ábrázoló fotót vett a kezébe, amely a húszas éveiben készülhetett a nőről. A képen lévő fiatal lánynak véraláfutás éktelenkedett a szeme alatt, a tekintete meggyötört. A fotó mellett egy kórházi jelentés is volt. Aliszja álnevet használt, és azt állította, hogy elesett. Trina addig olvasott, míg el nem jutott az orvos megjegyzéséig, mely szerint a sérülés nem felelt meg a történetnek – az orvos arra gyanakodott, hogy a nőt bántalmazták.

Több fotó is követte ezt az elsőt, úgy tűnt, a következő évekből valók. Az egyikhez egy szociális szolgálat jelentését is mellékeltek,

valamint a gyermekvédelemét is.

– Verte őt!

Trina tovább lapozgatott, míg egy még felkavaróbb fotó került a kezébe: Ruszlán volt rajta, ahogy lendíti a kezét, és egy nő, aki a földre zuhan. Egy magas, egzotikus külsejű nő. Nem lehetett több húszévesnél, bár nehéz volt megállapítani, mert a fotót sima papírra nyomtatták, és már meg volt kopva. A következő két képen Ruszlán a nő fölött állt.

Az utolsón pedig a nő élettelen teste volt.

– Te jó isten! – suttogta Lori.

– Aliszja valószínűleg így tudott megszabadulni tőle – mondta Trina.

– Igen... volt nála valami a férfi ellen.

Lori elővette a telefonját, és elkezdte lefotózni a képeket és jelentéseket.

– Minél kevesebben tudnak erről, annál jobb – mondta, mielőtt kiléptek a teremből.

– Ha elmondom Wade-nek, biztos, hogy nem lesz hajlandó itt hagyni.

– Averynek bőven elég az, amin átment, és Shannonnak is megvan a maga baja.

– Erről se telefonon, sem üzenetben, egy szót sem! Csakis személyesen, ha biztonságos helyen vagyunk.

Trina arra gondolt, hogy egy kémprogram olyan mélyen volt a telefonján, hogy egy hétbe telt megtalálni. Azóta új telefonja volt, az előző pedig a ranchon, hogy az, aki megfigyelte, azt higgye, hogy ő is ott van.

– Mikor visszük be mindezt a rendőrségre? – kérdezte.

– Ha már bizonyítani is tudunk valamit. Egészen addig csak annyit érnénk el vele, hogy még jobban felhergeljük Ruszlánt.

– Még jó, hogy egyelőre sehova sem kell elutaznom.

– Ha mindenki visszatér a megszokott életéhez, azzal azt a látszatot keltjük, hogy semmit sem találtunk.

Trina elmosolyodott.

– Kezdesz úgy beszélni, mint a barátod.

– Szerintem jobban hangzik az, hogy ő kezd úgy beszélni, mint én.

Reed a bank bejárata előtt várta őket. Nem tartotta jó ötletnek fegyverrel az oldalán bemenni.

– Nos? – kérdezte.

Lori anélkül, hogy egy szót szólt volna, megmutatta neki a fotókat. Reed arcáról azonnal eltűnt a mosoly. Akkor az ajtó fölötti kamera felé mutatott, miközben Lori azt válaszolta:

– Semmi különös.

– Akkor menjünk haza. – A férfi a kocsi felé terelte őket.

Mikor már kifelé hajtottak a parkolóból, csak ennyit mondott:

– Ez köztünk marad!

– Megelőztünk, már megbeszéltük – mondta Lori.

Trina a SUV hátsó ablakán kinézve azon gondolkodott, vajon hány szempár figyelheti őt.

Huszonnyolcadik fejezet

– Nem akarok elmenni! – Wade Trina házának tornácán állva a karjában tartotta a nőt. Jeb már a volánnál ült, a motort járattva, hogy ne haljon meg a hőség miatt. Bár már ősz volt, Texas állam időjárása mintha nem akart volna tudomást venni erről.

– Tudom. Nagyon jólesik, hogy maradnál, de valljuk be, ez nem vall gyakorlatias gondolkodásra. Jelenleg elég bonyolult az életem, és nem lenne igazságos tőlem, ha ki akarnálak sajátítani.

– Veled akarok lenni.

– De így? Nem akarnál inkább táncolni vinni, szeretkezni velem a mezőn, reggel pedig virágot küldeni nekem ahelyett, hogy kórházba jársz, és nyomozókkal beszélgetsz?

Wade pislogott párat.

– Bocs, leragadtam ott, hogy meztelenül fekszel a fűben.

Trina játékosan rácsapott a férfi mellkasára.

– Ez az egész, ahogyan vagyunk, nem normális.

– Hát igen. Általában ennek én szoktam az oka lenni, úgyhogy jó érzés, hogy most nem így van.

A nő elmosolyodott.

– Örülök, hogy segíthettem – karolta át a férfi derekát.

Wade közelebb húzta magához.

– Máris hiányzol!

Trinának kezdett elhomályosodni a tekintete.

– Hé, csak semmi sírás!

– Sajnálom – sütötte le a szemét a nő.

– Ne tedd! Felettébb izgató a tudat, hogy sikerült könnyeket csálnom egy nő szemébe. Viszont ha túlságosan fáj, itt maradok.

Trina nyelt egy nagyot, és mosolyt erőltetett az arcára.

– Jól vagyok. Különben is, míg távol vagy, fel kell töltened a készletet. – Ez alatt az óvszert értette. Éjjel került szóba, mikor az utolsót is elhasználták.

– Nem. Inkább elmegyek a dokimhoz, hogy legközelebb már ne legyen rá szükség.

Trina ezt csak szorgalmazni tudta.

Wade a válla fölött a kocsira pillantott, majd magához szorította Trinát.

– Nagyon fogsz hiányozni! – suttogta, miközben lehajtotta a fejét, hogy búcsúzóul megcsókolja a nőt.

Újra könnyek szöktek Trina szemébe. Legszívesebben nem engedte volna el a férfit. Mi van, ha Wade, míg távol van, rájön, hogy nem akar ennyi bonyodalmat az életébe. Mi van, ha hazaérve Jordynt vonzóbbnak találja, mint őt? Mi van, ha a rajongói eszébe juttatják a korábbi életstílusát, amelyet fel kéne adnia, ha egyvalaki mellett akar kikötni?

Mi van, ha nem jön vissza?

Trina még egy hosszú pillanatig szorosan átkarolva tartotta Wade-t, majd kibontakozott az ölelésből.

– Visszajövök! – mondta a férfi, mintha olvasott volna a gondolataiban.

– Nem hibáztatnálak, ha elmenekülnél, és hátra sem néznél – hazudta Trina.

– Ez nem fog megtörténni!

– Jó! Mert hazudtam. Ha nem jönnél vissza, addig foglak üldözni, míg el nem érem, hogy belém szeress. – Trina nem tudta, honnan jöttek ezek a szavak, de cseppet sem bánta, hogy kimondta őket.

– Valóban megtennéd?

– Nagyon eltökélt tudok lenni, ha egyszer valamit a fejembe veszek.

– Már alig várom, hogy lássam!

Trina felemelte a fejét, hogy még egyszer megcsókolja a férfit.

Wade azonban elhúzódott, és csók helyett Trina homlokához érintette a homlokát.

– Ha nem indulok el most rögtön, nem fogok elmenni!

Trina tudta, ha nem engedi el a férfit, sosem fogja megtudni, hogy visszajönne-e hozzá. Még egyszer megsimogatta a mellkasát, majd leengedte a kezét.

– Hívlak, amint hazaértem.

– Rendben.

Wade megfordult, és lesietett a lépcsőn. Trina egy pillanatra sem vette le róla a szemét.

– A tekinteted lyukat éget a fenekembe, kis hölgy! – szólt vissza a férfi.

– Jobb, ha hozzászoksz!

Wade a fejét hátravetve felnevetett, majd beszállt a kocsiba.

Trina addig követte tekintetével a járművet, míg az végül el nem tűnt a távolban.

„Vissza fog jönni!”, mormogta, összébb húzva magán az ingét.
„Vissza fog jönni!”

A nagy forgalomban három órába telt hazajutnia Trinától, négy órába lenyugtatni az anyját, és öt percébe közölnie Ike-kal, hogy nincs többé szüksége rá, valamint emlékeztetnie a férfit, hogy ha valaha is akar még munkát szerezni magának, akkor tartja magát a szerződésében szereplő titoktartási kötelezettséghez. Elköszönni az embertől, akit eddig a barátjának tartott, könnyebbnek bizonyult, mint gondolta: Ike ugyanis emlékeztette a szerződésében szereplő végkielégítés összegére. Arról viszont már szó sem lehetett, hogy Wade ajánlólevelet is írjon neki.

Az Ike-kal történtek után a többi embere, köztük az ügynöke és a sajtósa már azt mondta, amit Wade hallani akart. Így csak Jeb és az anyja maradtak, akiktől az igazat hallhatja. Illetve, tekintve, hogy anyja hogyan reagált a történetekre, valójában csak Jebben volt minden bizodalma.

– Légy őszinte velem! – kérte a férfitől, aki nemcsak a testőre volt, hanem a barátja is.

Jeb körbenézett a nappaliban. Az új kamerákat és a ranchon megjelent testőröket nem lehetett nem észrevenni.

– Megbízom benne és a barátaiban – mondta Jeb. – És szólok neked, ha ez esetleg megváltozna. Ami viszont a szívügyeket és naplementéket illeti... neked kell eldöntened, hogy a nő beleillik-e az elképzeléseidbe.

– Már most tudom, hogy beleillik.

– Van egy dolog, amit kifejezetten kedvelek Trinában, és ami eddig egyetlen korábbi nőben sem volt meg.

– Valóban? És mi az?

Jeb állta Wade tekintetét.

– Hogy nem akar tőled mást, csak téged. Nem a pénzedet, nem azt, hogy egy híres ember mellett legyen... nem a kapcsolataidat, nem a zenédet, csak téged. Ez értékes ritkaság abban a világban, amelyben te élsz. Még nekem is kell a pénz.

Jeb mosolyát látva Wade felnevetett.

– Köszönöm, hogy áldásodat adod ránk!

– Drágám! – lépett be a szobába Vicki, mögötte pedig egy ismerős arc jelent meg. – Dr. Kushman mondta, hogy te hívtad őt ide. Mondd, minden rendben?

– Helló, Charles, köszönöm, hogy ilyen gyorsan el tudott jönni!

– Önért bármikor, Wade.

– Drágám...! – Az anyja csupa bűbáj volt azóta, hogy meglehetősen határozottan az értésére adta, hogy többet egy rossz szót se ejtsen Trináról.

– Jól vagyok, anya. Csak egy általános vizsgálat. Nincs időm bemenni a városba, ezért hívtam ide Charlest. – Wade odalépve az orvoshoz, kezét rázott vele. – Menjünk is be az irodámba!

A hírnévvel járó előnyök közé tartozott az is, hogy az orvos házhoz jött.

Este nyolc órára Wade-nek már kezében is volt a minden szempontból tökéletes eredmény. Fel is hívta Trinát, hogy jó éjt kívánjon neki.

– Telefonban még szexisebb a hangod – mondta a nőnek.

– Egész nap gyakoroltam.

– Most hívott az orvosom. Minden negatív.

– Ez gyors volt!

– A fontos dolgok az elsők.

Trina felnevetett.

– Ettől függetlenül szívesen feltöltöm a készletet – mondta a férfi, bár titkon remélte, hogy Trina azt fogja mondani, hogy nincs szükség óvszerre. Wade már nem is emlékezett rá, milyen érzés anélkül.

Nagyon ritkán fordult elő, hogy nem húzott óvszert, különösen, mióta a toplistákon bekerült az első százba.

– Mint már mondtam, spirált használok. Szívesen megmutatom a legutolsó laboreredményemet, ha szeretnéd.

– Megbízom benned – mondta Wade. *Jobban, mint bárki másban, akivel valaha együtt voltam.* – De miért használsz fogamzásgátlót, ha Fjodorral nem is...

– Légiutas-kísérőként dolgoztam. A menzesz eléggé kényelmetlenné tudja tenni az életet.

– Logikusan hangzik.

– Rád bízom a döntést – mondta a nő. – Valószínűleg üldöznék, ha nem jönnél vissza, de sosem lennék képes csapdába ejteni téged. Wade megborzongott.

– Ez egyszerre hangzik izgalmasan és ijesztően.

– Mármint?

– Izgalmas lehet nézni, ahogy levadászol. Úgy lennél öltözve, mint az a nő a hotelszobában? Macskanő?

– Sasha? – kérdezett vissza nevetve Trina. – Vele azért nem tudnám felvenni a versenyt.

– Ezzel nem értek egyet. Vehetek neked egy olyan öltözetet, és megnézzük...

– Á, szóval Macskanőről fantáziálsz?

– Csak a ruhájáról, nem a nőről. – Reed feltette a lábát az ágyra, és a hátát a támlának támasztva kényelembe helyezte magát.

– Na és mi az ijesztő rész?

Wade megrázta a fejét, mint aki maga sem tudja elhinni, hogy ilyen gondolata támadt.

– Hogy valójában nem bánnám, ha csapdába ejtenél.

Hallotta, hogy Trinának elakad a lélegzete.

– Wade...

– Még túl korai?

– Nem. Csak... nem akarom, hogy ilyen kijelentéseket tegyél. Kizárt, hogy baleset történjen, és csak amiatt maradjunk együtt. Előbb ki kell derítened, hogy akarod-e ezt az egészet. Látnunk kell, hogy működik-e köztünk...

– Üljek be most azonnal a furgonba, és mutassam meg neked, milyen jól működik?

– Majd ha visszajöttél Vegasból.

Wade már alig várta, hogy túl legyen a vegasi fellépéseken.

Ruszlán elhajította a kristálypoharat, és élvezettel nézte, ahogy ezernyi apró szilánkra törik a padlón. Aztán újra a telefonjára pillantott. Egy képet látott, amelyről azt mondták neki, hogy megsemmisítették.

Azonban nem így történt, mert most ott van náluk.

Azoknál a szarháziaknál, akik most úgy tapadnak rá, akár a kukacok a holttestre.

Natasha megpróbálta megzsarolni őt.

Őt!

Aliszjának pedig egy véletlen folytán sikerült elmenekülnie tőle: rajtakapta őt, amikor épp elintézte azt a *pizdát*. A felesége volt annyira okos nő, hogy tudja: ha csak egy szót szól bárkinek, ő és a fiuk is halott.

Mikor egy éve elment Fjodorhoz, hogy a saját oldalára állítsa a férfit, megtudta, hogy a fia nemcsak hogy nem tud Natasháról, de *trjapka* lett belőle.

Az ő fia nem lehet ilyen gyenge!

Fjodor harcba szállt vele. Még pisztolya is volt, amelynek Ruszlán végül jó hasznát vette.

Aztán minden szálat elvarrt.

Csak aztán a menyé újra felbukkant a színen.

Most pedig minden kezd széthullani, és ha legalább egy kicsit nem koszolja be a kezét, akkor el fog bukni.

– A nő a fotókon Natasha Budanov. Ugyanez a név van ráírva a képek hátuljára.

– Orosz. – Trina most már nevet is tudott társítani a halott nő arcához. A nőéhez, akinek a gyilkosa még szabadlábon volt. – Milyen kapcsolat volt közte és Ruszlán közt azonkívül, hogy a férfi ölte meg?

Reed egy biztonságos vonalon hívta őt.

– Úgy tűnik, szeretők voltak. A nő Németországban élt. Ruszlán, mikor az országban járt, meglátogatta.

– Még nem volt olyan idős, hogy az ilyen Ruszlán-féle szörnyekhez vonzódjon.

– A férfinak sok pénze volt, ő pedig bajban volt.

– Milyen bajban?

– Priusza volt. Rablás miatt. Miközben kiszolgált egy férfit.

– Kiszolgált? – kérdezett vissza Trina.

– A világnak vannak részei, ahol kevésbé szigorúan viszonyulnak a prostitúcióhoz. Jártál már Amszterdamban?

– Igen.

– Jó, akkor tudod. A lopás viszont már nagyobb ügy. Natasha elég szép volt ahhoz, hogy ne az utcán kelljen árulnia magát. Csak feltételezem, hogy Ruszlán eleget fizetett neki ahhoz, hogy a szeretője legyen.

Az egész világon nincs annyi pénz!

– Senkinek nem tűnt fel, hogy meghalt? – kérdezte Trina.

– Gyakorlatilag senkinek. Ruszlán nem sok időt töltött nála, amint felkelt a nap, eljött tőle. Az egyetlen ember, aki hajlandó volt infóval szolgálni, egy barátja, aki ugyanazzal kereste a kenyérrevalót, amivel Natasha. Ő azóta is ott lakik a városban.

– Mégis hogy találtál rá?

– Vannak embereink ott, ahol Natasha élt. Ha a fényképpel együtt a megfelelő összegű eurót is felmutatod, az emberek hajlandóak beszélni. A nőnek volt egy fényképe, amelyen Natashával együtt vannak. Még abból az időből, mikor mindketten a hátukon fekvé melóztak. A lány halála után a barátnője otthagyta a szakmát. Mikor egy kicsit mélyebbre ástunk, megtaláltuk az adatbázisban a priuszt, és aztán összeraktuk a kirakós darabjait. Miss Budanov holttestét egy szikla aljában találták meg. Öngyilkosságnak nyilvánították.

Trina előtt megjelent Fjodor képe.

– Ismerősen hangzik.

– Mi is ezt gondoltuk... van itt még valami.

– Hallgatlak.

– Natashának született egy gyermeke.

Trina arcából kiszökött a vér.

– Ruszlántól?

– Nem biztos. A lánynak már nehezebb a nyomára bukkanni.

– Lánynak?

– Legalábbis a forrásunk ezt mondta.

– Fjodornak volt egy féltestvére?

– Talán igen, talán nem. Natashának nem csak Ruszlánnal volt viszonya. Apasági tesztre lenne szükség. Most, hogy Fjodor halott, Ruszlántól meg egyelőre nehéz lenne DNS-mintát venni, könnyen lehet, hogy sosem tudjuk meg. De nem adjuk fel a keresést. Az igazi kérdés az, hogy Aliszja vajon tudott-e a gyermek létezéséről. És Fjodor? Sasha azt mondta, Fjodor irodájában találta a dokumentumokat. De vajon mindet ő találta meg? Vagy még korábban Aliszja adta oda neki őket?

– Miért nem kérdezed meg tőle? Nem szokott kapcsolatba lépni veled?

– De igen, amikor úgy látja jónak. Addig nem tudok mást tenni, mint hogy várok.

Trina lehajtotta a fejét.

– Csak hogy jól értem-e: meg tudsz találni egy nőt, aki... mióta is? Húsz éve halott?

– Huszonöt.

– Huszonöt. – Trina egy pillanatra elhallgatott, majd így folytatta:

– A fekete tornadressesz lopakodóval viszont meggyűlik a bajod.

– Igen, valahogy így – válaszolta Reed teljesen nyugodt hangon.

– Most le kéne hogy nyűgözzenek a hallottak?

– Igen. Én le vagyok nyűgözve. És Neil is. Márpedig te is tudod, hogy ő aztán még csak el sem mosolyodik.

A férfi megszólalni is alig szólalt meg, nemhogy mosolygott volna.

– Mi van az arizonai postafiókkal? – kérdezte Trina.

– Üres.

– És kinek a nevén van?

Reed felnevetett.

– Buddy Nash.

– Micsoda?

– Jól hallottad. Buddy Nash. Kicsit rendezd át a betűket, vegyél el belőlük, adj hozzá néhány másikat... eléggé hasonlít arra, hogy „Natasha Budanov”, nem igaz?

Trina megdörzsölte a homlokát.

– Tudod, őszintén azt kívánom, bárcsak hosszabb ideje ismertem volna Aliszját.

– Én meg azt, hogy bárcsak ismertem volna.

Mexico Cityben már sokkal könnyebb volt követni Ruszlánt, mint Texasban. Sötét hajával és sötét szemével, a nyelvet is beszélve, Sasha olyannyira könnyen beleolvadt a környezetbe, hogy még a helyieket is sikerült megtévesztenie. Felragasztott az arcára egy szépségpöttyöt, ügyelve rá, hogy pontosan ott legyen, ahol a hamis útlevélen, és óriási napszemüvegben, vörösre rúzsozott ajkakkal közlekedett a városban.

Odabent a hotelben szem elől tévesztette Ruszlánt, ám a férfi telefonján lévő poloskának köszönhetően tudta, merre jár. Már épp kényelembe helyezte volna magát a lobi egyik nagy foteljában, mikor egyszer csak megjelent Zakhar. A férfi határozott léptekkel elhaladt előtte, és kilépett a szálloda kapuján.

Egyértelmű volt, hogy feladatot teljesít, ezért Sasha úgy döntött, követi.

A férfi valaha szebb napokat megélt épületek felé vette az irányt. Sasha egy idő után lecserélte a napszemüvegét, és felvett egy kalapot. Ha Zakhar hátrapillantott volna, nem fogott volna gyanút.

A férfi befordult egy olyan sikátorba, ahol, ha mögötte marad, egyértelmű lett volna, hogy követi. Ezért Sasha elsétált mellette, majd átment az utca túloldalára. Zakhar bement egy olyan épületbe, amely ránézésre olyannak tűnt, ahol az ember hamis útlevelet szerezhet magának.

Sasha fél órán át várakozott, közben folyton rárápillantva a telefonja kijelzőjére. A Ruszlánt jelző pont nem mozdult.

Mikor újra kinyílt az ajtó, Zakhar két másik emberrel együtt lépett ki rajta. Mindkettő nagydarab volt. Tehát Ruszlán újabb embereket bérelt fel. Helyieket.

Ilyet már korábban is tett.

A város központjába vitte őket, ahol bement velük egy öltönyüzletbe, amely kifejezetten nagy méretekre szakosodott.

Sasha gondolatban visszament két évet az időben.

New York egyik legdrágább áruházában volt Aliszjával.

– Nem kell ruhákat vennie nekem.

– Semmit sem kell megtennem – mondta az asszony. – De szeretnék mindenről maximálisan gondoskodni.

Aliszja felbérelte őt, kifizette a repülőjegyét az Államokba, és úgy felszerelte, hogy azzal akár egy hadsereget is megvédhetett volna, nem csak az asszony fiát és annak feleségét.

– Nem tiltakozom tovább, viszont ez akkor is túlzás.

– Az lenne? Megmondtam, hogy maga a legjobb. A legjobb nem a legjobbat érdemli?

Sasha már akkor tudta, hogy Aliszja tette mögött jóval több húzódik, mint amit az asszony elárult neki. De nem kérdezősködött.

– Hány fegyveres van ebben a helyiségben? – kérdezte suttogva Aliszja.

Sashának úgy fél perc kellett ahhoz, hogy alaposan felmérje a terepet.

– A biztonsági őr, az ékszeres pultnál álló férfi... de ez a kettő egyértelmű. Aztán ott van az az öltönyös férfi a feleségével. – A férfi hétköznapi vásárlónak tűnt, de Sashának feltűnt, mennyire ügyel rá, hogy ne nyíljon szét a zakója. – Arra tippelnék, hogy egy nyomozó, épp szolgálaton kívül.

Aliszja elmosolyodott.

Aztán Sasha felsorolt még három vásárlót, akiket veszélyesnek gondolt.

Mire kiléptek az áruházból, Sasha keze tele volt szatyrokkal, és egy bankszámlával is gazdagabb lett, amelyen több pénz volt, mint amennyit egész addigi életében elköltött. Aliszja azzal érvelt, hogy Fjodor és Katrina gyakran fog társasági eseményekre járni, ahol Sashának majd el kell vegyülnie a vendégek között.

Sasha egy pillanatig azt hitte, megtalálta a tündér keresztanyját.

Ám ekkor belenézett az asszony szemébe... egy haldokló asszony nézett rá vissza, megfáradt tekintettel. Sasha végül nem szólt

semmit. Nem jó közel engedni magunkhoz valakit, aki már távozófélben van.

Zakhart és immár jól öltözött embereit elnézve egy kicsit kollégáknak érezte őket. Őket is felbérelte valaki, és úgy néztek ki, mint a szakmabeliek.

Kár, hogy a rossz oldalon állnak, gondolta.

Huszonkilencedik fejezet

Vegasban gyakorlatilag még mindig nyár volt.

Wade még emlékezett arra, mikor a karrierje elején Gusszal, Sebastiannal és Luke-kal turnézott a városban. A többiek neve nem volt annyira ismert, mint az övé, aki addigra szólóelőadóként már hírnevet szerzett magának, ám már elég ismertek voltak ahhoz, hogy hamarosan ők is belevághassanak a szólókarrierbe. Amit Wade támogatott volna. Az igazság az, hogy a zene, amit játszottak, a szövegtől a zenéig teljes mértékben az övé volt. A bandája számára az ilyen, vegasihoz hasonló koncertek voltak a fő bevételforrás. Az albumokon is kerestek valamennyit, azonban alapvetően ezek a koncertek töltötték fel a bankszámláikat.

Wade Trina miatt kész lett volna lemondani ezt a vegasi utat, de most a társai miatt mégis örült, hogy végül nem tette meg.

– Elmondanád végre, mit keres itt a Blues Brothers? – kérdezte Gus, a basszusgitárosa az öltöző csukott ajtaja felé pillantva.

– Extra védelem – válaszolta Wade tömören.

Sebastian a szájához emelte a sörösüveget.

– Valaki üldöz? – kérdezte vigyorogva.

Wade megigazította a kalapját, majd megpördült a székével.

– A lány, akivel mostanában randiztam.

– Aki a partin is ott volt? – kérdezte Gus.

– Igen. Trina.

A három férfi összenézett.

– Most komolyan, miért vannak itt?

Wade az ajtóban álló Jebre pillantott. Odakint még három másik testőr várakozott, hogy felkísérjék őket a színpadra.

– Mert máskülönben féltő, hogy visszarohannék hozzá.

Ez most egyike volt azon kevés alkalomnak, mikor a társai nem tudtak megszólalni.

– Az érthető, hogy ő beléd bolondult... na de hogy te belé?

– Ennyire különleges? – kérdezte Gus. A bandában ő volt az egyetlen nő ember. Öt éve volt házasság, és már két gyermek édesapja. Wade még sosem látott annyira erős köteléket, mint amilyen Gus és a felesége között volt.

– Igen – válaszolta Wade. – Sőt, azt hiszem, ő az igazi. – Valójában már tudta. Már csak Trinát kellett meggyőznie róla.

Gus sokat tudóan elmosolyodott, majd kezét fogott vele.

– Gratulálok, haver!

– Ha nem tévedek, ez azt jelenti, hogy koncert után nem megyünk el együtt sörözni – szólt Luke, a banda legfiatalabb tagja.

– Biztos vagyok benne, hogy Sebastiannal nélkülem is találtok társaságot, akikkel eltölthetitek az éjszakát.

Luke levette a kalapját, majd színpadiasan a mellkasához szorítva azt mondta:

– Minden tőlünk telhetőt megteszünk, igaz, Seb?

– Kész vagyok meghozni ezt az áldozatot – paskolta meg a mellkasát Sebastian.

Ekkor kopogtattak az ajtón: „Még öt perc.”

Wade a tükör felé fordult.

– Ez nekünk szólt, srácok. Lássuk, ezek a városiak ismerik-e egy kicsit a countryzenét!

– Te aztán rendesen belezúgtál!

A szobát elárasztotta Wade hangja. Mikor Avery megjelent, Trina lehalkította a zenét. Barátnője a hónap alatt mankóval, a lábán merevítővel közlekedett, amelyet még New Yorkban kapott az ottani orvostól.

Cooper igyekezett árnyékként követni őt, mégis valahogy kudarcot vallott.

– Igen. – Trina ivott egy korty bort.

– Van még belőle? – kérdezte Avery az itálra mutatva.

– Ihatsz a gyógyszer mellé? – nézett rá kétkedve Trina.

– Egy pohárával nem árthat meg. Hacsak nem akarsz visszaélni a helyzetemmel – válaszolta Avery.

Trina sajnos első kézből tudta, hogy ez cseppet sem vicces.

– Jól van.

Töltött egy pohárral a barátnőjének is.

– Megőrjít ez a csend! – szólalt meg Avery, miután belekortyolt a borba. – Te hogy bírsz meglenni itt egyedül?

– Sosem vagyok igazán egyedül – válaszolta Trina.

– Tudod, hogy értem.

– Beszéljünk inkább rólad! Mi lesz veled L. A.-ben?

Avery elfordította a fejét.

– Megleszek.

– Avery!

– Mi az? – A nő sokakat meg tudott téveszteni, de Trina nem tartozott közéjük.

– Ismerlek.

– Jól leszek, ne aggódj! Nem hagyom, hogy a sebhelyes arcú kísértsen.

– Ez azért nem ilyen egyszerű.

– Figyelj! Egyetlen dolgot sajnálok: hogy egyet sem tudtam behúzni annak a fickónak, aki egy életre megváltoztatta az arcomat. Ha attól jobb lenne, most rögtön kiásnám a földből, és megmutatnám neki, milyen érzés, mikor szétrugdossák az ember arcát!

Trina nyelt egy nagyot, majd megrázva magát, gyorsan ejtette is a témát.

– Szóval Wade...

Nem akart pont erről beszélgetni, de hirtelen nem tudta, mi mással terelhetné el Avery gondolatait a vele történt szörnyűségről.

– Rossz, hogy nem tudok ott lenni.

Avery megvonta a vállát.

– Időnként jót tesz, ha nem vagytok sülve-főve együtt.

– Tudom.

– De attól még hiányzik.

– Tudom.

– Amióta megismerkedtünk, nagyon nagy támaszt jelentett. Nem is arra volt szükségem, hogy megválaszolja a kérdéseimet, hanem inkább arra, hogy kimondassa velem őket.

– Értem...

– Tudom, hogy Fjodor és én... hogy mi nem voltunk... – Trina a nyitott szobaajtó felé pillantott, nincs-e ott valaki, aki meghallhatná, amit mond. – Viszont sokat beszélgettünk. Jó volt megosztani egymással a gondolatainkat.

Avery felsóhajtott.

– Igen, mi is tudtunk beszélgetni Bernie-vel.

– Wade egyszerre barát és szerető – folytatta Trina kicsit halkabban. – Azt hiszem, ez elég ritka dolog. – Ivott egy kortyot a borból. – Az a helyzet, hogy kezdek szerelmes lenni.

Avery felnyögött.

– Tudom. Szeretném utálni a pasidat... ugye tudod?

Trina felnevetett.

– És sikerül?

Avery csak legyintett, mire Trina újra felnevetett, ezúttal már hangosabban.

Van úgy, hogy ha azt akarod, hogy a dolgok jól menjenek, magadnak kell intézned őket.

Ruszlán megigazgatta magán a zakóját.

– Találd meg és hozd ide a nőt!

Zakhar a hangos, részeg városi cowboyok között elindult a színpad felé.

– Üdv, Las Vegas! – emelte éppen a magasba a kalapját Mr. Híresség.

Hatalmas üdvrivalgás tört ki.

– Hogy vagytok ma este?

Ruszlán is belevetette magát a tömegbe.

– Remélem, nem bánjátok, ha lövök néhány fotót! Van otthon valaki, aki nagyon szeretett volna eljönni. – Azzal Wade, hátat fordítva a közönségnek, a magasba emelte a telefonját. – Mondjátok, hogy *country*! – Visszafordulva a közönség felé, meglengette a készüléket. – Nem igazán tudom, hogy fog mindnyájatokhoz eljutni a kép... Azt hiszem, felrakom az Instagramra. – Rövid ideig még babrált a telefonjával, mielőtt félrerakta volna a színpadon. – Nos, ideje elkezdeni a bulit!

Attól kezdve, hogy a banda rázendített, képtelenség volt gondolkodni.

Trina megnyitotta a telefonján a képet, és élvezte, hogy a teste megint kellemesen bizsereg. Wade már fent volt a színpadon, mögötte pedig az aréna fényei és a hullámozó tömeg látszott. Felirat is tartozott a fotóhoz:

Bárcsak itt lennél!

A tény, hogy a férfi közvetlenül a koncert előtt, már a színpadon időt szakított arra, hogy elküldje neki ezt a képet, reménnyel töltötte el: talán tényleg működhet közöttük a dolog.

Válaszképp gyorsan készített egy szelfit.

Bárcsak ott lennék!

Megnyomta a „Küldés” gombot, bár biztos volt benne, hogy a férfi már csak a koncert után fog válaszolni. A telefonját félretéve a borosüvegért nyúlt, hogy újra töltsön magának.

– Valakinek fülig ér a szája! – nézett fel Avery a telefonjából, amelyen épp játszott valamit.

Trina megmutatta neki a fotót.

– Már alig várom, hogy élőben lássam egy koncertjén!

– Addig is biztos találunk valami videót a YouTube-on.

Trina ivott egy kortyot a borból.

– Nem kell, kibírom, amíg élőben láthatom.

Avery kétkedve nézett rá.

Ekkor újabb üzenet érkezett.

Trina szíve hevesebben kezdett verni. Az nem lehet, hogy Wade koncert közben üzen neki...

Álmodozón mosolygott, mint egy kamaszlány, míg a kép be nem töltődött.

A következő pillanatban Trina kezéből kiesett a borospohár.

– Cooper!

Avery rémülten nézett rá.

– Jesszusom, Trina! Mi történt?

Cooper, a kezében fegyverrel, berohant a szobába.

Trina keze remegett, mikor a férfi felé fordította a telefonját.

– Ruszlán ott van!

Cooper megfordult a tengelye körül.

– A koncerten – mutatott a telefonjára Trina.

Avery felkelt a kanapéről, és odabicegett hozzá.

– Kitől érkezett?

– Nem tudom. Nem ismerős a szám.

Cooper a fegyverét eltéve a telefonjáért nyúlt. Ezzel egy időben megszólalt Trina telefonja.

Lori volt az.

– Reed épp most kapott egy üzenetet.

– Én is.

– Ruszlán Vegasban van.

Trina megpróbált úrrá lenni kapkodó légzésén.

– Tudom. Most mit csinálunk?

– Reed odarepül Vegasba. Ott lesz, még mielőtt a koncert véget ér.

Trina hallotta, hogy bejövő hívása van. Elvette a fülétől a telefont, hogy lássa, ki lehet az.

– Épp hívnak. Ugyanarról a számról... videóhívás.

Habozás nélkül bontotta a vonalat Lorival, és fogadta az ismeretlen számról érkező hívást. Félig-meddig arra számított, hogy az apósa arcát fogja látni.

Ám nem a férfi hívta.

A kijelzőn Sasha arca jelent meg.

– Mindketten itt vagytok?

– Én igen – hallotta Trina Reed hangját.

– Én is – válaszolt.

Elég erős volt a háttérzaj.

– Először is, mindenki nyugodjon meg! – kezdte Sasha. – Másodszor... ne kapkodjatok azonnal a kurva telefonjaitokhoz! Nem tudok egyszerre ennyi szarságot kezelni! Reed, te tiszta vagy, és egyelőre Trina telefonját sem látom a térképen. Az a gyanúm, hogy valaki telefonálás közben kikotyogott valamit a bankról.

- Lori fotókat készített a telefonjával...
- Ami azt jelenti, hogy Ruszlán már tudja, mitek van ellene – mondta Sasha félmosollyal az arcán. – És enyhén szólva ideges.
- De mit csinál ott, Sasha? – kérdezte Reed.
- Most épp az aréna hátsó, keleti sarkából figyeli a cowboyt.
- Biztos nem azért van ott, mert rajong a countryzenéért.
- Az egyszer biztos. Az utolsó szalmaszálba kapaszkodik. Reed, milyen gyorsan tudsz ideérni?
- Most szállok be a kocsiba. Negyven perc a repülési idő. Szóval másfél óra... kicsit hamarabb, ha megsűrgetem a pilótát.
- Hozz erősítést! Már érzi a veszét, és ha magával vihet valakit, megteszi. Mindannyiótokat megfigyeli. Lorit, Averyt, Shannont, Wade-et... Nyomon követi a telefonjaitokat, látja az üzeneteiteket és az e-mailjeiteket. Csak ez a három vonal biztonságos. Érthető voltam?

Trina ekkor már egész testében remegett.

- Igen.
- Öt embere van. Ketten mellette, ketten pedig a fő emberével.
- Figyelmeztetnünk kell Wade-et! – mondta Reed.
- Azt majd én intézem. Ne feledjétek, csak telefonhívás! Sem SMS, sem e-mail! Most pedig irány a gép, Reed! Most leróhatod a tartozásodat. Ma véget ér a történet.

Trina már épp letette volna a telefont, ám akkor Sasha átváltott oroszra.

- Egész életemben erre a napra vártam, úgyhogy ne pánikolj, mert még elcseszed itt nekem!
 - Ne hagyd, hogy baja essen! – mondta Trina esdeklő hangon.
- Sasha erre már nem felelt semmit.

Harmincadik fejezet

Szerette a munkáját. Szerette, hogy a nők a nevét sikítják, és azt, hogy tőle akarnak gyereket, a férfiak pedig a kalapjukat lengetik a magasban. Szerette, hogy a közönsége nem öregszik. Wade balladákat és lendületes tánczenéket is énekelt, ez utóbbiak közben bejárva az egész színpadot. Szeretett volna a tömeg hátsó részén is kiválasztani egy-egy arcot, de sosem jutott el odáig: az első tíz-húsz sorban lévők viszont rengeteg kacsintást és mosolyt kaptak tőle.

Még a negyedik dalt énekelte, mikor egyszer csak kiszúrt egy ismerős arcot.

Mit keres itt Jordyn?

Az a nő nem tudja, mikor kell feladni.

Valószínűleg csak akkor adná fel, ha látná, hogy Wade felhúzza Trina ujjára a gyűrűt. Bár valószínűleg még akkor is kihívóan mosolyogna rá, ahogy ott áll előtte a pushup melltartójában.

Mikor összetalálkozott a tekintetük, Wade megrázta a fejét, majd figyelme visszatért a második soron túl állókra.

Mikor a banda belekezdett az ötödik dalba, Wade átadta magát a zenének. A koncert negyvenedik percében Sebastian elkezdett szólózni, így biztosítva a másik három férfinak egy kis pihenőt a színpadon kívül.

– A tömeg magánkívül van! – állapította meg Luke, elvéve az egyik asszisztentstől az ásványvizes üveget.

Jeb pár lépésre tőlük állt.

– Mi a helyzet? – kérdezte tőle.

A férfi válaszképp felmutatta a hüvelykujját.

– Az előbb láttam Jordynt. Nem tudod, mit keres itt?

Jeb megrázta a fejét.

– Távolság tartom tőled, ha szeretnéd.

Wade megrázta a fejét.

– Kösz, majd én elintézem a koncert után.

– Rendben, főnök.

Wade-nek odanyújtottak egy tiszta inget. Pont akkor bújt bele, mikor Sebastian a szőlője végéhez ért, így csak egy gombot tudott begombolni, mielőtt újra a színpadra lépett.

A nők a közönség soraiban tomboltak.

Nézni nézhettek, gondolta magában Wade, de csak egyetlen nő érinthet meg. Egy nagyon különleges nő.

A koncert második feléhez értek. Mikor Wade végignézett az első pár soron, Jordyn már nem volt ott. Talán végre megértette, mi a helyzet. Vagy épp ellenkezőleg, a színpad oldalánál vár rá, ahol sarokba tudja szorítani.

Nem bírta ki, hogy ne sétáljon el a színpad bal oldala felé. Jeb felé pillantva még épp látta, ahogy egy nő elsétál onnan, de azt már nem tudta kivenni, ki lehet az.

Kiűzte a gondolataiból Jordynt, és Trinának énekelt, még ha a nő nem is volt ott.

Aztán egyszer csak meglátta az anyját. Vicki ott állt, ahol korábban Jordyn, és szélesen mosolygott.

Wade tudta, hogy nem hagyhatja kizökkenteni magát, mert különben tönkrevágja a koncert hátralévő részét. Legyintett, mintha az anyjának jelezné, hogy maradjon ott, ahol van, hogy rajta tarthassa a szemét.

Az asszony elmosolyodott, úgy, ahogy sok-sok évvel korábban, mikor a fia negyedikes korában egy iskolás tehetségkutatón lépett fel, Wade pedig nyugalmat erőltetett magára. Végigénekelte a dalt, akkor azonban Gushoz fordulva így szólt:

– Szükségem van pár percre.

Nagyon ritkán fordult csak elő, hogy nem bírt végig egy részt anélkül, hogy kimenjen pisilni, ezért Gus kissé csodálkozva nézett rá, ám aztán elmosolyodott, és belekezdett a következő dal lassú intrójába.

Wade lesietett a színpadról, hogy megkeresse Jebet.

Mikor visszaért a színpadra, megnyugodva látta, hogy az anyja már nincs ott a közönség soraiban.

Ruszlán kivette a zakója zsebéből a telefonját.

Minden kész. Várjuk a további utasításokat.

Bármennyire nem szeretett ennyire közel lenni az eseményekhez, ezúttal nem hagyta, hogy más intézze a dolgokat. Miután vetett még egy pillantást a színpadra, sarkon fordult, és elsétált. Két felbérelt embere követte.

A kaszinóban érezte, hogy több tekintet is követi. Megállt a crapsasztalnál, belenézett az ott álló, dús keblű szőkeség szemébe, majd továbbment. A szálloda liftje egészen a huszonnyolcadik emeletig repítette, ahol megszállt.

Mikor a lakosztály kétszárnyú ajtaja becsukódott mögötte, a két testőr, mellkasuk előtt összefont karokkal, terpeszállásban elfoglalták a helyüket előtte, ő pedig besétált az üres lakosztályba. Töltött magának egy italt, majd a „Dohányozni tilos” táblára fittyet hányva rágyújtott egy szivarra.

Az órájára pillantott. Wade bármelyik pillanatban lejöhet a színpadról.

A füléhez emelte a telefont.

Akit hívott, rögtön az első kicsöngés után felvette.

– Hangosíts ki! – utasította Ruszlán.

A hangja el volt torzítva.

Várt, míg meg nem hallotta a női hangot.

– A kamerába néz, és pontosan azt fogja mondani, amit mondok magának. – Elővett a zsebéből két ezüstgolyót, és az ujjjaival játszadozni kezdett velük.

– Ki a franc maga? – kiabálta a nő.

– Emlékeztessd a jó modorra! – mondta Ruszlán.

A következő pillanatban már hallotta is a csattanást.

A nő felkiáltott.

– Akkor most újra... A kamerába néz, és pontosan azt fogja mondani, amit mondok magának.

– Rendben, rendben. Csak ne bántson! Van pénzem. Kérem, csak ne bántson!

Ruszlán tenyere viszketni kezdett. Ezt a részt szívesen intézte volna ő maga.

Wade még egyszer, ezúttal már utoljára elkészönt a közönségtől, majd a banda levonult a színpadról.

A technikusok elkezdtek összepakolni utánuk a színpadon, miközben az arénában felkapcsolt világítás jelezte a közönségnek, hogy nem lesz több ráadás.

Jeb már ott is volt mellette, miközben az egyik stábtag odaadta neki a telefonját.

– Hol van az anyám? – kérdezte Wade rosszat sejtve.

– Mennünk kell – mondta Jeb.

Két másik testőr csatlakozott hozzájuk, az egyik Wade előtt, a másik mögötte foglalta el a helyét. A tekintetük folyamatosan ide-oda cikázott.

– Mi történt?

– Wade! – lépett volna oda hozzá Gus, de az egyik testőr útját állta.

Jeb magával húzta Wade-et.

– Hol van Vicki?

Ekkor a technikusok mögött megjelent Jordyn.

– Fantasztikus voltál! – lelkesedett.

Wade azonban rá sem hederített.

– Jeb!

A férfi habozott.

– Nem találjuk.

Wade ereiben megfagyott a vér.

– Hol az anyám? – fordult vissza Wade Jordyn felé.

A nő befurakodott közé és Jeb közé.

– Te hoztad őt ide? – kérdezte tőle Wade egyre dühösebb hangon.

– Kicsodát?

– Vickit! Az anyámat!

Jordyn csücsörítve nézett rá. Mikor még jártak, mindig ezt csinálta, ha el akart érni valamit. Wade most már csak undorodva nézte.

– Szeretnék egy második esélyt – mondta a nő. – Édesanyád szeret engem. Ez csak számít valamit!

Wade félretolta.

– Hol van az anyám, Jeb?

Mikor nem kapott választ, elindult vissza a színpad felé.

Addigra a többiek is odagyűltek köré.

– Mi az? – kérdezte Gus.

– Anyám itt van!

Gus elvigyorodott.

– Hol? Jól jönne estére egy táncpartner.

Wade odafordult Jebhez.

– Nem találjuk – ismételte meg a férfi.

Wade-et olyan pánik kerítette hatalmába, amelyet korábban még sosem érzett.

– Ki kell vinnünk téged innen!

– Az anyám nélkül nem megyek sehová!

Jeb azonban a karjánál fogva elkapta Wade-et.

– Ruszlán itt van az épületben. Már minden kijáratot biztosítottunk.

– Mi történt, édes? – kérdezte Jordyn.

Wade legszívesebben megfojtotta volna.

Dühösen megfordulva a nő orrához emelte a mutatóujját.

– Anyám nem mondta neked, hogy veszélyes idejönnie? – sziszegte.

– Mondta, hogy van valami zűr az új barátod körül...

– Trina több, mint barát. Az a „zűr” pedig...

– Wade! Mennünk kell! – Jeb magával vonszolta, nem hagyva, hogy befejezze a mondatot.

– Végeztünk! – kiáltotta még oda a nőnek Wade. – Intézd el, hogy hazautazzon!

– Már intézkedtem – bólintott Jeb.

Kevesebb mint két perccel később Wade már bent ült egy SUV hátsó ülésén.

– Vissza kell mennem megkeresni őt!

Jeb erre már nem reagált.

A sofőr elég nagy sebességgel vett be egy kanyart, épp, mikor Wade telefonja rezegni kezdett.

A férfi ránézett a készülék kijelzőjére.

– Édes istenem!

– Mi történt?

– Jézusom! Jeb, nézz ide!

A telefon kijelzőjén Vicki látszott egy székhez kötözve. Az asszony szája fel volt dagadva.

– Meg is ölhetsz, nem érdekel! Akkor sem hívom ide a fiamat!

A következő pillanatban egy másik helyszín jelent meg: élő adásnak tűnt egy farmházzal, amely mintha ismerős lett volna Wade-nek. Aztán már Trinát látta az otthonában, ahogy a nő Averynek segít. Wade szíve egyre hevesebben vert. A következő videón Trina apja volt, és egy nő, akiről úgy gondolta, Trina anyja lehet: egy kanapén ülve a tévét nézték. Aztán a kép átváltott egy sokemeletes házra, amelyet most látott először. Végül Mavis néni nappali szobája jelent meg a kijelzőn.

– A bombáim megölnék mindenkit, akit szeretsz – mondta egy hang, miközben valaki, aki nem látszott, az anyja halántékához tartott egy pisztolyt.

– Ne! Ne! Ne! – kiabálta Wade a telefonba.

Vicki a szemét lehunyva, amennyire csak tudta, elhúzta a fejét.

Akkor a telefon kijelzője elsötétült.

– Mi a...?

Jeb arcára hasonló rémület ült ki.

Wade telefonja újra rezgett egyet.

Forduljanak vissza!

– Forduljon vissza! – mondta a kezét a sofőr ülésének háttámlájára téve Wade.

– Várj, Wade! Még azt sem tudjuk, mivel van dolgunk.

– Dehogynem tudjuk! Egy szociopatával. Hívd Reedet! Közben visszafordulunk. Látnia kell, hogy követjük az utasításait.

– A telefonom nem biztonságos. Ha felhívom Reedet, Ruszlán tudni fog róla.

Wade a sofőrre nézett.

– És az a telefon? Biztonságos?

Mivel most először találkozott a férfival, úgy gondolta, hogy senkihez sem köthető, csak egy sofőrszolgálat embere.

– Adja ide a telefonját! – kérte. – Forduljon meg, és vegyüljön el a forgalomban!

Péntek este, a Vegas Stripen ez nem volt nehéz feladat.

A sofőr átnyújtotta a telefonját Wade-nek.

– Csak Reed és Trina vonala védett – mondta Wade. Kívülről tudta Trina telefonszámát, így először őt hívta.

– Igen? – szólt bele a telefonba zaklatott hangon a nő.

– Kicsim, jól vagy?

– Wade? – Trina a következő pillanatban sírva fakadt.

– Css, jól vagyok. Most jól figyelj! Menj ki a házból, de semmiképp se a főkapun! Hívd fel a szüleidet és a nénikémet! Volt egy sokemeletes társasház... Nem tudom, ki lakik ott.

– Istenem!

– Bombák vannak mindenkinél! Csendben mindenkit ki kell hoznunk! De óvatosan, mert mindenhol kamerák vannak.

Wade telefonja újra rezgett egyet.

Fremont Street

Wade megmutatta Jebnek az üzenetet, aki megmondta a sofőrnek, hova kell mennie.

– Mit akar? – kérdezte Trina.

– Nem tudom, de kiderítem. Nála van az anyám, Trina! Pisztolyt szegez a fejének!

– Ne...!

– A Fremont Street felé tartunk.

– Ruszlán mindenre elszánt...

– Tudom.

– Annyira sajnálom!

– Elég! Most azonnal gyere el a házból, és mondd el Reednek, hova tartunk!

– Kérlek, légy óvatos!

Wade letette a telefont.

– Hogyan tovább? – kérdezte.

– Még ha Trinának sikerül is mindenkit figyelmeztetnie, a pasasnak még mindig ott van Vicki – mondta Jeb. – Szüksége van rá.

– Ami azt jelenti, hogy nem fogja megölni.

– Remélem, igazad van!

Trina konferenciahívással azonnal hívta Reedet és Sashát. A nő vette fel először.

– Ajánlom, hogy fontos legyen!

– Hallgatlak – csatlakozott hozzájuk Reed.

Trina gyorsan elmondta nekik, amit megtudott Wade-től, Cooper pedig közben segített Averynek kijutni a hátsó bejáraton. A testőr végig a kamerákba beszélt, amelyeken keresztül Reed csapata megfigyelte a házat. Kis szerencséivel sikerül ugyanolyan gyorsan kiüríteniük a többi helyszínt, mint amilyen gyorsan Trina készülődött elhagyni texasi otthonát.

– Fremont Street? – kérdezett vissza Sasha.

– Igen, ezt mondta.

– Milyen messze vagy, Reed?

– Most szállok le a gépről.

– Szemmel tartom Ruszlánt. Te keresd meg Wade-et, majd elvezet a nőhöz.

– Tudod, hol van Ruszlán? – kérdezte a férfi.

– Egy hotelszobában, messze a túszától. A pasas gyilkos, de nem ostoba. Őt bíz rád, te csak törődj Mr. Countryval és az anyjával!

– Mennem kell. Wade azt mondta, van itt valahol egy bomba... Nem hagyhatom, hogy még egy ember halála száradjon a lelkemen – mondta Trina.

– Tűnj el onnan! – utasította Reed. – A kocsikat hagyd ott! Ruszlán szereti kocsikba rakni a bombákat.

– Honnan tudod ezeket? – kérdezte Trina Sashától.

A nő nem válaszolt, helyette a férfihoz intézte a szavait:

– Reed, azonnal jelezd, amint tiszta a terep!

– Meglesz.

A következő pillanatban a beszélgetés megszakadt.

Trina végignézett az őt bámulókon. Cooper a hóna alatt tartva támogatta Averyt. Trina házvezetőnője, Stella a köntösét szorongatta a kezében.

– Az istálló felé indulunk, amilyen csendben csak tudunk. Tudsz lovagolni? – kérdezte Coopertől.

– Mennyire lehet nehéz?

– Majd velem jön – mondta Avery.

Trina odalépett a kandallóhoz, és levette a fölötte lógó puskát. Ellenőrizte: két töltény volt benne.

– Ha nincs is bomba, csak ki akartak csalogatni minket a házból, sikerült nekik. De nem felemelt kezekkel meggyünk ki. Avery, nyergeljetek fel két kancát! Én addig felébresztem Folsomékat. Ők sem maradhatnak itt. – A Folsom házaspár gondoskodott a ranchon lévő jószágokról.

– De nem nélkülem! – mondta Cooper.

– És hagyjuk védelem nélkül Averyt és Stellát? Azt már nem! Te velük maradsz, én pedig felébresztem Folsomékat. Nincs idő vitatkozni.

– A pokolba!

– Menjünk! – sürgette Trina.

Mikor kinyitotta az ajtót, megcsapta a meglepően hideg texasi levegő.

Ruszlán a laptopján ellenőrizte, nincs-e valami váratlan mozgás a helyszíneken.

Texasban nyugalom volt, senki se ki, se be.

Wade nagynénje úgy horkolt, akár egy kamionsofőr.

Trina szülei úgy feküdtek le aludni, hogy nem is sejtették, hogy a garázs fölött lévő szobájuk bármelyik percben felrobbanhat – csak annyi kell hozzá, hogy ő elindítson egy hívást.

Legjobban azonban a Los Angeles-i ügyvédnőre fájt a foga. Nem sikerült a nő szobájában elrejtetni a robbanóanyagot, azonban még így is elég közel volt ahhoz, hogy annak a szukanak ne legyen több nyugodt éjszakája.

A Wade-et jelző pont mutatta, hogy a férfi már csak két mérföldre van a Fremont Streettől, ahol Ruszlán emberei csak arra várnak, hogy az énekes madár kiszálljon a kocsiból.

Ruszlán tudta, hogy ő az az ember, akiért Trina bármit megtenne.

Az utolsó két mérföld megtétele volt a legdurvább.

Jeb odanyújtotta Wade-nek a sofőr telefonját.

– Itt Reed.

– Helló!

– Hogy vagy?

Wade beletörölte izzadt tenyerét a farmerébe.

– Nem is olyan rosszul ahhoz képest, hogy épp most készülök belesétálni egy csapdába.

– Épp most érkeztem meg a Golden Nugget helikopterleszállójára. Négyen vagyunk, turistáknak öltözve, viszont annyi fegyverrel, hogy az ISIS-nek is elég lenne. Hallani fogod, ha akcióba lépünk. Csak keress valami fedezéket, és ne légy útban!

– És addig? – kérdezte Wade.

– Bíznod kell bennünk. Rajtad tartjuk a szemünket. A telefonod rajta van a radaron.

– És ha elveszik tőlem?

– A csizmád van rajtad?

Wade a lábára pillantott.

– Igen.

– A jobbon...

Valóban, a jobb lábas csizmáján volt egy díszgomb, amely a balosról hiányzott.

– Csak azokat poloskázom be, akiket kedvelek – magyarázta meg Reed. – Tedd, amit mondanak! És Wade...

– Igen?

– Édesanyád élve kell nekik, hogy téged elkaphassanak. Te pedig azért kellesz nekik, hogy Trina...

– Trina biztonságban van?

– Igen. Jól van, leértünk a földszintre. Szétszóródunk.

– Reed, jövök neked egy sörrel. Tarts mindkettőnket életben, hogy meghívhasalak rá!

– Úgy lesz!

Wade letette a telefont, mert megérkeztek a Fremont Streetre. A híres Fremont Experience fölött épp egy fény show ment: a hömpölygő tömeg a nyakát kitekerve nézte a lenyűgöző látványosságot, mások feküdtek, a fejüket egy pléden vagy törölközőn nyugtatva, hogy ne legyenek koszosak.

Senkinek sem tűnt fel a sötét sedan.

Wade telefonja röviden rezgett egyet.

Szálljon ki a kocsiból! Egyedül! A telefont hagyja ott! A kalapját is! Forduljon körbe úgy, hogy lássuk a kezét! A testőre kabátjában induljon el a Plaza Hotel felé!

– Követlek.

– Szó sem lehet róla!

Jeb összeszorította a száját.

– Te is tudod, hogy kiszúrnának – rázta meg a fejét Wade. – Reednek nagyobb esélye van észrevétlennek maradni. Ruszlán azt hiszi, hogy még mindig L. A.-ben van.

– Azért fizetsz, hogy megvédjelek.

Wade-nél erre már elszakadt a cérna.

– Jól van, akkor ki vagy rúgva! – mondta, mielőtt Jeb kabátját maga után húzva kiszállt volna a kocsiból.

Mikor megfordulva nem látott a mellkasán piros pöttyöt, reménykedni kezdett, hogy tényleg nem fogják azonnal lelőni.

Belebújt Jeb hatalmas kabátjába, felhajtotta a gallérját, és elindult a tömegben. Kerülte az emberekkel a szemkontaktust, és reménykedett benne, hogy senki sem ismeri fel. A legtöbb ember kezében ital volt; felettük villództak a fények, a fényshow-t kísérő zene pedig fülsiketítőbb volt, mint a koncertjein. Vagy csak ő reagált most túl érzékenyen minden hangra és váratlan mozdulatra.

Egyszer csak megérezte magán valakinek a tekintetét. Körbenézett. Jobban örült volna neki, ha Reedet látja.

De nem ő, hanem egy fekete bőrkabátos fickó figyelte őt az utca túloldaláról. Nem fordult el, mikor találkozott a tekintetük.

A szemkontaktust tartva az idegen jobb felé biccentett. Wade előbb gyorsan körbenézett, csak utána követte az utasítást. Ekkor már olyan hangosan vert a szíve, hogy alig hallotta a zenét.

Befordultak egy közeli kis mellékutcába, ahol Bőrkabátos bement egy koreai étterem hátsó bejáratán. Wade követte. Edényekkel és furcsa illatú ételekkel teli asztalokat kerülgetve haladtak előre; az étterem alkalmazottai közül egy sem pillantott fel, hogy megnézzék, ki halad el mellette. Wade most az egyszer azt kívánta, bárcsak felismernék. Ám nagyon úgy tűnt, hogy a kívánsága nem fog valóra válni.

Mikor közelebből is meg tudta nézni magának Bőrkabátost, az első gondolata az volt, hogy a férfi masszívan drogozik. Crackre vagy metre tippelt. Idegesen rángatózott, és már alig voltak fogai. Könnyen lehet, hogy Ruszlán csak felbérelte, hogy vezesse el őt hozzá, de a férfi, amint teljesíti a feladatot, még mielőtt megvirradna, le fog zuhanni egy hídról. Wade különös készletet érzett rá, hogy figyelmeztesse.

De végül arra jutott, hogy inkább nem kísérti a szerencséjét.

Bőrkabátos egy nyitott liftajtó előtt állva odaintette magához. Mikor Wade beszállt a liftbe, a férfi megnyomta az egyik gombot, majd mielőtt az ajtó becsukódott volna, otthagya.

A legfelső emelet gombja világított. Tehát a hatodikra megy, gondolta Wade. A régi Vegasban sok öreg épület volt, alacsony mennyezetekkel és szűk liftekkel.

Mikor az ajtó kinyílt, óvatosan kilépett a liftből. Ekkor valaki oldalról megragadta, majd a falhoz lökte, és elkezdte végigtapogatni. Ösztönösen ellökte volna az illetőt, de még időben visszafogta magát. A férfi, aki minden zsebet ellenőrizte, és alaposan végigtapogatta, egészen más volt, mint Bőrkabátos. Ez az alak egy drabális nagy állat volt. Kopasz fej, sötét bőr. Szláv? Latin? Wade nem tudta eldönteni. Vagy amerikai, akinek a szülei vándorcirkuszosok?

Mindegy is, mert ez az alak egyáltalán nem volt sem ideges, sem félénk.

– Hol van az anyám? – kérdezte tőle Wade.

Kopasz egy, a gyakorlatilag üres helyiségben magányosan álló székre lökte Wade-et, majd bekapcsolt egy tévét.

Vicki egy székben ült, egy hasonló helyiségben, mint amilyenben Wade. A kezét fogva tartó kötelet rángatta. A szájában valami anyagdarab volt, amelyet a feje köré tekert ragasztószalag tartott ott.

A hang, amely a következő pillanatban megszólalt, olyan volt, mint Donald kacsaé, miután beleszívott a héliumos lufiba.

– Üljön le, Mr. Thomas!

Wade a legkevésbé sem akart leülni, ám akkor belépett a helyiségbe Kopasz két haverja.

Wade a kezét felemelve leült.

– Jól van, leültem.

– Kezdjük!

– Előbb engedje el az anyámat!

– Mr. Thomas... Azt hiszi, maga parancsol? – kérdezte a hang, amelyet egyszerűen képtelenség volt komolyan venni.

– Ha azt akarja, hogy segítsek, elengedi.

Hiba volt ezt mondania.

Anyja abbahagyta a kötéllel való küzdelmet, és rémülten oldalra nézett, valahova a kamera látóterén kívülre. A következő pillanatban egy Kopaszhoz hasonlóan nagydarab valaki odalépett Vickihez, megfogta az asszony bal kezének középső ujját, és egy mozdulattal hátrarántotta.

– Ne! – üvöltötte Wade, miközben anyja a száját eltömítő anyagon keresztül is jól hallhatóan felsikoltott. – Mocskos állatok! – üvöltötte Wade, elrúgva a széket.

Kopasz és az egyik haverja odalépett hozzá, és lefogta, míg a harmadik fickó emlékeztette őt arra, hogy miért kerüli a kocsmái verekedéseket. Két jól irányzott ütés a gyomrára, és máris úgy érezte, hogy mindjárt hányni fog.

Kopasz a székre mutatott.

– Akkor próbáljuk meg újra...

Harmincegyedik fejezet

Nem csapda volt.

Trina és társai fél órával később megérkeztek a legközelebbi szomszéd házához. Hideg volt és sötét, és Trina kicsit meg is lepődött, hogy senki sem lőtt rájuk sem útközben, sem a háznál. Ha kocsival vagy gyalogosan érkeztek volna, esélyes, hogy puskával a kezében fogadja őket valaki. De három ember lóháton, közülük némelyik ráadásul pizsamában... inkább hajléktalanoknak tűntek, semmint bűnözőknek.

Mikor már biztonságban voltak a házban, Cooper bejelentkezett.

Épp csak letette a telefont, Trina máris türelmetlenül nézett rá, várva az információkat.

– Nos?

– Reed szemmel tartja Wade-et, de Vickit még keresik. A nő ugyanabban az épületben van, a srácok végigjárják az emeleteket.

– És Ruszlán?

– Sasha rádiócsendet tart. Úgy gondoljuk, vár, míg tiszta a terep.

– Mi van a szüleimmel? És Wade nagynénjével?

– Mindenkiről gondoskodtunk. A házban, amelyben Lori és Avery lakik, rejtélyes módon tűz ütött ki. Az épületet kiürítették. Hamarosan érkezik egy bombariasztás, hogy legyen ürügyünk átvizsgálni az épületet. Utána visszatérhetnek a lakók.

– Shannon?

– Biztonságban van.

Trina Averyre pillantott.

– Akkor most hogyan tovább?

– Várunk.

– Tudtam, hogy ezt fogod mondani.

– Petrov, miért nem hagyja már ezt a Disney-hangot, és mondja el férfiként, mit akar?

Wade ezzel a kérdésével kiprovokált magának egy újabb gyomrost.

– Azt akarom, ami a széfben van, plusz a leveleket.

– Az arizonai széfben? – Wade szándékosan húzta az időt. *Hol van már Reed? „Hallani fogod, ha akcióba lépünk.”*

Most már igazán akcióba léphetnétek!

– Mi van a levelekkel?

– Azok nincsenek Trinánál.

– Hazudik!

Wade egyenesen a kamerába nézett.

– Nekem azt mondta, nincsenek nála.

– Akkor Katrina hazudik.

Beszéld! Nyerj időt!

– Mondja ezt Donald kacska.

Wade látta, hogy jön a következő ütés. Megfeszítette a hasizmát. Köhögött, majd epeízt érzett a torkában.

– Jól van! Van valakinél telefon? Hívjuk fel most azonnal. De persze, amint rájön, mi folyik itt, hívni fogja a rendőrséget. – Wade tudta, ha felhívja Trinát, azzal elvezeti hozzá Petrovot. Márpedig ezt esze ágában sem volt megkockáztatni.

– Jobb, ha meggyőzi, hogy ne tegye. Már ha nem akarja, hogy a rajongói gyászoljanak. És ha még látni akarja élve az anyját.

Gyerünk már, Reed!

– Zenei karriert is csinálhatna ám, Petrov. Én lennék Alvin, maga meg a mókusok.

A következő ütestől Wade feje hátralendült.

– Csak az arcomat ne!

– Látom, nem vesz elég komolyan, Mr. Thomas. Nézzük, hogy fog festeni az anyja, miután levágom az egyik fülét!

Vicki rázni kezdte a fejét, majd a következő pillanatban Wade már a padlót látta. A kép elsötétült.

Ugyanabban a pillanatban megjelent Reed csapata.

Wade a zavart kihasználva lebukott. A két férfi, akiknek így egyszerre kellett megtartaniuk Wade-et és előkapni a fegyverüket, a

fegyver mellett döntöttek, elengedve a férfit.

A szoba keleti falán lévő ablak betört, ezzel párhuzamosan pedig valaki berúgta az ajtót.

Wade félrehúzódott, és a fejét eltakarva hallgatta a tompa lövések, majd pedig a földre zuhanó testek puffanó hangját és a férfiak káromkodását.

Pár másodperccel később már csak Donald kacsa hangját lehetett hallani.

– Zakhar?

Wade két, utcai ruhába öltözött férfit látott. Álarcot viseltek, a szemük színe sem látszott. Az egyikük Reed volt, de hogy melyik, azt Wade nem tudta megállapítani.

Nem ölték meg a szobában lévő férfiakat, ám abban biztos volt, hogy Ruszlán emberei egy ideig a bal kezükkel fogják kitörölni a seggüket.

A csapat halkán és gyorsan dolgozott, megkötözve a lábakat, véres kezeket és beragasztva a szájakat.

– Melyikötök...

Az egyik álarcos férfi a szájához emelte a mutatóujját, majd odahajította Wade-nek a ragasztószalagot.

– Zakhar?

Wade nem foglalkozott Donald kacsával.

Egészen addig nem, míg egyszer csak egy női hangot hallott a hangszórókból.

– Helló, apa!

Wade megdermedt. Akárcsak a többiek a szobában.

Donald hangját pedig felváltotta egy másik, komolyabb hang. Ruszláné.

– Natasha?!

A csapat egyik tagja Wade felé fordult. A hangja el volt torzítva, de nem annyira, mint az oroszé.

– Fogalmad sincs, kik vagyunk!

Majd a férfi, akiről Wade feltételezte, hogy Reed lehet az, megfordult, hogy távozzon.

– Hol van az anyám?

A férfi az ajtó felé mutatott.

– Egy emelettel lejjebb.

Az álarcos férfiak amilyen hirtelen megjelentek, ugyanolyan hirtelen el is tűntek.

Wade kirohant az ajtón.

Egy élőhalottat nézett. Egy zombit... egy vámpírt... Nem lehet, hiszen a saját szemével látta, ahogy Natasha kitört nyakkal a szikla tövében feküdt.

A nő, aki most ott állt előtte, úgy szólította, hogy „apa”.

– Meglepettnék tűnsz. – Fekete spandexbe bújtatott, hosszú lábaival megkerülte a nappaliban álló széket.

– Natasha halott.

– Ha valaki, hát te tudod. Hiszen te ölted meg.

– Nem tudom, miről beszélsz.

A nő összehúzta a szemét.

– Ne sértegezz!

A Ruszlán elméjében megjelenő emlékkép nem is lehetett volna élesebb.

– A lánya vagy.

A nő a mellkasához emelte a kezét.

– Hát emlékszel rám! Megható.

Ruszlán a nő mögé, az ajtó felé pillantott, majd oroszul kikiáltott az embereinek.

A nő felnevetett, majd szintén oroszul azt mondta:

– Afrikában erős drogok vannak... elég, ha egy csepp bekerül a vérbe. Egész életemben erre a pillanatra vártam. Csak nem képzeled, hogy hagyom, hogy az ajtóban álló két gorilla megállítson!

– Mit akarsz? – váltott vissza angolra Ruszlán.

– A halálokat. De megelégszem azzal is, ha tényleges életfogytiglanit kapsz.

Ruszlán egyelőre megállta, hogy a csípőjénél lévő fegyveréért nyúljon.

– És miből gondolod, hogy így lesz?

– Megvártam, amíg hibázol. És szerencsére többször is elcseszted azóta, hogy megölted a bátyámat.

– Anya?

Wade a karjába kapva felemelte az asszonyt a padlóról. Az oldalába nyilalló fájdalom figyelmeztette, hogy ne menjen vele messzire.

– Otthon kellett volna maradnom – mondta a fejét fia vállára hajtva Vicki.

– Jól vagy?

Az asszony könnyes szemmel nézett fel rá.

– Nem akartam, hogy bántsanak téged!

Wade, bár szörnyű érzés volt ott látnia őt, óvatosan visszaültette anyját a székbe.

Szирénák közeledő hangja hallatszott.

– Wade! Vicki! – ért el hozzájuk a folyosó felől Jeb öblös hangja.

– Itt vagyunk!

Jeb egy pillanatra megállva a küszöbön, felmérte a helyzetet. Öles léptekkel elsietett egy földön heverő test mellett. A férfi úgy volt megkötözve, hogy esélye sem volt segítség nélkül kiszabadítani magát.

– Úton a segítség!

Wade körbenézett a szobában.

– Már itt volt.

– Elkapták Trinát? – kérdezte Vicki a fiától.

A férfinak a név hallatán összeszorult a szíve.

– Nem tudom...

– Trina jól van – nyugtatta meg gyorsan Jeb.

– Mutattak egy felvételt a nővérem házáról...

– Ő is jól van, Miss Vicki. A bombaszakértők már a helyszínen vannak, Mavis pedig jó messze onnan.

Mindannyian elhallgattak, mikor a kommunikációs rendszeren keresztül eljutott hozzájuk egy nő és egy férfi hangja.

Fültanúi lettek egy mérföldekkel arrébb zajló párbeszédnek.

– Fjodor öngyilkos lett.

Sasha látta, hogy Ruszlán pupillája összeszűkül, elárulva, hogy a férfi hazudik.

– Fjodor golyóval a szájában végezte, de nem ő húzta meg a ravaszt. Ott voltál, megpróbáltad még egyszer, utoljára rávenni, hogy álljon melléd. Még a házvezetőnőt is rávetted, hogy engedjen be.

Ruszlán állkapcsa megrándult.

– A rendőrség mindent tud Cindyről. Mikor kapott tőled először pénzt?

A férfi nem válaszolt.

– Mi történt, apa? A gyenge fiad kicsit túl hangosan tiltakozott? Sikerült bevennie egy-két ütést? – Sasha lassan közelített a férfi felé, miközben a bűneit sorolta. Tudta, csak idő kérdése, és Reed megérkezik az erősítéssel. – Vagy talán még meg is vágott? – folytatta a nő. – A bicska, amelyet a faragáshoz használt, sosem került elő. Most, hogy felmerült a gyilkosság lehetősége, ezt az érdekes részletet is ki fogják vizsgálni. A te véredet kellett eltüntetni a helyszínről? Mi másért küldtél volna oda egy csapatot?

Ruszlán homlokán izzadság gyöngyözött. Az ujjai már rángatóztak.

– Fjodor megvágott, te pedig válaszképp kiloccsantottad az agyát. Nem volt rossz érzés? Csak egy kicsit?

– Már sokkal régebben elveszítettem a fiamat. Jóval a halála előtt.

Beszélted! Egy vallomás, még ha valószínűleg nem is használható fel, jobb, mint a hallgatás.

– Így, hogy Fjodor halott volt, és már Aliszjáért is úton volt a kaszás, csak egy lépés választott el attól, hogy magadnak követeld a bíróságon a vagyon téged megillető részét.

– Ezt nem tudod bizonyítani!

– Cindy volt a beépített embered. Egy házvezetőnő mindenről tud, ami a házban történik. Tudott arról, hogy Fjodorék külön alszanak, és korábban sem hallott hangokat, mikor friss házasokként még egy szobában aludtak. Gondoskodtál róla, hogy tudja, milyen halála lesz, ha bárkinek bármit is elmond. Lefizetted. Mivel senki sem tett fel neki kérdéseket, tartotta a száját. Ám még így is egy elvarrandó szál volt. Na de egy fékhiba? Komolyan, apa? Abból már tudtam, hogy kezdesz szétesni. Nem az az ember vagy, aki ilyen amatőr hibákat vét.

– Semmi közöm a balesetéhez – mondta a férfi.

– Zakharnak viszont annál több. Nem hiszem, hogy az embered van annyira lojális, hogy hagy vígan, szabadon élni, míg ő a rács mögött rohad. Nemcsak te figyeltél meg mindenkit, én is rajtad tartottam a szemem.

Ruszlán a tenyerével végigsimított a nadrágján.

Sasha a nyakában érezte, hogy lüktet a vére. Minden izma megfeszült, támadásra készen. A férfi nagy volt, ő viszont gyorsabb.

– Lehallgattad Avery telefonját – folytatta Sasha. – Tudomást szereztél a dolgozószobában ott maradt vérről, ezért felbéreltél egy drogos gyilkost, aki nem volt képes követni az utasításaidat, és egy takarítóbrigádot, akiknek fogalmuk sincs róla, hogyan kell valamit *feltűnésmentesen* csinálni. Amint megtudtad, hogy Avery látta, mit hagytál magad után, meg akartál szabadulni tőle. Csak éppen a bankszámlád már soványabb, így nem engedhetted meg magadnak azt a minőségű segítséget, amelyre szükséged lett volna.

– Semmit sem tudsz bizonyítani!

– Talán nem hallottad, mikor azt mondtam, hogy megfigyeltelek? Aliszja felbérelt, hogy tartsam életben a fiát és a menyét. – A készítés, hogy a karját felemelve Ruszlán orrába vágja a könyökét, olyan erős volt, hogy Sasha szinte már hallotta az eltörő csont reccsenő hangját. – Csak hát megölted Fjodort, így már csak Trina maradt. Az új családja és barátai segítségének köszönhetően maradt időm arra, hogy rajtad tartsam a szemem... hogy kivárjam, hogy elcseszd. Amit találtam, és a bizonyíték, amelyet a halk szavú volt feleséged hagyott hátra, elég lesz ahhoz, hogy a börtönben dögölj meg.

Ruszlán felpattanva felrúgta a dohányzóasztalt, miközben előrántotta a fegyverét.

Végre!

Sasha villámgyorsan egy kört írt le a lábával, mire a fegyver a szoba másik végébe repült. A második, a férfi mellkasát megcélzó rúgás már valóságos gyönyört okozott neki.

Előrelendült. Két ütést is sikerült Ruszlán arcára mérnie, mielőtt az védekezőn felemelte a kezét, és a vállával Sasha testének lendült. Az a férfi mozdulatát kihasználva elkapta Ruszlán fejét, és többször is lehúzta a térdére.

– Ezt Averyért!

Mikor megérezte, hogy a férfi teste elernyed, eltartotta magától, és ágyékon rúgta.

– Ezt az anyámért!

Ruszlán vért köpött, de a következő pillanatban előrelódult. Sasha hátratántorodott, és Ruszlánnal együtt az asztalra esett. Ekkor a férfi ütni kezdte.

A húsos ujjak okozta fájdalom azonban csak még jobban felszította Sasha dühét. Oldalra gördült, majd újra beletérdelt a férfi ágyékába.

– Mocskos szajha vagy, akárcsak az anyád! – Ruszlán, a kezét ökölbe szorítva, gyomorszájon vágta. – De jobban bírod, mint ő. Az a gyenge nő semmit sem tett, mikor a nyakát szorongattam.

A férfi ellökte magától Sashát, majd felállt.

Sasha lábujjhegyre állva a férfi arca felé lendítette ökölbe szorított kezét.

Ruszlán kitért a mozdulat elől.

– A bátyád, akárcsak te, hűséges maradt a *pizdához*, aki megszülte. – Karját felemelve megmutatta a csuklójától az alkarja feléig húzódó vágás nyomát. – Aki engem megvág, már nem él sokáig!

Sashának sikerült bevinnie egy ütést a férfi arcára. Ruszlán a következő ütés előtt már kitért, majd előrelendült, és két kézzel szorongatni kezdte a nő nyakát. Sasha nem kapott levegőt. Próbált úgy csavarodni a testével, hogy kiszabaduljon, ám Ruszlán csak még erősebben fojtogatta.

Ne pánikolj!

Lábai mozogtak, az ütései célba értek, a férfi mégsem engedte el. Sashának kezdett elködösödni a látása.

– Csak egy dolgot sajnálok: hogy nem végeztem Aliszjával, mikor lett volna rá lehetőségem.

Sasha egyre erőtlenebbül küzdött. Érezte, ha Ruszlán egy kicsit erősebben szorítja, eltörik a légcsöve. Nem, azt nem hagyja! Ennyi munka után veszítsen, csak mert a férfi elkapta a nyakát? Égett a tüdeje, izmai elernyedtek.

A szoba felrobbant, ő pedig a földre zuhant.

Néhány fájdalmas levegővétel után a férfira pillantott, akivel a DNS-e egy része megegyezett. A fal előtt hevert a földön, ingén gyorsan terjedt a vérfolt.

Sasha fölött egy egyenruhás biztonsági őr állt. Még egyszer, utoljára belenézett Ruszlán szemébe, miközben a férfi kilehelte a lelkét. Aztán a fejét kinyújtott karjai közt lehajtva megpróbált talpra állni.

Reed lehajolt hozzá, és segített neki.

– Elég sokáig tartott! – mondta a nő két köhögés között.

Reed megnézte a nyakát.

– Hívjatok mentőt!

Harminckettedik fejezet

Trina a leszállópálya aszfaltján nézte, ahogy a magángép megáll, majd lenyílik az ajtaja.

Texas fölött még mindig erősen sütött a nap, a szél az arcába sodorta a haját. Fáradt szemét napszemüvege mögé rejtette, miután a kozmetikumai nem birkóztak meg a sötét karikákkal.

Nem látott újságírót, ami még nem jelentette azt, hogy nem készül róluk fotó.

Jeb jött le elsőként a lépcsőn, majd Wade is megjelent a repülő ajtajában.

Trina megvárta, hogy a férfi észrevegye őt. Mikor ez megtörtént, kettesével szedve a fokokat, lerohant a lépcsőn, és kitárta a karjait.

Trina odaszaladt hozzá.

Mikor ajkuk összetapadt, Wade fejéről lecsúszott a kalap.

A férfi épségben visszajött... Trina hátrébb húzta a fejét.

– Azt hittem, elveszítelek.

– Css, hadd csókoljalak még!

Trinának nem volt kifogása ellene.

Azonban mikor megszorította Wade derekát, a férfi felszisszent.

– Csak óvatosan, drágám!

Trina a férfi bordáit végigsimítva kitapintott egy kötést. Elkezdte felhúzni az ingét.

– Azt mondták, jól vagy.

Wade eltolta Trina kezét.

– Csak néhány kis repedés.

– Eltört valamid? – kérdezte a nő. Ezt senki sem mondta el neki.

– Csak megrepedt egy-két bordám. Nyugi, jól vagyok.

– Wade Michael Thomas! Azt mondtad, jól vagy.

A férfi nevetve lehajolt a kalapjáért.

– Az a bizonyos második keresztnév! A te szádból furcsamód szexisen hangzik.

- Na gyere, hazaviszlek!
- Bombamentes övezet? – kérdezte a férfi, miközben Trina eltámogatta a kocsihoz.
- Abszolút. Kettőt találtak, egyet a kapumnál és egyet a te garázsodban.
- Igen, hallottam.
- Wade beült, aztán Trina is követte.
- A kocsi egyenesen Wade ranchára vitte őket. Trina úgy tervezte, addig marad ott, míg a férfi ki nem rúgja.
- Édesanyád hogy van?
- Elég erős asszony.
- Ha én nem lennék...
- Ne! – mondta Wade, Trina szájára téve a mutatóujját. – Anyámnak semmi keresnivalója nem volt Vegasban. Ha ő nem lett volna ott, akkor Ruszlán valaki mást rabol el: Jordynt vagy valakit a bandából. A végeredmény ugyanaz lett volna.
- De nem valaki mást, hanem az anyádat rabolta el. Most már biztos, hogy sosem fog elfogadni.
- Nem lesz más választása.
- Trina Wade karja alatt szorosan odabújt a férfihoz.
- Sasha hogy van?
- Wade az ülés háttámlájának támasztotta a fejét.
- Nem igazán tudom. Reed szerint, aki gyakorlatilag csak akkor ért oda, mikor a rendőrök már Ruszlán holtteste felett álltak, Sasha válaszolt a kérdésekre, aztán lelépett a kórházból, még mielőtt az orvos megnézhetné volna a röntgenfelvételt.
- Örület! Ruszlán majdnem megölte!
- Minden oka megvolt rá, hogy végezzen a férfival. – Wade fültanúja volt az egész párbeszédnek, egészen addig, míg el nem dördült a Sasha életét megmentő lövés. Ruszlán megfeledkezett a mikrofonról, így a rendőrségnek lett elég bizonyítéka arra, hogy a gyilkosságot, emberrablást és zsarolást is a halott férfi követte el.
- Kíváncsi vagyok, látom-e még valaha – mondta Trina elgondolkodva. – Olyan sok kérdésem lenne még hozzá.
- Nekem valami azt súgja, hogy igen.
- Tényleg vége?

Trina a férfi vállán nyugtatta a fejét. Wade megsimogatta a haját.

– Remélem! Az a tempó, ahogyan te bulizol... – viccelődött.

Az anyósülésen ülő Jeb felnevetett.

Trina előrehajolva megérintette a férfi vállát.

– Tőled még meg sem kérdeztem, hogy vagy.

– Jól, jól. Viszont jól jönne egy állás, ha lenne nálad hely számomra. A főnököm pár napja kirúgott.

– Hogyan?

– Csak egy kis együttérzésre vágyik. Ha kirúgtam volna, már rég lelépett volna.

Jeb hátrafordult. Már nem mosolygott.

– Ezt vond vissza, cowboy, különben én is eltöröm egy-két bordádat!

Trina nem tudta eldönteni, hogy Jeb tréfál-e. Nem volt benne biztos.

Wade habozott.

Pár másodpercig csend volt, de végül Wade elmosolyodott.

– Jól van, visszaszívom.

Trina előtt egy nagyon komoly beszélgetés zajlott le szavak nélkül. A két férfi tekintetében minden benne volt: a baráti kézfogástól az ígéretig, hogy *történjék bármi, mindig számíthatsz rám.*

– De mivel újra fel akarsz venni, azt hiszem, fizetésemelést kérek – mondta Jeb. – Veszélyességi pótlékot.

Wade felnevetett, majd az oldalához kapott.

– Fejezd be! Fáj!

Mikor megérkeztek a ranchra, szabályos üdvivalgás fogadta őket. Trina nem ismert mindenkit, de Vickit még azelőtt kiszúrta a többiek között, hogy a kocsi leparkolt. Előbb végigmérte őt, csak utána nézett a fiára.

Wade a tömegben átverekedve magát, odalépett az anyjához, és megölelte.

– Hogy vagy?

– Jól – válaszolta Vicki tömören.

Wade homlokon csókolta, majd hátrébb lépett.

– Sajnálom – mondta Trina.

Vicki a fiára pillantott.

– Én is.

– Tudom, mit gondolsz, Ms. Thomas. – Trina a vezetéknévén megszólítva a nőt, visszatért a magázáshoz, így tartva távolságot. – Ha Wade és én nem találkoztunk volna, ez az egész meg sem történik. És igaza van. Ha bármi történt volna akár vele, akár önnel, sosem bocsátottam volna meg magamnak. De úgy tűnik, valahol, valakinek más terve van velünk. Őszintén sajnálom, hogy nem kedvel. Viszont nem megyek sehova. Addig nem, míg Wade azt nem akarja. Hatalmas öklű, felfegyverzett férfiak sem tudtak szétszakítani minket, nem hiszem, hogy önnek sikerülne. Ezért azt javaslom, keressünk valamit, ami közös bennünk, például, hogy mindketten szeretjük a fiát, és találjunk rá módot, hogy megférjünk egymással.

Vicki végignézett az embereken, akik megpróbáltak nem figyelni a beszélgetésre.

– Anya, Trina békejobbot nyújtott neked – szólalt meg Wade. – Úgy gondolom, el kéne fogadnod.

Vicki tekintete ellágyult, szemébe könnyek gyűltek.

– Ő az egyetlen fiam – mondta. – Rajta kívül nincs senkim.

– A fia határozott férfi, és nagyon szereti önt. Nem hiszem, hogy bárhova is elmenne.

– A *fiadnak* már nagyon jólesne egy hideg sör és egy kanapé.

Fia szavai hallatán Vicki elengedte a „mindenáron gyűlölni fogom Trinát” gondolatot. A két nő közrefogta Wade-et, úgy mentek be a házba.

Vicki hozott neki egy sört.

– A pitére még várnod kell, míg ez helyrejön – mondta bekötözött kezét felemelve.

– Attól tartok, annál tovább fogok várni – mondta Wade.

Vicki elmosolyodott.

– Süthetek neked pitét – ajánlotta fel Trina.

Vicki és Wade tágra nyílt szemmel nézett rá.

– Mi az? Tudok főzni. Csak nem töltök sok időt a konyhában.

Vicki megrázta a fejét.

– Te nyertél.

Wade nevetve nézett távozó anyja után.

Trina segített neki kibújni a csizmából. Mikor Wade kinyújtott lába fölött állva előrehajolt, a férfi rácsapott a fenekére.

– Hé! – szólt rá Trina. Az egyik csizmát lehúзва áttért a másikra.

– Tetszik a látvány!

Trina a másik csizmát is letette a földre, majd szembefordulva a férfival, az ölébe ült.

Wade a válla mögé igazította Trina haját, aztán két kezét a nő derekára csúsztatta.

– Istenem, de gyönyörű vagy!

Trina elpirult.

– Wade...

– Egy nyíló virág vagy a tavaszi mezőn, a lemenő nap utolsó sugara, a csillagok a Texas feletti tiszta égbolton... lélegzetelállítóan szép vagy!

A nő oldalra billentette a fejét.

– Folytasd!

Wade felkuncogott.

– Hallottam ám, amit korábban mondtál!

– Mit mondtam?

Wade megszorította a csípőjét.

– Hogy szeretsz.

– Ja, hogy azt... nos...

– Sok nő mondta már nekem, hogy szeret.

Trina kiúzta elméjéből a többi nő képét, és Wade szemébe nézve azt mondta:

– De én vagyok az egyetlen, aki komolyan is gondolja.

A férfi végigsimította Trina oldalát, majd odahúzza magához a nő fejét egy csókra. Lassan, minden pillanatot és mozdulatot kiélvezve csókolta.

– Régimódi férfi vagyok – suttogta két csók között. – Egy pazar vacsora után, a holdfényben sétálva szerettem volna kimondani, hogy szeretlek.

Trina elmosolyodott.

– Nem mindig azt kapod, amire vágysz – mondta Wade szemébe nézve. – Egyébként meg nem kell nekem semmi felhajtás. Csak te.

Mikor találkoztunk, félig üres voltam. Most pedig túlcsordulnak bennem az érzelmek.

– Drágám! Korábban véletlenül nem dalszövegíró voltál?

Trina felkuncogott.

– Ha a szavaimat édesnek találod, várd ki, míg összeformnak a bordáid!

Wade Trina feneke alá nyúlva közelebb húzta magához a nőt.

– Édesem, az orvos szerint csak egy-két bordám törött el. A többi testrészem kifogástalanul működik.

Trina szeme tágra nyílt. Mindketten a hálósobákhoz vezető lépcső felé pillantottak.

Trina felkelt Wade öléből, és a férfi kezéért nyúlt.

– Bizonyítsd be!

Egy héttel később megérkeztek a levelek – tértivevényesen, visszaküldési cím nélkül.

A fele fel volt bontva.

Wade Trina mellett ült, miközben a nő sorra végigolvasta őket.

Drága Trina!

Mostanra a fiammal már biztos százszor is feltettétek magatoknak a kérdést, hogy vajon miért változtattam meg a végrendeletemet. Pedig ennek végtelenül egyszerű oka van. Azzal, hogy rád hagytam a birtokot, életben tartom a fiamat, sőt valószínűleg a nővéreim is csak így vannak biztonságban.

Ha Fjodor örökölte volna meg, Ruszlán egész biztos megöletné. Nem bírom elviselni a gondolatot, hogy közelgő halálom miatt az ő élete is veszélybe kerül. Ruszlán már gyilkolt, és habozás nélkül újra gyilkolna. Mellékelem a szeretője, Natasha meggyilkolásának huszonhat éves bizonyítékát.

A bűntudatomat, melyet mind ez idáig lepleztem, egyetlen dolog enyhíti: a tudat, hogy ha beszélek is, Ruszlán nem maradt volna élete végéig rács mögött. A bizonyítékot egy magánnyomozótól kaptam, akit azért béreltem fel a

házasságunk idején, hogy kövesse Ruszlánt. Bizonyítékokat akartam találni a bűneire abban a reményben, hogy így sikerül kiszabadulnom ebből a gyötrelmes házasságból. Az azonban meg sem fordult a fejemben, hogy egy ártatlan nő meggyilkolásának bizonyítékát fogom egy nap a kezemben tartani.

Sajnálom, Fjodor! Sajnálom, hogy a halálom után ezzel terhellek. De nem találtam más megoldást. Tudok rólad és a feleségedről. Azt is látom, hogyan nézel rá. Bízom benne, hogy az egy év alatt, amelyet adok nektek, mindketten megszokjátok ezt az új helyzetet, és megtaláljátok a módját, hogy együtt maradjatok. De ha mégsem, a pénznek akkor is Katrinánál kell maradnia. Máskülönben Ruszlán megöl téged, hogy megkaparintsa.

Vigyázzatok a bizonyítékra, és várjátok ki, míg Ruszlán hibát vét.

Mert biztos, hogy előbb vagy utóbb hibázni fog.

Csak azért imádkozom, hogy ezzel egyikőtök halálát se okozza.

Aliszja

A második levél még több magyarázattal szolgált.

Drága Fjodor!

Ezeket a leveleket a féltestvéredtől kapod meg. Semmi kétségem, hogy előbb elolvassa őket, és csak utána továbbítja neked. Biztos vagyok benne, hogy felderítette Natasha halálának körülményeit, és kiderítette, ki az apja.

Az édesanyja halálát nem tudtam megakadályozni, ahogyan a rákot sem tudom legyőzni. Mindent elkövettem, hogy olyan életet és olyan képességeket adjak Sashának, amelyek révén életben tud maradni, ha Ruszlán egy nap megtudja, hogy életben van. A jótékonykodás leple mögé rejtettem a

taníttatására költött pénz útját, később pedig, mikor Trinával összeházasodtatok, felbéreltem, hogy vigyázzon rátok.

Remélem, megérted, miért titkoltam el előled mindezt. Ruszlán keze nagyon messzire elér: ha megtudta volna, hogy a féltestvéred él, vagy ami még rosszabb, hogy én vagyok a jótevője, egészen biztos, hogy megöleti.

Most azonban már megvannak a képességei, amelyekre szüksége van ahhoz, hogy megismerje a múltját, és életben tudjon maradni. Bízom benne, hogy lojális hozzám annyira, hogy eljuttatja hozzátok a leveleimet.

Mikor távozol erről a világról, csak a családotod van, semmi más.

Remélem, erre rájöttök, és elfogadjátok egymást.

Bár a közöttetek lévő kapocs egy szörnyeteg, attól ti még nem vagytok gonoszak.

Szeretlek, Fjodor! És a húgodat is megszerettem, most már mintha a saját lányom lenne.

Az utolsó levelemet a halálom évfordulója után fogjátok megkapni.

Azért ennyire későn, mert abban bízom, hogy ez idő alatt az apátok elkövet egy olyan hibát, amelyet Sasha fel tud használni ellene. Szép összeget hagytam a húgodnak, hogy ne legyen gondja, és remélem, ha többre lenne szüksége, te és Trina megadjátok neki.

Bár kétlem, hogy erre szükség lenne.

Úgy tűnik, Trinát olyan barátok veszik körül, akik ha tudomást szereznek ezekről a levelekről, gondoskodnak róla, hogy a menyem biztonságban legyen.

Legyetek kedvesek egymáshoz!

*Szeretettel,
Anya*

Az utolsó két levél még nem volt felbontva. Ezek egyenesen Dwight Crockett ügyvédi irodájából érkeztek.

Drága Katrina!

Tudom, hogy törődsz a fiammal. Igaz, abban bíztam, hogy az érzelmeid mélyebbek, mint a valóságban, amelyet immár ismerek. Nem kérhetlek és nem is foglak arra kérni, hogy add vissza neki a birtokot. Ha ez megtörténne, míg Ruszlán él, a fiam célponttá válna. Ruszlán téged nem bánthat, erről gondoskodtam.

Láttam, milyen szíved van, és tudom, hogy ha valaha elérkezik az a nap, helyesen fogsz cselekedni. Megtisztelő volt menyemnek szólítani téged, még ha csak rövid ideig is. Végtelenül megható, hogy a fiam annyira szeret, hogy még egy ilyen lépésre is kész volt azért, hogy életem utolsó napjaiban mosolygni lásson.

Legyetek kedvesek egymáshoz!

Őszinte szeretettel,

Aliszja

Imádott fiam!

Fájdalmas búcsút vennem tőled, de tudod, hogy már nem szenvedek, és vigyázok rád. Hidd el, ha lenne rá mód, hogy ennek jelét adjam, megtenném.

A nénéid mindig gondoskodni fognak rólad, ezt te is tudod. Sosem voltál pénzéhes, és biztos vagyok benne, hogy később sem leszel az.

Szeretlek!

Anya

Trina a levelek végére ért, ám megvárta, míg Wade is végez az olvasással.

Csak bő egy órával később tudtak beszélgetni róluk, és még akkor is csak nagy vonalakban.

– És most? Hogyan tovább?

Trina Wade szobájának erkélyéről nézett a távolba. Odalent az élet haladt tovább a maga ritmusában, míg ő egy nyugágyon ülve gondolkodott a magáén.

– Már megpróbáltam mindent visszaadni Diane-nek és Andreának. Visszautasították. Azt mondták, a családra nagyobb szükségük van, mint a pénzre. Úgy gondolják, megtalálom a módját, hogy a cég vagyonának rám eső része jó helyre kerüljön. Azt mondták, ha én nem lennék, Ruszlán sosem kapta volna meg a büntetését, és élete végéig fenyegetést jelentett volna a családjaik számára.

– És te? Hogyan érzel mindezzel kapcsolatban?

– Nem is tudom...

– Egy egész élet áll előtted, hogy rájöjj.

– Először is van itt pár ház, amelyeket el kell adnom.

– New York?

– Az lesz az első! Avery a jövő hónapban vissza akar repülni, és ott folytatni, ahol abbahagytuk.

– Viccelsz?

Trina megrázta a fejét.

– Még harcol a démonjaival, úgyhogy vele tartok.

– Biztos?

– Engem már nem kísért a múlt. De ha velem akarnál tartani...

– Komolyan kérdezed?

– Persze. Semmit sem veszek készpénznek. Kivéve azt, hogy minden időmet itt fogom tölteni, nálad. Stella és Folsoméék úgyis azt hiszik, hogy már elhagytam a birtokot.

– El kéne adnod.

Trina oldalra billentette a fejét.

– Nem akarom.

– Jól van, akkor tartsd meg. De nem leszünk ott sokat.

– Valóban?

– Ühüm. Ha majd veszekszünk, a kanapén alszom, mint minden hétköznapi férfi. Nem engedem, hogy te menj el a háromóránkra lévő házádba.

– Mi nem veszekszünk.

– Biztos, hogy arra is sor kerül. Minden pár veszekszik néhanapján.

– De mi mások vagyunk.

A férfi hátradőlve a szemébe húzta a kalapját.

– Most összeveszünk azon, hogy nem fogunk veszekedni?

– Ez egy oximoron.

– Miért? Saját magaddal is vitatkozatsz... Szundítok egyet. Enyhén szólva kifárasztottál az éjjel a hatalmas étvágyaddal – mondta Wade a kalapja karimája alatt somolyogva.

– Szóval fárasztó vagyok? – kérdezte Trina, lerúgva a férfi lábát az erkélykorlátról. Wade felpattant, és magával húzta őt.

– Ugy látom, már sokkal jobban vagy.

– Sokkal. Na, fogd a táskád, elmegyünk vásárolni.

– Vásárolni? – nézett be Trina az ágyra. Remélte, hogy kicsit csillapíthatja az éhségét.

– Ühüm. Kell néhány pár csizma és egy kalap. Pontosabban kettő. Egy ide, és egy strasszos, hogy már ma este elvihesselek táncolni.

– Végre felöltöztetsz, hogy ne lógjak ki a társaságból?

A férfi a szájához emelve megcsókolta Trina mindkét kezét. Tekintetét egy hosszú pillanatig ott tartotta a nő gyűrűsujján.

– Drágám, ha egyszer teljesen felöltöztetlek, a világon mindenki tudni fogja, hogy hozzám tartozol!

Utószó

Három hónappal később

– Az Elvált Nők Klubjának eddig ez a legjobb találkozója – mondta Avery felemelve a pezsgőspoharát. – Lorira és a szép gyémántjára!

Lori csillogó szemmel nézte a gyűrűt, amelyet Reed végre, egy hónappal korábban, felhúzott az ujjára. Már hozzá is láttak az esküvő szervezéséhez, aminek köszönhetően a négy barátnő végre jó sok időt töltött együtt.

Trina a pezsgőjéből kortyolva elállt az egyik technikus útjából.

A koncertteremben üldögéltek, oldalt, ott vártak az utolsó pillanatig, amikor majd elfoglalják az első sor közepén lévő helyeiket.

Mióta Wade-del találkozott, most először volt ott a férfi koncertjén. Kellemes izgatottság lett úrrá rajta. A srácok Wade bandájából azonnal befogadták. Tetszett nekik, hogy mosolyt csal a barátjuk arcára, és az új számok, amelyeket Wade írt, mindannyiuk számára pénzesőt hoztak. Legalábbis ezt mondták.

A stábtagek lassan végeztek a színpad átrendezésével, míg Wade és a srácok átverekedtek magukat a backstage-ben lévő tömegben.

Wade nagyot füttyentve átkarolta Trina derekát.

– Én őt választom, srácok – viccelődött.

– Fogadok, hogy a kalapom miatt! – Trina igazi cowgirl volt a saját stylistja által kiválasztott kalapban, amely még a férfi anyjának is elnyerte a tetszését. Márpedig Vickinek még mindig semmi sem tetszett Trinával kapcsolatban.

– Vidd csak! Nekem a szőkék az eseteim – mondta Luke, Averyre kacskintva.

Ő azonban elfordította a fejét.

– Kérlek, ne! Jól van, én léptem. A nézőtéren találkozunk.

– Haver, ezt jól megkaptad! – mondta nevetve Sebastian.

– Ne vedd a szívedre, Avery nem szereti a zenészeket.

– Kivéve engem – mondta a mellkasát megpaskolva Wade. – Engem egyenesen imád.

– Azért ne bízd el magad! Mondjuk inkább úgy, hogy elvisel.

Wade odahúzta magához Trinát egy csókra.

– És veled mi a helyzet?

– Én is elvisellek – csapott a férfi fenekére Trina.

– Kéz- és lábtörést... vagy mit szokás koncert előtt kívánni – mondta Shannon, majd elindult Avery után.

Wade kacsintott egyet.

Lori megpaskolta a férfi vállát.

– Reed azt üzeni, hogy koncert után találkoztok.

Wade megpuszilta a nő arcát.

– Jó szórakozást!

Mikor kettesben maradtak, Wade odahajolt Trinához.

– Kicsit izgulok! – vallotta be.

– Miattam?

– Mi van, ha nem fog neked tetszeni?

Trina hangosan elnevette magát.

– Képtelenség! Különben is, az elmúlt hónapokban rengeteget énekeltél nekem.

– Mégis...

– Tudod, mit mondanak: ha lámpalázad van, képzeld azt, hogy a közönséged meztelen.

Wade végignézett a farmer miniszoknyát viselő nőn.

– Az most nem segítene!

Trina, amennyire a csizmájában tudott, lábujjhegyre állt, és szájon csókolta a férfit.

– Most mondhatnám azt, hogy ha elvonom a figyelmedet, akkor inkább nem fogok eljárni a koncertjeidre. De ezzel hazudnék. Úgyhogy szokj hozzá, hogy az első sorból bámullak! – Újra megcsókolta. – Szeretlek! Na menj!

– Wade, készen állsz? – szakította őket félbe az egyik stage manager.

Trina kiszabadította magát Wade karjai közül, de még küldött egy csókot a férfinak, mielőtt az elindult a színpadra vezető hátsó lépcső

felé. Utána rámosolygott az ott álló biztonsági őrre, majd egy csomó idegen között ellavírozva csatlakozott a többiekhez.

Odaérve hozzájuk, körbefordult.

– Fantasztikus, nem?

– Mindannyian itt vagyunk, hogy lássuk a pasidat – mondta Avery.

Végül Reed is megérkezett.

– Helló, hölgyek!

A többiek egyszerre köszöntek vissza neki, miközben a nézőtéren kialudtak a fények.

A közönség morajlani kezdett, mikor pedig megszólalt az elektromos gitár, a teremben elszabadult az örület.

A fények és füst közepette megjelent a színpadon Wade. Mikor felcsendült a nyitószám, Trina újra beleszeretett a férfiba.

Meg kellett hagyni, Wade jó volt. Nagyon is. Régi barátokról, a régi szép időkről énekelt, a közönség pedig vele tartott.

Wade megtalálta őt a tekintetével, és rámosolygott. Trina nem tudta, vajon a férfi elképzele-e őt meztelenül, de a dal végére érve már egyáltalán nem tűnt lámpalázasnak.

– Helló, Nashville!

A tömeg őrjöngött.

– Hogy vagytok ma este?

A közönség hangja az egész koncerttermet betöltötte.

– Három hónapja léptem utoljára színpadra, már elvonási tüneteim voltak. Köszönöm, hogy eljöttetek!

– Bármikor! – kiabálta egy férfi Trina mögött.

– A mai este különleges számomra. Tudjátok, van itt valaki, aki nagyon fontos nekem, ráadásul most először lát engem koncerten.

Avery oldalba bökte Trinát.

Trina szorosan lehunyta a szemét. Mikor újra kinyitotta, látta, hogy Wade mosolyogva néz le rá a színpadról.

– Remélem, nem bánjátok, ha egy percre felhívom a színpadra, hogy bemutatthassam nektek.

Trina rázni kezdte a fejét.

– Istenem! Nem igaz...

A következő pillanatban már ott állt előtte Jeb egy kis fellépővel.

Wade kinyújtotta a kezét.

– Gyere, drágám!

– Megölöm! – sziszegte Trina.

Egész testében remegett, miközben Jeb felsegítette az első lépcsőfokra, majd Wade felhúzta a színpadra.

Nem mert felpillantani, mert attól félt, hogy ott helyben elájul.

– Trina, édesem... – Wade a közönség felé mutatott. – Ők itt a mindenki... mindenki, ő itt Trina, életem szerelme.

Trinában csak ekkor tudatosult, milyen sokan nézik. Nyelt egy nagyot.

– Helló!

Wade a mikrofonhoz hajolva azt mondta:

– Csak képzeld el, hogy meztelenek! Állítólag az segít lámpaláz ellen.

Mindenki felnevetett.

Trinának vészesen remegtek a lábai.

– Nyugalom, drágám! – Wade kiintett a színpad oldala felé. – Mindjárt kapsz egy széket.

A következő dolog, amit Trina felfogott a történésekből, az volt, hogy valaki odatett neki egy széket, és leültette rá. Semmi mást nem akart, csak minél előbb lemenni a színpadról. Bár udvariasan mosolygott, végig azon járt az agya, hogyan fogja ezt visszaadni Wade-nek. Lenézett a barátaira, akik telefonjukat a magasba tartva őt videózták.

– Wade! – sziszegte a férfinak.

Wade felemelte a kezét.

– Már csak egy perc... srácok!

A basszus- és szólógitár pár kellemes hangot játszott. Trina egy pillanatig azt hitte, Wade énekelni fog neki. A férfi azonban éneklés helyett fél térdre ereszkedett. Trina egy szempillantás alatt elfelejtette, hogy minden szempár részegeződik.

Mikor Wade elővett a zsebéből egy kis dobozkat, elakadt a lélegzete.

A teremben lévőik izgatottan sutyorogtak, Trina azonban mindebből semmit sem hallott. Csak Wade-et látta a könnyfátylon keresztül.

– Drágám! Már akkor elkezdtem beléd szeretni, mikor azt kérdezted tőlem, hogy „Talán ismernem kéne magát?” Azóta minden egyes nappal csak még jobban szeretlek. Fogalmam sem volt róla, mi hiányzik az életemből, egészen addig, míg meg nem jelentél. Tudod, milyen nagyon szeretlek.

Trina sírva fakadt. *Szeretlek!*, formálta meg némán a szót.

Wade felnyitotta a dobozkát.

– Megtiszteltetés lenne az ujjadra húzni ezt a gyűrűt, és Mrs. Wade Thomasnak szólítani téged! Trina, szerelmem, leszel a feleségem?

A férfi még a végére sem ért a kérdésnek, Trina már bólintott. Wade karjába vetette magát, a férfi pedig megcsókolta.

Valaki lekapcsolta Wade mikrofonját.

– Szeretlek! – mondta a férfi csak neki.

Újra megcsókolta, majd hátrébb lépve felhúzta Trina ujjára a gyűrűt. Az ékszer nagy volt, és fényesen csillogott. Ha a méret a szerelem jele, akkor kétség sem fért hozzá, hogy Wade nagyon szereti.

– Szeretlek! – mondta Trina hangosan.

Wade felkapta, és körbepördült vele.

A közönség tombolt.

Mikor Wade átadta Trinát Jebnek, visszakapcsolták a mikrofonját.

– Na, most már add vissza a színpadomat, asszony! Ki kell fizetnem azt a gyűrűt – ugratta a férfi.

A tömeg hangosan nevetett.

Trinát körbevették a barátai, Jeb pedig odaintett még két megtermett biztonságit.

Wade egy hosszú pillanatig még lenézett a színpadról, aztán odafordult a bandájához.

– Istenemre, én vagyok a legboldogabb fickó a világon! És akkor rázendített.

Trina pedig úgy érezte, nincs nála boldogabb nő a világon.

Mikor felemelte a telefonját, hogy készítsen egy képet a vőlegényéről, látta, hogy üzenete érkezett.

Mikor megnyitotta, egy róla készült képet látott, ahogy fent áll a színpadon.

Sasha küldte.

Gratulálok!

Trina ahelyett, hogy hátrafordult volna, csak annyit írt vissza:
KÖSZÖNÖM!

Több őrangyala is volt: kettőnek glóriája volt, a harmadik pedig spandexet viselt.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Újra itt az idő, hogy megálljak, és végiggondoljam, ki mindenki segített abban, hogy e könyvben eljussak a *Vége* szóig.

Mint mindig, Jane Dystel, te mindig megtalálod a szavakat, amelyekkel bátorítani tudsz. Köszönöm neked és az egész csapatodnak, hogy segítettetek megvalósítani az álmaimat.

Köszönöm mindenkinek a Montlake-nél, hogy látják a teljes képet, és mindig szabad kezet kapok tőlük a kreativitás terén, amire szükségem van ahhoz, hogy a legjobbat hozzam ki magamból.

Köszönöm, Maria, hogy az átmeneteknél olyan szépen elsimítottad a kisebb döccenőket.

Kelli, állhatatos szerkesztőm... tudod, mennyire szeretlek! Köszönöm, hogy a könyveim ilyen sikeresek!

És végül, de nem utolsósorban, Ellen Steinberg...

Ezt a köszönetnyilvánítást a Csendes-óceánra néző, új otthonomban ülve írom. Ingatlanügynököt kerestem, de végül egy új barátot találtam. Köszönöm, hogy olyan türelmesen segítettél megtalálni az új otthonomat, ahol megírhatom életem következő pár fejezetét. Már alig várom, hogy a teraszon a naplementében kortyolgassam a bort. És köszönöm azokat az orosz szavakat, amelyeket illedelmes társaságban nem mondhatok ki.

Egy váratlan áldás vagy az életemben, Ellen.

A barátságunkra!

Egészségedre!

Catherine

A mű eredeti címe:
Half Empty by Catherine Bybee
Cover by Natalja Petuhova and Vera Petrunina
Montlake Romance, Seattle, 2018

Fordította: Fazekas Eszter
Studium Plusz Kft., Budapest 2024
Felelős kiadó: a Kiadó ügyvezető igazgatója
Szerkesztő: Varga Monika
Borítóterv és tördelés: Popovics Ferenc
A kötet kiadásában közreműködött a Novvion Trade S. A.
Nyomtatta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

ISBN 978 615 578 192 6